A man with a muscular build is shown from the waist up, wearing a red and black plaid kilt. He has a sword strapped to his back, with his right hand resting on the hilt. He is looking off to the side with a serious expression. The background is a misty, green landscape with a castle in the distance.

„O poveste mișcătoare
despre puterea
vindecătoare a iubirii“

*Entertainment
Weekly*

cel mai dorit
scoțian

MAYA BANKS

MAYA BANKS

Cel mai dorit scotian

Highlander Most Wanted

Maya Banks

Copyright © 2013 Maya Banks

Traducere publicată prin înțelegere cu Ballantine Books,
un imprint al Random House, o divizie a Penguin Random House LLC

Alma este marcă înregistrată a Grupului Editorial Litera
O.P. 53; C.P. 212, sector 4, București, România
tel.: 021 319 63 93; 0752 101 777

Cel mai dorit scoțian

Maya Banks

Copyright © 2020 Grup Media Litera
pentru versiunea în limba română
Toate drepturile rezervate

Editor: Vidrașcu și fii

Redactor: Daniela Nae

Corector: Emilia Achim

Copertă: Flori Zahiu

Tehnoredactare și prepress: Ioana Cristea

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
BANKS, MAYA

Cel mai dorit scoțian / Maya Banks

trad.: Irina Fulger – București: Litera, 2020

ISBN 978-606-33-4836-5

I. Fulger, Irina (trad.)

821.111

MAYA BANKS

*Cel mai dorit
scotian*

Traducere din limba engleză
Irina Fulger

*Pentru Kate Collins, un editor și o susținătoare minunată.
Și pentru Gina Wachtel și Linda Marrow, pe care le iubesc nespus.*

Capitolul 1

- Îți dorești vreodată să te întorci în timp? șopti Genevieve McInnis, stând la fereastra micii încăperi din turn în care fusese instalată de mai bine de un an.

Soarele verii era sus pe cer și nu dădea semne să coboare, dar ea putea simți negura. Știa că venea. Clanul Montgomery nu permitea ca vreunul dintre ai lor să sufere o nedreptate, și acum întregul clan McHugh – sau ce mai rămăsese din el – avea să plătească prețul pentru cutezanța lui Ian McHugh.

Trebuia să-i fie frică, dar își acceptase soarta demult. Posibilitatea de a muri. Nu se mai temea de ea așa cum o făcuse cândva. Existau lucruri mai urâte decât moartea, după cum descoperise ea însăși. Uneori, era nevoie de mult curaj ca să trăiești. Să înfrunți altă zi. Să înduri. Era nevoie de tărie pentru *acele* lucruri. De mai multă decât în fața morții.

Vântul se înteteți, suflând rece peste chipul ei, domolind arșița soarelui. Întrebarea ei se auzi ca o șoptă, de parcă vântul o prinsese și o adusese înapoi pe aripile sale.

Dacă nu l-ar fi cunoscut pe Ian McHugh! Dacă ar fi rămas în camera ei în acea zi fatidică, în care el sosise la curte și devenise brusc obsedat de ea.

Dar obsesia lui nu se limitase la ea. Colecta lucruri. Femei. Erau obiecte pe care le vedea ca posesiuni. Era ca un copil răsfățat care își apăra jucăriile preferate. Dacă el nu o avea, atunci nici un bărbat nu putea.

La fel se întâmplase cu Eveline Montgomery, o femeie care, la fel ca Genevieve, respinsese avansurile lui Ian. Însă de data asta Ian supăraseră un clan și plătitise cu propria viață. Graeme Montgomery îndreptase răul făcut soției lui și îl despicasă pe Ian cu propria sabie în fața întregului clan McHugh.

Iar acum clanul aștepta neliniștit și cu teamă întoarcerea familiei Montgomery. Căpetenia – Patrick, tatăl lui Ian –, oricât de caraghios

părea gestul, fugise în acea dimineață, știind că Graeme Montgomery urma să se întoarcă pentru a-și răzbuna soția. Așa cum se rugase Genevieve să se întâmple.

În sfârșit, avea măcar *speranța* libertății.

Patrick nu era căpetenie. Ian îl înlocuise pe tatăl său de la o vârstă fragedă. El lua deciziile. Își intimida tatăl. Ian conducea în locul lui Patrick de ani întregi. Tot ce-i rămăsese lui Patrick de făcut era să se dea la o parte și să-l numească pe Ian succesorul său.

Doar că acum clanul era ruinat. Mulți fugiseră, pentru a evita baia de sânge care cu siguranță urma să aibă loc. Alții rămăseseră doar pentru că nu aveau unde să se ducă.

Aceasta era și situația lui Genevieve.

Unde s-ar fi dus?

Pentru familia ei, ea era moartă. Credeau că fusese omorâtă într-o ambuscadă în timp ce se îndrepta spre logodnicul ei împreună cu cei care o însoțeau. Ian McHugh îi atacase, măcelărind toți bărbații și femeile care o însoțeau spre castelul viitorului ei soț. O dusesse pe Genevieve la castelul lui, jurând că nici un bărbat în afară de el nu o putea avea.

Și își păstrase jurământul.

Ridică mâna pentru a atinge cicatricea de pe obrazul stâng. Închise ochii pentru a împiedica înțepătura lacrimilor. Nu avea sens să plângă din cauza asta. Trecuse de mult de etapa lacrimilor și a plângerii de milă.

Când respinsese avansurile lui Ian după ce fusese capturată, cum făcuse prima dată când fuseseră prezentați la curte, furia lui nu cunoscutese limite. Îi tăiasse chipul cu un cuțit, jurând în fața lui Dumnezeu că nici un bărbat nu avea să se mai uite vreodată la ea cu dorință.

Avusese dreptate. Acum, nici un bărbat nu se putea uita la ea decât cu groază. Văzuse de prea multe ori retragerea bruscă atunci când întorsese capul și i se zărise cicatricea.

Până la urmă nu contase că refuzase avansurile lui Ian, pentru că el obținuse ceea ce voia din nou și din nou, până când ea nu mai avusese cum să se apere de el. Nu mai avusese forță. Nu mai avusese putere. Pur și simplu se resemnase, indiferentă.

Se detesta pentru asta. Rușinea și umilința erau tovarășele ei constante, iar acum, când el era mort, voia doar să scape din acest loc.

Dar unde să se ducă?

Chiar așa, unde să plece?

Închise ochii, dorind ca inima ei neliniștită să nu i se mai strângă în piept. Teama îi tăia respirația – știa că nu mai avea mult timp. Soarta ei și judecata o așteptau.

Ușa de la mica celulă care îi servise drept cameră se deschise, și Taliesan veni șchiopătând spre ea, cu o grimasă de durere și de teamă pe chip.

– Ce vom face? șopti Taliesan. Cu siguranță, suntem condamnate. Căpetenia Montgomery nu va avea niciodată milă față de noi. Nu după ce i-au făcut Ian și tatăl lui fetei Montgomery.

Taliesan era verișoară cu soția decedată a căpeteniei McHugh. Întregul clan McHugh era format din rude îndepărtate și o bandă de neisprăviți, care fuseseră atrași în clan după ce fuseseră izgoniți din propriile clanuri. Taliesan era singura ei prietenă într-o mare de animozitate ce venea dinspre ceilalți membri ai clanului.

Genevieve nu înțelesese niciodată ce făcuse ca să atragă o asemenea ură. Cu siguranță, nu se afla acolo din proprie voință. Și restul clanului știa asta. Nu făcuse nimic rău nici unui McHugh, deși nu putea fi spus același lucru despre ceilalți când venea vorba de ea.

Tresări când vorbele *curvă* și *târfă* îi răsunară în urechi. Insulte erau adresate în mod regulat, dar se întărise împotriva suferinței și umilinței provocate de ele.

În asta o transformase Ian McHugh. Nimic mai mult. Nu voia să poarte vinovăția faptelor altcuiva. Nici nu-și putea petrece restul vieții trăind cu regrete pentru ceea ce nu fusese alegerea ei.

– Ai auzit despre apropierea lor? o întreabă pe Taliesan.

Taliesan încuviință din cap, ochii întunecându-i-se și mai mult de teamă.

– Da, am auzit. Străjerul a adus vestea acum cinci minute. Armata Montgomery se apropie, dar este mai rău decât ne-am putea imagina, pentru că sunt însoțiți de armata Armstrong. Vin *uniți*.

– Dumnezeu! șopti Genevieve cu groază. Au de gând să ne omoare pe toți.

Era ultimul lucru pe care și-l dorise vreodată. Da, visase la moartea lui Ian. O moarte lungă, îngrozitoare, dar Graeme Montgomery o privase de asta când îl străpunsese cu sabia pe Ian. Moartea lui survenise prea repede și fusese prea miloasă pentru un om ca el.

Șopti o rugăciune din inimă, ca păcatele ei să nu aducă moartea tuturor. Tot ce voia era o șansă – șansa de a fi liberă. Voia să trăiască, nu să existe într-o stare constantă de teamă și de umilință. Nu cerea chiar așa de mult, nu-i așa?

– Ce facem, Genevieve? întrebă Taliesan cu o voce răgușită și plină de teamă.

Genevieve își îndreaptă umerii, hotărâtă și mândră.

– Trebuie să ne ocupăm de femei și de copii. Bărbații trebuie să înfrunte consecințele nesocotinței căpeteniei lor. Nu e nimic de făcut, doar să se lase la mila clanurilor Montgomery și Armstrong și să se roage ca ei să fie miloși.

Genevieve trecu pe lângă Taliesan, iar când ieși din cameră, se întoarse și îi spuse pe un ton dur ca un bici:

– Haide, să-i adunăm pe ceilalți. Dacă trebuie să înfruntăm pierzania, să o facem cu mândrie. Mândrie pe care Ian și tatăl lui au eșuat în a o demonstra. Dacă bărbații acestui clan nu-și vor apăra numele, atunci le rămâne femeilor să o facă.

Trăsăturile lui Taliesan se înăspriră și i se ridică bărbia.

– Da, ai dreptate.

Genevieve încetini pentru a merge în același ritm cu Taliesan și își trase pe cap gluga pelerinei pentru a-și ascunde chipul.

Voia să adune femeile și copiii clanului într-o încăpere și apoi să apeleze la sensibilitatea căpeteniei clanului Montgomery.

Se gândi că nu datora nimic acestui clan. Acum trebuia să fugă și să profite de unica ei șansă de a avea singurul lucru care îi fusese negat.

Libertatea.

Dar nu avea unde să se ducă. Nici un adăpost. Nici bani sau mâncare cu care să supraviețuiască.

Poate... Poate că, până la urmă, căpeteniei Montgomery avea să-i fie milă de ea și să o lase într-o mănăstire unde să-și trăiască zilele în pace, eliberată de dominația unui bărbat care fusese hotărât să o distrugă.

Capitolul 2

Bowen Montgomery își îndemnă calul la galop în vreme ce urca ultima pantă ce-i obstrucționa vederea spre castelul McHugh. Lângă el călărea fratele său, Teague, iar amândoi erau flancați, destul de aproape, de Aiden și de Brodie Armstrong.

Numai ideea că aceste clanuri se aliaseră pentru o cauză comună i-ar fi făcut pe mulți dintre cei din clanurile Montgomery și Armstrong să se răsucească în mormânt. Dar nu era orice cauză. Implică o femeie dragă ambelor părți.

Eveline Montgomery. Soția lui Graeme Montgomery, dar fiica lui Tavis Armstrong, căpetenia clanului Armstrong, care până de curând fusese dușmanul de moarte al familiei Montgomery.

Bowen încă nu știa ce să creadă despre asta. S-ar fi ocupat singur de Patrick McHugh și ar fi pus stăpânire pe castel până când Graeme i-ar fi decis soarta. Era o sarcină de care el și Teague s-ar fi putut ocupa cu ușurință, fără intervenția odraslelor Armstrong, dar ultimul lucru pe care și-l dorise fusese să stârnească un război când Eveline era într-o stare așa de fragilă după calvarul prin care trecuse.

Cumnata lui era vitează, dar până și cea mai aprigă dintre fete ar fi fost tulburată de felul în care fusese tratată Eveline când ajunsese în mâinile unui monstru.

- Ai vreun plan? strigă Teague, acoperind zgomotul copitelor.

Bowen încuviință scurt din cap, dar rămase cu privirea ațintită înainte în vreme ce treceau de vârful dealului de unde se vedea castelul McHugh. Era un plan destul de simplu. Să-l omoare pe Patrick, să o răzbune pe Eveline, să preia controlul asupra castelului și să-i elimine pe cei care se revoltau.

- Vrei să-ți pui planul în aplicare? întrebă exasperat Teague.

Bowen trase de frâie, calul oprindu-se pe marginea pantei abrupte. Lângă el, Teague, Aiden și Brodie își struniră caii și se uitară la castelul aflat în vale.

- Am de gând să-l străpung pe Patrick cu sabia, zise calm Bowen. Este jignitor că încă ne respiră aerul. Este un mincinos și un laș.

– Da, zise Brodie, încruntat. S-a uitat în ochii mei și a zis că nu știe nimic despre sora mea, deși văzuse că se afla în temniță, abuzată de nenorocitul lui fiu.

Aiden se încruntă și arată spre vale în timp ce restul soldaților Montgomery și Armstrong urcau panta și se adunau într-o linie impresionantă în vârful dealului.

Armurile lor sclipeau în soare, reflectând raze sclipitoare. Pentru cei din vale, părea ca și cum iadul era pe cale să vină peste ei. Doar armata Montgomery era o priveliște impresionantă, care l-ar fi făcut și pe cel mai călit războinic să o ia la fugă de groază. Dar, dacă adăugai forța soldaților Armstrong, deveneau o putere ce rivaliza chiar și cu armata regelui.

Niciodată nu se aliașeră două clanuri așa de puternice. Și probabil nici nu avea să se mai întâlnească.

– La turnul de veghe este cumva atârnat un steag alb? întrebă Aiden fără să-i vină să creadă.

Bowen miși ochii și se uită atent la stindardul care flutura în vânt.

– Pare a fi un cearșaf de pat, mormâi el.

– Da, fu de acord Teague.

– Sunt două! exclamă Brodie, arătând spre turnul geamăn din partea cealaltă a porții.

Într-adevăr, alt cearșaf era desfășurat, fluturând sălbatic de la ferestra lată din turnul de piatră.

– Se predau fără luptă? întrebă Aiden neîncrezător.

Bowen se încruntă.

– Poate că este un truc.

– Dacă-i așa, este un truc idiot, mârâi Brodie. Sunt depășiți numeric și, chiar dacă șansele ar fi egale, nu ne-ar putea ține piept. Chiar dacă i-ar putea lua prin surprindere pe câțiva dintre noi, ar fi anihilați rapid.

– Există un singur mod de a afla, zise Teague ridicând din umeri.

Scoase sabia și își îndemnă calul înainte.

Bowen dădu pinteni calului și apoi se grăbi să-și prindă fratele din urmă.

În urma lui, Brodie și Aiden scoaseră un strigăt care fu repetat de oamenii lor până când pe întregul deal se auzi strigătul lor de luptă.

Când ajunseră la o distanță mică de intrarea larg deschisă spre curte, un băiat se potolise în afara zidurilor, ținând o sabie mult prea mare pentru corpul lui mic, care avea în vârf un steag alb grosolan.

Nu era nevoie să-l fluture, pentru că mâinile îi tremurau așa de tare încât fâșia de material flutura nebunește în vânt.

Bowen trase dezgustat de frâiele calului și se uită cu neîncredere la băiat, care nu putea să aibă mai mult de șase sau șapte ani.

– Au trimis un copil să înfrunte o armată? urlă el.

Teague rămase fără cuvinte, holbându-se stupefiat la imaginea din fața lui. Aiden și Brodie se uitară la Bowen, clătînând din cap.

– Lași, scui-pă Brodie. Nimic nu disprețuiesc mai mult decât un laș.

– Vă rog nu ne faceți rău! zise copilul, cu dinții clănțănind de parcă era un ger năprasnic. Fluturăm un steag de predare. Nu avem arme.

– Unde îți este căpetenia? întrebă rece Bowen.

– A p-p-plecat, se bâlbâi băiatul.

– A plecat? repetă Aiden.

Băiatul încuviință ferm din cap.

– Da, în dimineața asta. Mama a zis că a fugit pentru că știa că va muri din cauza păcatelor făcute.

– Mama ta avea dreptate, mormăi Teague.

În ochii băiatului se citi frica.

– Mulți au plecat. Nu am rămas așa de mulți. Nu vrem să ne lup-tăm și vă rugăm să fiți miloși cu noi.

Își feri privirea, ținând capul plecat într-un mod servil, dar Bowen văzu mâinile tremurânde ale băiatului și îl înfurie faptul că acest copil fusese trimis în calea pericolului.

– Ansel! Ansel!

Vocea unei femei răsună puternic în curte. În ea se simțeau furia și teama. Și apoi o siluetă slabă, îmbrăcată într-o pelerină care îi ascundea complet trăsăturile apăru printre porți.

Fugi spre copil și îl prinse de braț, trăgându-l repede în faldurile pelerinei până când i se mai văzură doar picioarele.

– Cine te-a trimis în misiunea asta prostească? întrebă ea, privind în jos spre copil.

Era o întrebare la care și Bowen ar fi vrut să afle răspunsul.

– Corwen, zise copilul, cu vocea înfundată de pelerina femeii.

Singurul lucru vizibil la fată erau mâinile care îi ieșeau din mânecile lungi ale pelerinei. Bowen le studie cu interes în timp ce țineau copilul așa de strâns încât se albiseră la vârfuri.

Mâini tinere. Fine. Nici o cută. Unghiile erau tăiate elegant și ro-tunjite la vârfuri, iar degetele erau lungi și slabe, palide, de parcă nu le văzuse soarele.

Era evident că nu era cineva care muncea pe câmpuri. Nici în castel la curățenie.

– Laș nenorocit! zise ea, uimindu-i pe toți cei patru bărbați cu vehemența ei și cu limbajul vulgar.

Nu că vreunul dintre ei nu ar fi fost de acord cu acea afirmație.

– Este fata care ne-a arătat temnița în care era ținută Eveline, zise Brodie pe o voce suficient de joasă ca să nu fie auzit.

Lui Bowen i se zbârli părul pe ceafă. Da, așa era. Când Graeme era disperat că nu-și găsea soția, silueta umbrită în pelerină apăruse pe scări și îi direcționase mai jos, unde descoperiseră că era ținută prizonieră Eveline.

– Este adevărat ce spune băiatul? zise Bowen adresându-se fetei. Patrick McHugh a fugit, lăsându-și clanul și castelul să capituleze?

Fata înlemni, luându-și mâinile de pe băiat pentru a le strânge în pumni. Dacă era să se ia după limbajul corpului, părea furioasă.

– Da, zise ea rece. Au rămas doar femeile și copiii, cei care sunt prea bătrâni să călătorească și războinicii care au soții și copii și pe care au refuzat să-i părăsească. Ceilalți au plecat la răsărit.

– Și unde sunt cei care au rămas? insistă Brodie.

– În castel. Adunați în sala mare, întrebându-se când își vor afla sfârșitul, zise ea pe o voce disprețuitoare.

Ceva în tonul fetei îl răscoli pe Brodie, enervându-l faptul că ea își ținea chipul ascuns.

– Dă gluga jos, fato! ordonă el. Nu știi cu cine vorbesc.

Ea îngheță, iar mâinile îi coborâră în lateral până când ajunseră lipite de fuste. Îndrăzneala să-l sfideze în fața oamenilor săi și a celor din clanul Armstrong?

Expresia i se înăspri și își subție buzele.

– Fă cum am ordonat! izbucni el.

Cu mâinile tremurând, ea împinse băiatul în spate și apoi ridică încet degetele spre marginile glugii. Era întoarsă cu partea dreaptă spre el și spre oamenii lui. Când își dădu jos gluga, o exclamație de uimire se auzi din spatele Brodie.

Dumnezeule, femeia era frumoasă! Cea mai frumoasă femeie pe care o văzuse în viața lui. Trăsăturile ei erau perfecte.

Părul lung castaniu îi cădea în valuri pe umeri. Avea diferite nuanțe și, cu lumina soarelui căzând asupra ei, era de-a dreptul sculptor. Prima dată când o văzuse, crezuse că fata avea părul negru. Se aflase în întunericul din castel și doar câteva șuvițe ieșiseră de sub glugă. Dar aici, în gloria totală a soarelui, era limpede că părul

ei nu era pur și simplu negru. Nu, era o coamă magnifică de păr care părea să-și schimbe culoarea în funcție de mișcările ei și de lumină.

Avea un trup mic și delicat, pomeți înalți, maxilar ferm și o gură perfectă. O sprânceană neagră arcuită și gene lungi străjuiau nuanța de verde viu al ochilor ei.

Simți ca și cum cineva îl lovise puternic în stomac, pentru că nu putea să respire. Oamenii lui erau la fel de tulburați, rămași cu gura căscată la perfecțiunea din fața lor.

Oare de ce se chinuise să-și ascundă frumusețea?

Apoi ea își întoarse chipul spre el, cu gura într-o linie fermă, cu ochii plini de suferință și în gardă, de parcă se pregătea pentru următoarea reacție.

O altă exclamație – de data asta de groază – răsună dur în jur. Bowen se retrase, ca și cum ar fi fost lovit – dar nu fusese pregătit pentru această lovitură.

Cealaltă parte a chipului fetei era... *distrusă*.

O cicatrice neregulată i se întindea pe chip, de la tâmplă până în colțul gurii. Era evident că nu fusese cusută cu grijă. Cicatricea nu era deloc netedă și se vedea că rana nu era chiar așa de veche.

El văzu tresărirea ei la reacția oamenilor și la propria reacție și se simți rușinat. Dar în urma regretului veni furia. Furios din cauza întorsăturii evenimentelor, se enervă și mai tare în vreme ce se uită la fată.

– Ce dracu' s-a întâmplat cu chipul tău, fato? întrebă el.

Capitolul 3

Pe obrazul fără cicatrice se văzu îmbujorarea. Ochii ei se întristară, plini de umilință, iar Bowen simți un junghi de regret că fusese așa de direct.

Probabil era cea mai fascinantă femeie pe care o văzuse vreodată. O parte a chipului ei era incredibil de perfectă. Cealaltă era o totală tragedie.

Curiozitatea îi ardea prin vene, făcându-l nerăbdător și tăios. Voia să știe totul. Fie că era un accident sau ceva făcut dinadins. Rușinea din ochii ei dădea impresia că fusese ceva întunecat și sinistru, precum cicatricea, și asta îl făcea și mai dornic să afle adevărul.

- Cum te cheamă? întrebă Bowen, schimbând tactica atunci când fu clar că nu avea să primească nici un răspuns.

Era limpede că nici ea nu se simțea în largul ei când venea vorba de cicatrice, iar după cele petrecute în clanul McHugh, el avea nevoie mai multe informații.

- Genevieve, răspunse ea blând.

Era un nume la fel de frumos ca partea nedeformată a chipului ei. Un nume potrivit femeii care cu siguranță fusese înainte ca o parte a chipului să îi fi fost tăiat de o sabie.

- Genevieve McHugh?

Ea ridică bărbia, cu ochii sclipind impenetrabil.

- Doar Genevieve. Nu contează cine am fost, pentru că nu mai sunt acea femeie.

Teague ridică din sprâncene. Brodie și Aiden erau la fel de uimiți.

- Atunci, Genevieve, se pare că ești purtătoarea de cuvânt a clanului. Du-ne înăuntru pentru a cunoaște restul clanului McHugh, ca să pot decide ce vom face cu ei.

Buzele lui Genevieve tresăriră disprețuitor, iar ochii îi scăpărară de furie.

- Aroganța ta nu este îndreptată împotriva cui trebuie, domnule. Oamenii aceștia nu au avut nici o legătură cu relele tratamente aplicate lui Eveline Montgomery. Sunt victimele lașității lui Ian și a lui Patrick, la fel ca Eveline.

Brodie făcu un pas în față, cu buzele strânse într-un mârâit.

– Mă îndoiesc că au fost întemnițați și chinuiți. Sora mea a fost tratată rău de Ian McHugh ani la rândul. A chinuit-o mult timp.

Genevieve îl privi direct pe Brodie.

– Sunt multe feluri de a chinui, domnule. Oamenii din clan nu au fost închiși într-o temniță. Nu au fost tratați sau supuși genului de abuz pe care l-a suferit Eveline. Îmi pare rău pentru ea. Nu i-aș dori nici celui mai rău dușman să aibă de-a face cu Ian McHugh.

Pe chipul ei se vedea o suferință așa de profundă și chinuitoare, încât Bowen fu copleșit. Suferința ei radia ca un far, iar primul instinct fu să o aline.

Întinse mâna cu intenția de a-i atinge brațul, dar ea se îndepărtă brusc și îl privi bănuitoare, punând o distanță precaută între ei.

– Dar să nu crezi că nu au suferit niciodată, continuă Genevieve. Au îndurat multe fără un lider puternic. Patrick a fost căpetenie doar cu numele. Ian era un tiran care prospera făcându-i pe alții să se teamă de el. Propriul lui tată se temea de el. Oricine îndrăznea să nu fie de acord cu Ian suferea pentru orice lucru neînsemnat.

– Da, cred asta, zise Teague sumbru. În ultima vreme, nu i s-a zgrăvit o imagine prea drăguță. Am aflat despre caracterul lui de la Eveline. Oricine care poate chinui o fată tânără și dulce la o vârstă așa de fragedă este un monstru care ar trebui trimis în iad.

– Am foarte mare încredere că acolo se află acum, zise cu convingere Genevieve.

– Du-ne la ceilalți, interveni Bowen, nerăbdător să termine. După ce-i vom întâlni pe cei din neamul tău, voi decide ce este de făcut.

– Nu sunt neam cu mine, zise ea blând. Dar vreau să-i văd tratați corect.

Nedumerit de misterioasa Genevieve – *doar Genevieve* –, Bowen făcu un gest către curte, indicând că ar trebui să pornească.

Ansel fugi dintre fustele lui Genevieve, urcând treptele din curte și dispărând în castel.

Ea mergea cu un mas măsurat, fără grabă, cu capul sus și cu o aură de demnitate în jurul ei, ca o pelerină de iarnă. Poziția ei trăda o liniște care părea prea exersată, de parcă era un mecanism de apărare pe care îl cunoștea bine.

Era prea calmă, ținând cont că înfrunta o armată dușmană ce se gândea la răzbnare cu sete de sânge. Majoritatea femeilor și a bărbaților ar fi fost îngroziți și cel mai probabil ar fi cerut milă.

Nu și femeia aceasta.

Era maiestuoasă și sigură pe ea, de parcă le făcea o favoare că îi însoțea în castel. Bowen nu putea sesiza un singur tremurat. Chiar era neafectată sau doar își masca emoțiile? Oare rana aceea o împietrise în fața judecății și reacțiilor celorlalți și pur și simplu nu-și dădea seama ce se petrecea în jurul ei?

Nu, văzuse reacția ei când el și oamenii lui fuseseră șocați la vederea chipului ei distrus. Deși mascase iute reacția, fusese rănită și jenată de groaza colectivă a celor adunați în jurul ei.

Se simțea rușinat de faptul că el și oamenii lui demonstraseră o asemenea lipsă de respect pentru o femeie care sigur provenea dintr-o familie nobilă. Dar răul fusese făcut și nu putea șterge reacția lui, a lui Teague sau a fraților lui Eveline.

Curtea era goală. Nu se auzea nici un sunet, nici măcar la distanță. Vântul se înteti, răcorind aerul înfierbântat de soare.

Când urcară treptele în castel, se auzi un zumzet nervos din interior – un plânset înfundat și vocile joase și groase ale bărbaților spunând cuvinte de alinare. Dar exista ceva alarmant chiar și în cuvintele bărbaților, care erau destul de clare.

Cu toții își așteptau soarta.

Bowen intră în sală în urma lui Genevieve, cu o expresie sumbră și copleșit de un sentiment de tristețe. Nu dorea să aducă moartea nevinovaților. Pentru prima dată într-o istorie cufundată în violență, viitorul arăta pașnic.

Clanul Montgomery ajunsese la un armistițiu temporar cu clanul Armstrong – un armistițiu adevărat –, pecetluit de căsătoria lui Graeme și de iubirea lui pentru Eveline Armstrong.

Adevărul era că Bowen nu avea de ce să le reproșeze celor din clanul Armstrong că voiau să o protejeze pe Eveline. Tavis Armstrong părea un bărbat drept, just, oricât îl durea pe Bowen să recunoască asta.

Când oamenii McHugh o zăriră pe Genevieve și apoi pe cei patru bărbați care mergeau în urma ei, se auzi brusc un vacarm. Murmurele, plânsetele se întetiră. Pe chipurile bărbaților se vedeau încruntături aspre, și femeile aruncau priviri acuzatoare.

Toate îndreptate spre... Genevieve?

Bowen se încruntă nedumerit, dar înainte să apuce să zică ceva, două femei lansară o acuzație dură în direcția lui Genevieve.

– Acum cred că te bucuri, șuieră una dintre ele. Ești aici ca să vezi cum ne omoară? Te-ai oferit să fii târfa dușmanului ca să-ți aperi spatele?

– Cum ai putut? întrebă cealaltă. Sunt și copii aici. Da, majoritatea suntem femei, copii și soții care au rămas cu noi, știind că își vor pierde viețile.

Pășiră mai mulți în față, de parcă voiau să adauge propria condamnare, dar Bowen făcu și el un pas în față, punându-se între Genevieve și ceilalți.

Teague se încruntă și veni lângă Genevieve, dar ea era netulburată de animozitatea celorlalți. Expresia ei era pasivă și de nepătruns. În ochii ei nu sclipea nici o emoție – se uita în față, având trăsături ca de piatră.

Era inumană femeia aceasta? Nici un bărbat și nici o femeie în viață nu ar fi suportat insultele aruncate spre ea fără să reacționeze. Cu toate astea, Genevieve părea impasibilă.

– Aveți grijă cum vă calomniați apărătoarea! zise Bowen, cu vocea pocnind ca un bici peste sală.

Mulțimea tăcu.

Aiden și Brodie pășiră în față, studiindu-i pe oamenii lui McHugh. Nu păreau impresionați. Bowen nu se înșelase în privința lor. Nu văzuse niciodată o adunătură mai jalnică de neisprăviți.

– Apărătoare? întrebă o femeie, întrerupând în sfârșit tăcerea.

Părea îngrozită, dar făcu un pas în față, îndreptându-și privirea iscoditoare spre Genevieve.

– Este adevărat că ne-ai apărat, Genevieve?

Genevieve nu răspunse. Privirea ei o întâlni pe a celeilalte femei fără să ezite, dar nu spuse nici da, nici nu.

– Nimeni nu te-ar fi învinovățit dacă te-ai fi salvat doar pe tine, adăugă blând femeia.

Apoi se uită spre Bowen și, deși tremura, strecurând repede mâinile în fuste pentru a ascunde cât de rău tremurau, îi vorbi cu mult curaj.

– Nu știu ce planuri aveți, domnule, dar v-aș cere două lucruri.

Bowen o studie pe tânăra fată cu interes. Era o minionă curajoasă, care abia îi ajungea la umăr. Nu-și putea da seama ce vârstă avea, deși părea că tocmai devenise femeie. Fără îndoială, cu timpul avea să devină o fată uimitoare, curajul și ardoarea făcând-o și mai interesantă.

Părul ei era de culoarea grâului scaldat în lumina lunii. Și ochii aveau o frumoasă nuanță de verde-albastru, care îi amintea de culoarea mării într-o zi însorită.

Ea mai făcu un pas în față, iar atunci el observă că fata șchiopăta. Pe buzele ei apăru o grimasă, dar o alungă iute. Mâna ei se îndreptă spre unul dintre oamenii din clan, și el o susținu repede ca să nu cadă.

– Cum te cheamă, fato? întrebă amabil Bowen, nedorind să o sperie.

– Taliesan, murmură ea, făcând o reverență, clipă în care Bowen crezu că fata avea să cadă.

Ar fi pășit înainte dacă ea s-ar fi legănat, dar un om din clanul ei o susținu din nou cu strânsoarea lui fermă. Bowen încuviință aprobator din cap spre bărbatul mai în vârstă, studiindu-l. Nu uita niciodată o faptă bună și intenționa ca mai târziu să stea de vorbă cu acel bărbat.

Se puteau afla multe despre un bărbat doar observând cum îi trata pe ceilalți. Era ceva ce Bowen învățase de la tatăl său la o vârstă foarte fragedă. Robert Montgomery spusese mereu că vorbele unui bărbat erau neînsemnate. Dar acțiunile arătau multe, iar un bărbat putea fi mereu măsurat prin faptele sale.

– Și care sunt acele două lucruri pe care vrei să mi le ceri, Taliesan? întrebă Bowen.

Obrajii lui Taliesan se îmbujorară, și Bowen își dădu seama că se chinuia să nu plece capul. Mâna ei strângea brațul bărbatului din clan, dar înăspri buzele și apoi își rosti cererea.

– Ți-aș cere să ai milă de oamenii din clanul meu. Este adevărat că Ian și tatăl lui, căpetenia noastră, s-au purtat dezonorant. Este adevărat că o femeie inocentă a avut mult de suferit în mâinile lor. Ian este mort, de mâna lui Graeme Montgomery, și Patrick a fugit, lăsându-și clanul în voia sortii care ar fi trebuit să fie a lui.

Taliesan întoarse capul, privind la bărbații, femeile și copiii adunați în sala mare.

– Nu avem unde să ne ducem. Nu avem altă casă în afară de acest loc. Vă vom servi pe tine și pe căpetenia ta.

Teague, Aiden și Brodie fură la fel de impresionați de pledoaria ei ca și Bowen. Dar îl înfuria faptul că, până acum, singurii oameni care avuseseră suficient curaj să-l înfrunte fuseseră un biet băiat și două fete fragile. Ce fel de clan permitea femeilor și copiilor săi să le ducă luptele? Femeile și copiii trebuiau prețuiți mai mult decât orice și protejați cu îndârjire. Îl îngrozea că se punea așa de puțină valoare pe poziția lor în clan.

– Și care e celălalt lucru pe care vrei să-l ceri, fato? întrebă Bowen, sperând ca flăcările furiei să se domolească.

Voia să tragă fiecare bărbat în curte și să-i bată pe toți bine de tot.

Taliesan își umezi buzele și, după o privire nervoasă aruncată spre oamenii din clanul ei, își îndreptă privirea spre Genevieve.

– Aș vrea ca Genevieve să nu fie tratată rău de tine. A suferit destul.

Pe trăsăturile lui Genevieve se citi groaza, primul semn de emoție pe care îl afișa de când intraseră în sala mare.

– Talie, nu! șopti dur Genevieve. Te rog, nu! Te implor!

Bowen ridică din sprâncene, surprins că fata aceea mândră implora ceva după curajul și aroganța demonstrate. Ce nu voia ca Taliesan să povestească?

Taliesan privi nefericită spre Genevieve, dar făcu așa cum îi ceru și tăcu.

Priviri dezaprobatore se îndreptară spre Taliesan. Buzele se curbară. Nărilor se dilatară. Priviri ostile se îndreptară spre Genevieve.

Bowen nu era sigur cum trebuia să răspundă, deși știa că intenția lui Taliesan nu fusese să-l ofenseze. Nu era vorba doar de faptul că îi era pusă la îndoială demnitatea, dar era foarte curios să afle la ce se referise Taliesan prin afirmația ei misterioasă. Genevieve părea așa de rușinată, încât el nu reuși să ceară o explicație, deși se simțea obligat s-o facă. Avea suficient timp să descifreze acest mister mai târziu. Mai întâi, trebuia să arate clar că nu era vreun monstru însetat de sângele nevinovaților.

– Te asigur că nu am nici o intenție de a o trata rău pe Genevieve sau pe oricine altcineva aflat în grija mea, zise Bowen, cu mustrarea clară în voce.

Taliesan se îmbujoră și își plecă privirea, dar nu se scuză. Deși părea ciudat, Bowen o respectă și mai mult pentru asta.

– Atunci ce intenționezi să faci cu noi?

Sprâncenele lui Bowen se arcuiră surprinse când, în sfârșit, unul dintre bărbații McHugh își găsi curajul și vorbi.

– Credeam că cei din clanul McHugh se bazează pe femeile și copiii lor să le ducă luptele, zise Bowen cu un dezgust evident.

Bărbații din încăperea înlemniră. Unele chipuri erau roșii de furie, dar altele se întunecară de rușine și își feriră privirile. Cu toții știau la ce se referea Bowen.

– Este o rușine să trimiteți un băiat să fluture un steag de capitulare, mârâi Teague, vorbind pentru prima dată.

Clocotea de furie și dezgust, iar acum, când Bowen deschisese subiectul, era prea dornic să-și exprime și el nemulțumirea.

Aiden și Brodie încuviințară și ei din cap, cu brațele încrucișate amenințător la piept. Mai ales Brodie părea furios. Pentru o clipă, Bowen chiar se îngrijoră că el și Teague aveau să intervină pentru că Brodie părea gata să înfrunte fiecare bărbat McHugh din sala mare și să se scalde în sângele lor.

— Femeile voastre vorbesc în locul vostru, adăugă Brodie. De ce nu sunt protejate? De ce sunt lăsate să înfrunte dușmanul? Este rușinos. Ce fel de bărbat nu doar că permite, ci chiar încurajează așa ceva?

Bărbatul care întrebasese despre soarta lor făcu un pas în față, cu o expresie tristă și rușinată. Dar înfruntă privirile lui Bowen, Teague, Aiden și Brodie fără să tresară, cu bărbia ridicată, de parcă voia să le transmită că avea să le accepte criticile și orice pedeapsă.

— Ne-am făcut griji că, dacă v-ar fi întâmpinat un războinic la porți, ar fi părut o provocare, și nu doream să ducem un război împotriva voastră. Știm că suntem depășiți numeric și ca forță. Patrick McHugh nu era un bărbat care să știe să antreneze. Iar Ian...

Se opri, tușind din cauza disconfortului evident.

— Aș vrea să vorbesc liber dacă se poate, bunule domn. Ce am de zis nu e respectuos, dar este adevărul.

Bowen încuviință din cap.

— Te rog. Chiar vreau să fii onest. Cum te cheamă?

— Tearlach McHugh.

— Continuă, Tearlach.

— Ian a fost un bărbat lipsit de onoare. Nu doar din pricina modului în care i-a tratat pe cei mai slabi decât el, ci și pentru tacticile de război. Ar fi înjunghiat un bărbat în spate în loc să-l înfrunte în luptă dreaptă. Nu suntem antrenați, Montgomery. Se vede cu ochiul liber. Nu am fi avut nici o șansă împotriva voastră, așa că am rămas, hotărâți să ne lăsăm soarta în mâinile voastre și ale căpeteniei. A fost singura noastră opțiune. Avem neveste și copii și nu dorim să murim și să-i lăsăm ai nimănui și neprotejați, deși voi credeți că nu avem grijă de ei.

Era un discurs sincer, care îl impresionă pe Bowen prin onestitate. Era limpede că nu-i făcea plăcere să-l vorbească de rău pe fiul mort al căpeteniei sale, dar spusese adevărul.

— Îți apreciez franchețea și vă voi răspunde la fel de sincer, zise Bowen plimbându-și privirea peste mulțimea adunată.

Genevieve nu se mișcase. Stătea neclintită ca o stâncă, ținând mâinile strânse în față. Iar privirea îi era așa de pierdută, încât Bowen se îndoia că avea habar ce se întâmpla în jurul ei. Era ca și cum, pentru un moment, se afla în alt loc.

Obrazul cu cicatricea nefiind înspre el, fu uluit de cât de frumoasă era din profil. Nu văzuse niciodată o femeie care să rivalizeze cu ea. Și totuși, când o priveai din față, era uimitor cum acea frumusețe se transforma în ceva demn de milă.

Avea așa de multe întrebări pe care voia să le pună, dar nici una nu se potrivea cu situația din acel moment. Nu-și permitea să fie distras de la țelul lui. Fratele lui îi dăduse această însărcinare, iar el avea să o îndeplinească indiferent de consecințe.

- Fratele meu, căpetenia Montgomery, este cu soția lui, Eveline, pe care Ian a capturat-o și a abuzat-o crunt. Va rămâne alături de ea până când ea își va reveni și nu va mai fi în pericol și sub nici o amenințare. Patrick McHugh este o amenințare pentru Eveline și pentru clanurile Montgomery și Armstrong. Iar noi nu tolerăm asta.

Oamenii adunați strâns în sala mare începură să se neliniștească. Agitația lor deveni evidentă când începură să-și frământa degetele și să schimbe priviri temătoare.

- Voi prelua acest castel și tot ce i-a aparținut lui Patrick McHugh în numele căpeteniei mele până când el va decide ce va face cu pământul, cu castelul și cu oamenii.

Bowen ridică o mână când toată lumea începu să vorbească în același timp.

- Fratele meu este un om drept. Nu ne dați nici mie, nici lui vreun motiv să vă numim dușman și vă va merge bine. Pentru moment, eu voi acționa ca o căpetenie, iar fratele meu mă va ajuta să inspectez acest castel și pământurile, ca apoi căpetenia Montgomery să hotărască ce este de făcut. Dacă munciți din greu și nu-mi dați nici un motiv să mă îndoiesc de loialitatea voastră, nu vor fi probleme. Dacă-mi trădați încrederea, mă voi ocupa prompt și sever de voi. Nu va exista o a doua șansă. Ne-am înțeles?

Murmurată că erau de acord, dar aveau expresii sumbre. Unii se temeau. Unii erau plini de resentimente. Alții păreau furioși. Dar nici un McHugh nu spuse că nu era de acord.

Bowen privi spre Taliesan și spre Genevieve, pentru a le surprinde reacțiile la cuvintele lui, dar nici una nu se uită în direcția lui.

Taliesan se retrăsese în spatele bărbatului mai în vârstă care o sprijinise când fusese în pericol să cadă, iar Genevieve stătea rigidă,

la mică distanță. Părea o statuie. Rece și impunătoare, ca și cum nu ar fi simțit nimic. Dar Bowen știa că nu era adevărat. Văzuse un fulger de emoție în ochii ei în acel prim moment când lăsase garda jos. Avea impresia că sub fațada de gheață exista o femeie pasională, care fierbea din cauza emoțiilor ținute sub control.

Alungând acele gânduri și confuzia pe care i-o transmitea Genevieve, se întoarse către Teague, Aiden și Brodie.

– Trebuie să analizăm situația cât mai repede. Nu-mi place să-mi las fratele și cumnata și nici familia voastră, zise el către Brodie și Aiden, fără protecția adecvată când armatele noastre unite sunt aici. Nu avem nevoie de așa de mulți oameni.

Teague încuviință din cap. Apoi privi la oamenii McHugh, care încă se uitau la cei patru bărbați cu teamă.

– Să ne întoarcem la oamenii noștri și să hotărâm ce vom face, zise Teague. Nu vreau ca toți din clanul McHugh să fie martori la conversația noastră.

Capitolul 4

Imediat ce războinicul Montgomery ieși din încăpere, umerii lui Genevieve se prăbușiră, și pentru prima oară se uită la oamenii McHugh adunați.

Dacă se aștepta ca în ochii lor să fie vreo remușcare pentru că o judecaseră greșit, se înșela amarnic. Era amestecul obișnuit de dezgust, dezaprobare, dispreț, milă – da, milă din partea câtorva – și confuzie, pentru că mulți încă nu înțelegeau de ce nu încercase să-i omoare pe toți în somn.

Pe un singur McHugh visase să-l omoare lent. Chiar fusese dezamăgită când Graeme Montgomery îi luase așa de repede viața lui Ian McHugh. Nu fusese suficient de săngeroasă. Sau destul de dureroasă. Ian merita să sufere pentru că era un om îngrozitor, care nu merita milă și clemență.

Milă pentru că Graeme fusese preocupat doar să-și ia repede soția în siguranță și astfel îl omorâse pe Ian cu o precizie nemiloasă, ca să nu mai fie un blestem pentru existența nimănui.

Genevieve ar fi vrut ca într-o zi să-i mulțumească personal căpeteniei, dar ar fi urmat prea multe întrebări la care nu avea de gând să răspundă dacă ar fi făcut ceva așa de nedemn pentru o fată bine-crescută, să mulțumească profund pentru omorârea unui om.

– Genevieve?

Genevieve se rupse de gândurile ei însetate de sânge și clipi iute pentru a reveni în prezent. Taliesan stătea în fața ei, trăsăturile ei delicate fiind încordate.

Genevieve oftă. Taliesan aproape că îi devenise prietenă, în ciuda faptului că ea încercase să rămână rece și distantă. Ultimul lucru pe care îl voia era să aibă vreo legătură cu oamenii aceștia.

Nu, nu era vina lor pentru acțiunile lui Ian McHugh, dar ea era indignată de situația în care se afla, iar fiecare suferință provocată de oamenii lui nu făcuse decât să-i întărească hotărârea de a nu păstra nici o legătură. Voia să plece din acest loc. Undeva unde să fie singură și apoi să uite ultimul an din existența ei și să-și găsească pacea.

Un vis greu de atins. Pacea și liniștea erau lucruri pe care le luase de-a gata, protejată în sânul familiei iubitoare.

Chiar și acum, când doar își amintea, o durea puternic pieptul. Tristețea o apăsa, de parcă ducea în spate o grămadă de pietre.

În urmă cu un an, era fericită. Așa de naivă, convinsă că nu i s-ar fi putut întâmpla vreodată ceva rău. Ian McHugh îi dovedise contrariul și o schimbase în mod irevocabil dintr-o fată cu ochi visători, pregătită să înfrunte provocările vieții zâmbind și râzând, într-o cochilie a fostei ei persoane. O persoană pe care nu mai spera să o recapete vreodată.

– Ce este, Taliesan? întrebă cu blândețe Genevieve, fără a permite furiei să i se simtă în voce.

Taliesan era o fată dulce, care avusese multe neazuri și rămăsese la fel de bună ca un înger, în ciuda șchiopătului ei.

– Îmi fac griji pentru tine, Genevieve, zise pe o voce joasă. Nu știm ce fel de om este acest Bowen Montgomery. Despre căpetenie se spune că e un om drept. Este evident că ține foarte mult la soția lui. Se spune că o tratează cu mare respect și cere același lucru de la cei aflați în jurul lui. Nu mi-aș face griji pentru soarta ta dacă ai fi în mâinile lui.

Genevieve atinse brațul celeilalte femei.

– Nu trebuie să-ți faci griji, Talie.

– Dar îmi fac, zise aprig fata. Clanul meu a greșit foarte mult față de tine. Îmi vine să plâng pentru ce ai suferit din cauza lui Ian. Crezi că eu nu știu tot ce ți-a făcut? Cât te-a făcut să suferi? Iar cei din clanul meu nu sunt cu nimic mai buni pentru că și ei știu. Știi, dar au întors spatele pentru că nu au făcut nimic ca să-l oprească pe Ian. Cum nici Patrick nu a făcut nimic ca să-și oprească fiul. Așa că te disprețuiesc pentru că, dacă ar recunoaște că ești o victimă, ar însemna să spună că ei au permis să se întâmple asta.

Genevieve se îmbujoră și se simți rău când auzi cât de evident era tot ce îndurase din cauza lui Ian. Nu crezuse că putea să fie umilită și mai mult. Se înșelase.

O scârbea faptul că toată lumea știa. Faptul că lui Taliesan îi era clar milă de ea era mai mult decât putea să îndure. Dorea să fie departe. Unde putea să fie altcineva. Ca Genevieve McInnis să poată muri în liniște, așa cum se crezuse în urmă cu un an.

- Nu interveni, zise ferm Genevieve. Este mai bine dacă te concentrezi asupra ta și alor tăi. Nu-ți face griji pentru mine! Am suportat ce era mai rău. Nimic nu poate fi mai rău decât ce am suferit din cauza lui Ian.

- Nu-ți pot întoarce spatele, zise Taliesan gătită de emoție. Nu-ți voi ignora situația cum au făcut-o alții.

- Talie, te rog, rosti blând Genevieve. Mă rog ca Bowen Montgomery să fie la fel de drept cum se spune despre fratele său și că îmi va permite să merg la o mănăstire unde să caut refugiu și izolare.

- Oh, Genevieve, nu! zise Taliesan șocată. Și familia ta? Ești tânără și ai toată viața înaintea.

Genevieve clătină din cap, tristețea zvâcnind fără încetare în inima ei.

- Este mai bine ca familia mea să mă creadă moartă, cum s-a spus acum un an. Nu i-aș putea vedea niciodată. Nu i-aș putea face de rușine. Nici un bărbat nu s-ar căsători cu mine, târfa lui Ian McHugh. Nu aș putea niciodată să închei o căsătorie avantajoasă. Aș fi o povară pentru tatăl și mama mea pentru tot restul zilelor lor. Mama ar avea inima frântă și nu și-ar mai putea ține niciodată capul sus la curte. Nu, este mai bine așa, pentru că ei m-au jelit deja, iar eu am murit cu onoare. Prefer asta decât să trăiesc în rușine și să-mi dezonorez familia.

Ochii lui Taliesan se umplură de lacrimi.

- Îl urăsc pentru ce ți-a făcut.

Nările lui Genevieve fremătară.

- Și eu îl urăsc, dar este un sentiment irosit, pentru că acum e mort și nu mai poate răni pe nimeni mai slab decât el. Este momentul să adun bucățile rămase și să sper că voi găsi... pacea.

- Eu nu voi avea odihnă până când nu te văd fericită și aranjată, insistă Taliesan.

Genevieve zâmbi și își uni degetele cu ale lui Taliesan, strângând mâna celeilalte femei.

- Cred că am fi fost foarte bune prietene, zise ea cu tristețe. Aș fi fost norocoasă să am o prietenă ca tine.

Buzele lui Taliesan formară o linie încordată.

- Sunt prietena ta.

Genevieve clătină din cap.

– Nu, este mai bine așa. Nu vreau să fii condamnată de clanul tău pentru că te-ai apropiat de mine. Nu cunoști importanța acestor lucruri. Este nevoie doar de câteva cuvinte pentru a distruge reputația unei fete și a-i ruina șansele la căsătorie, copii sau orice fel de viitor. Ascultă-mă, Taliesan! Ai grijă cu cine te aliezi!

– Vorbești despre dezonoare și de a muri onorabil în loc să trăiești cu rușine. Nu există dezonoare mai mare decât să alegi loialitatea bazată pe ce poți câștiga sau pierde. Dacă o căsnicie, un soț, copii, un viitor sigur sunt ceea ce voi pierde pentru că aleg prietenia cu o femeie care are mai multă onoare în sufletul ei decât cel mai curajos dintre războinici, atunci nu-mi doresc aceste lucruri.

Genevieve făcu ochii mari când auzi hotărârea și sinceritatea din discursul lui Taliesan. Nu avea un răspuns. Ce ar fi putut să spună?

– Atunci îți mulțumesc, zise blând, cuvintele fiindu-i gătuite de emoție. Aș fi onorată să te numesc prietenă cât voi rămâne pe aceste pământuri.

Taliesan zâmbi și clătină din cap.

– Nu, Genevieve. Suntem prietene indiferent unde te duci. Așa funcționează prietenia.

Genevieve o trase instinctiv pe Taliesan într-o îmbrățișare puternică. Închise ochii, savurând contactul cu cealaltă femeie. Trecuse așa de mult de când avusese parte de alinare din partea cuiva! Ceva așa de simplu ca o îmbrățișare. Sprijinul prieteniei. Susținere necondiționată și loialitate.

Toate lucrurile pe care crezuse că le pierduse de mult.

Timp de un an întreg, Genevieve cunoscuse doar brutalitatea în atingerea altcuiva. Ian nu permisesese nimănui să o atingă, doar dacă nu o făcea pentru a-i provoca durere sau umilință. O păzea cu gelozie, ca o jucărie neprețuită cu care doar el avea dreptul să se joace. Fusesse cel mai singuratic an din viața ei. O schimbase și nu-i plăcea persoana în care o transformase.

Genevieve îi dădu drumul încet lui Taliesan, ezitând să rupă acea legătură, indiferent cât de efemeră fusese. Tânjea după cele mai simple lucruri. Atingerea umană. Râsul. Un zâmbet. Cel mai mic moment de fericire. Afeecțiune. Camaraderie. Toate lucrurile de care se bucurase crescând în brațele familiei ei iubitoare.

Taliesan o prinse de mâini și le strânse.

– Ce crezi că se va întâmpla cu noi?

– Nu știu, zise sinceră Genevieve. Furia lor este îndreptată spre Ian și căpetenia voastră. Ian este mort, și căpetenia a plecat de mult din acest loc. Mă îndoiesc că se va întoarce. Nu le-ar servi la nimic să-și verse furia pe oamenii clanului McHugh. Ei știu prea bine cine este responsabil de nedreptatea suferită de Eveline Montgomery.

Mulți dintre oamenii McHugh nu ascultară vorbele lui Genevieve și, deși nu ar fi recunoscut niciodată în fața ei, ea văzu ușurarea din ochii lor când înțeleseră că avea sens ce spunea ea. Speranța înlocuia teama.

Erau câțiva mai vehemenți și hotărâți ca Genevieve să nu fie scutită nici o clipă de umilință.

– Ce știe o târfă cum gândește un bărbat? mârâi Claudia McHugh. Unul dintre bărbații McHugh, care stătea aproape de Claudia, chicoti.

– Știe cum gândesc într-o anumită privință. Se știe că și-a desfăcut picioarele pentru Ian și pentru oricine mai era prezent.

Claudia și alte două femei chicotiră.

– Da, ai dreptate. Dar fata nu știe decât să se prostitueze. Dacă frații lui Graeme Montgomery vor să fie satisfăcuți, fata își va desfăce destul de repede picioarele. Fac pariu că o va face și pentru frații Armstrong.

– Cu o astfel de față, o fată trebuie să compenseze la alte capitole. Dacă e destul de bună pe spate, nu contează cum arată fața. Un bărbat poate închide ochii.

Mai multe râsete răsunară, și Genevieve mai muri un pic. Centimetru cu centimetru, tăiau din ea până când nu avea să mai fie nimic de salvat.

Apoi un sunet o făcu pe Genevieve să se întoarcă, și sângele se scurse din ea când văzu că Bowen Montgomery stătea la scurtă distanță, flancat de fratele lui și de cei doi frați Armstrong.

Era limpede că toți cei patru bărbați auziseră afirmația Claudiei și cuvintele bărbatului McHugh.

Inima i se umplu de disperare și amenința să-i explodeze în piept. Voia să plângă, dar lacrimile i se stinseseră demult și nu serveau la nimic. Niciodată nu serviseră.

Niciodată nu-și dorise mai tare ca podeaua să se caște și să o înghită în întregime. Niciodată nu-și dorise mai mult să fi fost ucisă de bandiții care îi omorâseră însoțitorii.

Pentru toată lumea, Genevieve McInnis era moartă demult, și acum își dorea din toată inima ca asta să fie adevărat. Abia atunci putea să scape din iadul care îl reprezenta existența ei zilnică.

Capitolul 5

Nările lui Bowen fremătară și buzele îi tresăriră când se uită la Genevieve, văzând cum viața se scurge din corpul și din ochii ei, din sufletul ei.

Nu mai văzuse niciodată moartea în ochii altcuiva care să nu fie rănit mortal. Dar ochii ei *erau* răniți. Lovitura letală nu era reală, dar îi provocase la fel de mult rău.

Toată culoarea se scurse de pe chipul ei. Era periculos de palidă și se clătina precum un copac în bătaia vântului.

Ochii i se umplură de lacrimi și își mușca interiorul obrazului pentru a-și reține lacrimile. Își duse o mână la față, acoperind cicatricea, de parcă voia să se ascundă de privirea și de judecata celorlalți.

Iată o femeie care disprețuia să fie slabă în fața celorlalți. Cu toate astea, se depășise o limită în fața căreia nici el nu se putea preface indiferent.

Lui Teague îi zvâcni obrazul și îi săgetă cu privirea pe cei care fuseseră așa de slobozi la gură.

Bowen așteptă, crezând că Genevieve avea să se apere. Voia să știe ce avea ea de spus. Nu-i părea genul de femeie care să nu spună ce gândește. Cu siguranță, făcuse asta în fața lui.

Dar ea trecu țepănană pe lângă el, cu pasul lent și suferind, de parcă era nevoie de tot efortul pentru a rămâne în picioare. Era târâ-tul de picioare al unei femei mult mai în vârstă, care devenise mai înțeleaptă cu anii, cocoșată de greutatea întregii vieți.

Teague se uita sceptic la oamenii McHugh care o ofensaseră. Brodie și Aiden erau încruntați. Apoi Brodie făcu o mișcare spre Genevieve, dar ea ridică privirea și, când îl văzu făcând acel pas în față, deveni și mai țepănană și iuți pasul pentru a ieși din sala mare.

Bowen clătină din cap, încă nevenindu-i să creadă câtă animozitate fâțișă era îndreptată spre o femeie care ar fi trebuit să le inspire milă celorlalți. Nu atâta ură.

Cicatricea devenise așa de vizibilă pe pielea ei palidă, încât păruse mai mult moartă decât vie.

– Despre ce dracu' a fost vorba? întrebă Brodie cu maxilarul rigid de furie.

Înaintă spre Taliesan, dar ea se retrase așa de repede încât piciorul șchiop cedă. Picioarele i se încurcă și fata căzu brusc.

– Brodie! zise Bowen tăios. Sperii fata!

Brodie se încruntă și mai mult, dar se opri și apoi, spre nedumerirea lui Taliesan, se lăsă în jos, o ridică și o așeză din nou pe propriile picioare.

– Ești rănită? întrebă Brodie. Îmi cer scuze. Nu era intenția mea să te sperii. Sunt furios din pricina a ceea ce tocmai am văzut și sunt nedumerit că nimeni nu a oprit asta.

Taliesan înghiți cu un efort vizibil, uitându-se nervoasă la cei patru bărbați aflați în fața ei.

În spatele lui Taliesan, acuzatorii lui Genevieve se îndreptară discret în direcția opusă, dar Bowen îi strigă înapoi.

– Nu veți pleca din această încăpere fără permisiunea mea, zise el pe un ton de gheață. Și nu o voi da până când nu primesc o explicație privind denigrarea fetei.

Buzele bărbatului McHugh se curbară, și furia se aprinse în ochii femeii. Se vedea că fierbea. Duse mâinile la șolduri.

– Dar nu este denigrare dacă e adevărul, zise femeia pe un ton arogant.

– Cu toate astea, v-a apărât, zise Bowen cu blândețe. Mă întreb de ce s-a deranjat.

Femeia se îmbujoră. Coborî rușinată privirea, iar bărbatul se foi inconfortabil lângă ea.

– Nu este decât târfa lui Ian, mormăi bărbatul.

Bowen schimbă o privire cu Teague, Brodie și Aiden. Apoi privirea îi căzu pe Taliesan. Era clar că nu avea să primească răspunsuri. Ori-cum nu unul care să-l satisfacă.

– Unde s-a dus Genevieve? întrebă Bowen.

Fratele lui păru surprins. Brodie păru nedumerit de întrebarea lui, iar Bowen le înțelegea confuzia. Schimbase dintr-odată subiectul. Dar adevărul era că nu tolera să stea în fața celor care o chinuiau pe Genevieve. Ce fel de oameni încercau să umilească altă persoană în acest fel?

Aveau de hotărât soarta castelului McHugh și a oamenilor clanului, iar el întreba unde se afla fata. Nici măcar el nu era sigur de ce întrebuse, dar expresia din ochii ei, dezolarea totală care o lăsase fără culoare în obraji încă îl bântuiau.

- Deseori, petrece timp singură, șopti Taliesan. De obicei, în camera ei.

- Și unde este camera ei? întrebă răbdător Bowen.

- Este sus, se bălbâi Taliesan. La capătul holului. Lângă camera lui Ian.

Bowen observă ezitarea din vocea ei, văzu felul cum privirea îi alunecă iute când menționează apropierea de camera lui Ian.

Se întrebă cât adevăr era în batjocura celorlalți. Ideea că această femeie fusese amanta lui Ian îi întorcea stomacul pe dos. Cum se dăruise de bunăvoie unui abuzator de femei? Știa prea bine ce i se întâmplase lui Eveline. Ea fusese cea care îi arătase lui Graeme direcția spre temniță. Și, cu toate astea, își dăruise de bunăvoie corpul unui asemenea monstru?

Aproape că se înecă de dezgust.

Privi spre Teague.

- Pune-o pe Taliesan să-ți facă un tur al castelului. Ai grijă să nu o doară ceva ori să fie rănită.

Taliesan roși de rușine când Bowen se referi la piciorul ei bolnav.

Apoi Bowen îi spuse lui Aiden:

- Este o idee bună să-l însoțești pe Teague. Ne întâlnim în curte după ce vedeți tot ce e de văzut. Adunați oamenii clanului ca să pot vorbi tuturor de aici.

- Și tu unde te duci? întrebă Teague încruntat, uitându-se la frațele său mai mare.

- Am de discutat cu Genevieve, zise Bowen.

Genevieve stătea rigidă pe mica rogojină care îi servea drept pat. Nu se deranjase să aprindă o lumânare sau să tragă blănurile suficient de la fereastră pentru a lăsa soarele să intre în cameră.

Era frântă, dar și uimită că nu se întâmplase mai devreme. Groaza din ultimul an ar fi frânt și cea mai puternică persoană. Cu toate astea, ea fusese hotărâtă să nu cedeze niciodată în fața lui Ian.

Asta îl înfuriase. Voia să o distrugă, devenise obsedat de găsirea a noi metode de a o umili, a o răni, a o înjosi și de a o pângări.

Devenise imună la remarcile celorlalți, și Ian le permisesese să-i vorbească așa cum voiau. Puteau privi, dar nu puteau atinge. Puteau să o chinuie, dar ea era posesiunea lui Ian - dorită în mod obsesiv până la nebunie.

Exista într-o lume care devenise iadul ei public și privat. În primele luni, petrecuse mult timp întrebându-se. De ce? De ce i se făcea

asta? Era obsedată să afle ce păcat comisese pentru a merita un asemenea tratament. Animalele erau tratate cu mai mult respect decât ea.

Fiecare cuvânt, fiecare comentariu, fiecare ironie îi ajunseseră direct la inimă. Până în ziua în care devenise indiferentă la tot. Întru câtva, era îngrijorată de faptul că devenise așa de inumană. Ca un lucru. O fantomă fără sentimente, fără emoții. Corpul era acolo, dar sufletul ei plecase de mult.

Dar cum altfel să supraviețuiască? Mai mult, de ce era așa de hotărâtă să supraviețuiască? I se părea așa de prostesc faptul că mândria ei nu-i permitea lui Ian să o frângă. Nu voia să le ofere lui sau clanului satisfacția de a ști că o distruseseră complet. Avea să supraviețuiască după ce pleca din acest loc? Putea sau nu să moară. Să supraviețuiască sau nu. Nu mai conta, pentru că nimeni nu avea să afle.

Inspiră de câteva ori, apoi expiră inegal. Aproape că își pierduse controlul asupra emoțiilor în sala mare, în fața tuturor.

Umilirea ei fusese așa de mare, încât îi venise să plângă. Să fie totul dezvăluit și, în sfârșit, să renunțe.

Slavă Domnului că nu o făcuse! Slavă Domnului că reușise să-și țină firea suficient cât să caute consolare în mica încăpere care era singurul ei sanctuar. Dacă ar fi putut să blocheze ușa împotriva lumii... Dar Ian nu-i permisesese nici un zăvor, nici un lacăt, nici o în-cuietoare prin care să petreacă o bucată de lemn pentru a se asigura că are ușa închisă.

Avea intimitate doar cât îi permiteau ceilalți. Nu avea nici un drept, nici un privilegiu, nici măcar lucrurile de bază, cele mai nesemnificative pe care ceilalți le luau de bune.

Rogojina era tare și inconfortabilă. Piciorul îi era amorțit și o fur-nica din cauza poziției ciudate în care stătea, așa că își trase genun-chii în sus până când îi cuprinse la piept și se ghemui, sprijinindu-și obrazul de ei.

Închise ochii și se întrebă ce târg putea încheia cu Bowen Mont-gomery ca să-i aducă libertatea la care tânjea mai mult decât la ori-ce altceva.

Avea un singur talent de care un bărbat ca Bowen Montgomery putea fi interesat – dacă i se putea spune talent. Și ideea de a se pros-titua de *bunăvoie* o făcea să i se întoarcă stomacul pe dos și să protes-teze vehement.

Dar ce altceva să facă? Ce avea de oferit?

Nimic.

Ce mai conta dacă se culca de câteva ori cu cineva și dacă așa își câștiga libertatea? Cu siguranță, Bowen nu putea fi la fel de brutal ca Ian. În ochii lui se citea blândețea. Nu își imaginase. Poate că avea să fie blând cu ea sau măcar nu la fel de sadic ca Ian.

Era o speranță de care se agăța când nu mai avea nimic de care să se prindă.

O cuprinse teama când își aminti de fratele lui Bowen și de cei doi războinici Armstrong care îl însoțiseră pe el în misiunea lui. Dacă îi solicitau și ei serviciile? Dacă Bowen voia să o împartă cu ei?

Îi scăpă un geamăt scurt. Era un sunet demn de milă, care ieși mai mult ca un vaiet lipsit de suflet. Închise gura, refuzând să cedeze în fața disperării abjecte care puneă stăpânire pe ea.

Nu avea să renunțe. Nu acum. Nu când supraviețuise așa de mult.

Avea speranța, oricât de infimă ar fi fost. Era mai mult decât avușese în trecut. Ian era mort. Nu o mai putea răni, nu o mai putea controla. Acum trebuia doar să aibă încredere că nu toți bărbații erau la fel de răi ca Ian. Și să se roage la Dumnezeu să nu se înșele.

Capitolul 6

Bowen stătea în ușa camerei lui Genevieve, uitându-se prin deschizătura de câțiva centimetri spre locul unde stătea pe o rogojină ponosită.

Picioarele îi erau ridicate protector la piept, iar el se întrebă dacă ea știa cât de vulnerabilă arăta în acea poziție.

Apoi ea scoase un scâncet atât de plin de disperare, încât lui Bowen i se încheștă în gât, strângând până când îi fu greu să respire.

Ezită, hotărârea lui de mai devreme de a vorbi cu ea diminuându-se. Suferea. Singură. Departe de ochii curioși și de defăimarea celorlalți. Ar fi trebuit să plece și să nu arate că fusese acolo.

Dar nu putea. Nu știa de ce era atras de această fată. Îl fascina. Era un mister pe care era hotărât să-l rezolve.

Și îi era dator pentru ajutorul pe care ea i-l oferise fratelui ei pentru a o găsi pe Eveline. Da, așa era el – își achita datoriile.

Împinse ușa mai mult și făcu un pas în față. Când ea nu se mișcă, el tuși, făcând-o atentă la prezența lui.

Ea înălță capul, cu ochii alarmați. Postura ei deveni imediat defensivă, părând că exersase mult propria apărare. Acest gând îl făcu să se încrunte.

- De ce accepți să te denigreze? întrebă el direct, pentru că nu exista altă metodă subtilă de a afla ce voia.

Ea mări ochii, de parcă nu-i venea să creadă că el era așa de direct.

- De ce le permiți abuzurile și accepți ca vorbele lor să treacă neștiințerite? Nu pari genul de fată prea blajină.

Ea ridică dintr-un umăr într-o mișcare delicată, care o învăluie într-o imagine de înfrângere completă. În ochii ei se vedeau epuizarea și o semnare care îl făcu să tresară.

Niciodată nu văzuse ochi mai expresivi și nu era sigur că-i plăcea asta. Fiecare emoție era acolo, în adâncurile acelea verzi-albastre. Stoicismul ei de mai devreme dispăruse. El își dădu seama cât de greu fusese pentru ea să păstreze un chip fără expresie. Fațada se prăbușise. Trebuia doar să te uiți de aproape pentru a ști exact ce simțea. Nu avea să fie niciodată o războinică. Dezvăluia prea mult.

– Spun doar adevărul, zise ea pe o voce stinsă. Ar trebui să-i cert pentru că îndrăznesc să spună ce este adevărat?

Bowen se încruntă și simți un nod în stomac. Și totuși, nu putea accepta.

– Ai fost târfa lui Ian McHugh?

Ea tresări la întrebarea lui directă, dar Bowen nu vorbise niciodată pe ocolite. Graeme îl întrecea la vorbele dulci. Bowen avea tulburătorul obicei de a rosti ce gândea.

Atunci ea ridică privirea pentru a o întâlni pe a lui. El clipi când văzu letargia care înlocuise furtuna de emoții. Era ca și cum cineva udase o lumânare aprinsă, scufundând o încăpere în întuneric.

– Da, am fost târfa lui Ian McHugh, zise ea amar. Se știe prea bine. Întrebă pe oricine în castel. Îți vor povesti ce vrei să știi.

El nu-și putu reține expresia de dezgust care i se strecură în gură. Clătină din cap, neputând să înțeleagă de ce.

Ea se ridică de pe rogojină și făcu câțiva pași, apoi se întoarse cu brațele încrucișate la piept. El observă din nou postura ei defensivă. Era ca și cum fiecare mișcare avea ca singur scop autoapărarea.

– Aș vrea să vorbesc cu tine despre o chestiune personală, zise ea precaută.

Nedumerit de schimbarea subită de subiect, el încuviință din cap, curios să afle ce avea să-i zică fata.

– Eu nu-mi doresc să rămân aici, zise. Nu am unde să merg. Nici o familie care să mă ajute. Clanul McHugh nu este neam cu mine și nu îmi pasă ce se întâmplă cu mine. Nu mă aștept ca ei să aibă grijă de mine din generozitate.

Bowen vru să o întrerupă, să spună că oamenii McHugh nu aveau să hotărască tot ce se întâmplă în castel, dar Genevieve continuă pe o voce tremurată, care arăta cât era de neliniștită.

– Te rog, bunule domn, dă-mi voie să continui înainte să îmi pierd curajul!

Bowen încuviință din cap, iar Genevieve inspiră adânc. Ea își întoarse chipul, astfel încât obrazul cu cicatrice să fie ascuns vederii. El nu știa dacă o făcuse cu intenție sau era ceva instinctual să ascundă acea parte din ea.

– Aș vrea să mă retrag într-o mănăstire, dar aș avea nevoie de transport și bani – și nu am nici una din aceste lucruri, șopti ea. L-am ajutat pe fratele tău și, deși nu pentru asta am făcut-o, aș aprecia dacă m-ai putea ajuta să intru la mănăstire.

Sprâncenele lui se uniră, nevenindu-i să creadă. Era ultimul lucru pe care și-l imaginase că i l-ar fi cerut.

Mâinile ei flutură nervos, apoi se frecă inconștient peste cicatrice și trase părul ca să-și ascundă defectul.

– Sunt dispusă să rămân cât ai nevoie de ajutorul meu pentru a prelua conducerea clanului McHugh. Îți pot oferi informații. Îți pot oferi și... satisfacție.

Obrazul ei se îmbujoră și lăsă privirea în jos. Își șterse mâinile pe fuste de mai multe ori în vreme ce aștepta.

– Satisfacție? repetă el, neînțelegând ce tocmai îi oferise.

Bănuia, dar nu era sigur.

– Aș fi amanta ta, zise ea. Cât vrei sau cât ai nevoie, cu condiția ca la sfârșitul legăturii noastre să mă însoțești la o mănăstire ca să mă pot retrage.

El rămase cu gura căscată, nevenindu-i să creadă. Și apoi râse – ce altceva avea de făcut? Vorbea despre retragerea la mănăstire și apoi se oferea să se prostitueze pentru el.

Poate că până acum nu crezuse că fusese târfa lui Ian. Se târguia cu corpul ei ca o prostituată cu experiență, iar el era dezgustat de ideea că i s-ar vinde lui, făcând un troc, de parcă era un schimb normal de bunuri și servicii.

Obrajii ei se colorară și mai mult, și în ochii ei se văzu... suferința? Oare cum putea să sufere? Nu o înțelegea deloc pe această femeie și avea impresia că nu avea să o cunoască niciodată cu adevărat. Și probabil că s-ar fi înfuriat dacă ar fi încercat vreodată să înțeleagă adâncurile minții ei.

– Știu că nu ai ce să vezi la mine, zise ea încet. Îți înțeleg dezgustul. Se spune că mă pricep... în pat.

Se înecă brusc cu ultimul cuvânt, de parcă o sufoca. Culoarea îi fugise din obraji și părea că se simțea rău.

Dumnezeule, lucrurile erau tot mai încurcate! Acum fata era convinsă că dezgustul lui era cauzat de cicatricea de pe chip.

Oftă, înfuriat de situație, dar mai mult consternat că i se oferise fără vreo reținere. Nu demonstrase nici măcar un minim de respect față de ea însăși.

Da, nu era doar furios. Era foarte furios.

– Tu n-ai nici un pic de mândrie? întrebă el. Te oferi oricărui bărbat care îți taie calea sau o faci pentru că nu mai ai protector acum, după ce ți-a murit amantul? Orice bărbat ar fi bun?

Ea pâlă brusc.

- Protector?

Râse răgușit și sec, sunetul auzindu-se gutural și urât. Bowen crezu că ea avea să spună mai multe, dar închise gura și rămase cu privirea la el.

Ochii ei erau reci, lipsiți de sentimente. Revenise fațada. Nu reflecta nici o emoție. Era ca și cum s-ar fi uitat la apa unui lac iarna.

- Ce zici, Bowen Montgomery? Accepți propunerea mea? Avem sau nu o înțelegere?

El clătină din cap, un sentiment de dezgust umplându-i gura.

- Nu doresc resturile lui Ian McHugh.

Făcu stânga împrejur și ieși din încăpere, dar nu înainte de a vedea străfulgerarea de suferință înlocuind răceala din ochii ei.

Capitolul 7

Bowen merse prin castel și ieși în curte. Sala mare era goală și tulburător de tăcută. Cu toții fuseseră chemați de Teague pentru a-și afla soarta.

Era un dezastru total. Nici măcar nu erau așa de multe lucruri. Patrick fugise și luase tot ce era în cutii, lăsându-și oamenii din clan să se descurce singuri.

Gestul de lașitate era de neînțeles, pentru că, atunci când un bărbat prelua poziția de căpetenie a clanului său, jura să aibă grijă și să protejeze toți oamenii aflați sub conducerea lui.

Ce să facă Bowen cu oamenii McHugh și cu ce rămăsese din castel? Trebuia să-i ceară provizii și bani lui Graeme ca să aibă grijă de cei rămași.

Păși în lumina soarelui și se uită peste oamenii adunați. Imediat ce îi fu simțită prezența, toți ochii se îndreptară spre el. Erau mai mulți oameni McHugh decât crezuse inițial. Nu fugiseră așa de mulți cu Patrick și poate că fusese mai bine.

Dar agoniseala lor dispăruse. Mare parte a cailor și a vitelor dispăruse. Și acum Bowen avea de făcut curățenie.

Îi găsi pe Teague, Aiden și Brodie, care stăteau lângă treptele ce duceau în castel. Puse mâna pe umărul lui Teague pentru a putea vorbi cu fratele său.

– Te-aș trimite la Graeme cu un raport despre ce s-a întâmplat. Avem nevoie de provizii, bani, mâncare. Graeme trebuie să afle ce s-a întâmplat aici și să ia o decizie în această privință. Îmi voi exprima sugestiile prin tine, dar va fi alegerea lui. Și regele va trebui să afle ce s-a întâmplat. Zvonurile circulă repede prin Scoția și prefer ca Graeme și regele nostru să afle de la sursă care este adevărul.

Teague încuviință din cap, apoi se încruntă și se întoarse spre Aiden și Brodie.

– Am stabilit că voi vă veți întoarce pe pământurile tatălui vostru și vă veți lua soldații înapoi. Eu mă voi întoarce cu o parte din armată la fratele meu pentru a nu lăsa clanul neprotejat.

Brodie încuviință din cap.

Teague reveni cu privirea la Bowen și apoi la frații Armstrong.

- Nu credeam că se va întâmpla vreodată, dar trebuie să vă cer ceva.

Brodie ridică ochii și schimbă iute priviri surprinse cu fratele său.

- Dacă eu mă întorc la castelul Montgomery cu majoritatea oamenilor noștri, iar voi mergeți la castelul tatălui vostru cu toată armata, Bowen va rămâne aici într-o poziție vulnerabilă.

Bowen se încruntă și vru să nege acest lucru, dar Teague flutură mâna pentru a-și reduce la tăcere fratele mai mare.

- Înainte, planul era simplu. Patrick trebuia eliminat și, odată cu el, orice posibilă amenințare. Nu mai este cazul acum. Nu știm unde este Patrick, cu cine s-a aliat, dacă s-a aliat cu cineva, dar ar putea să reprezinte o problemă.

Aiden și Brodie încuviințară din cap.

- Este adevărat, zise Aiden. Nu am luat în calcul faptul că Patrick ar fugi. Aveam de gând să rezolvăm repede problema și apoi să ne vedem de drumurile noastre, lăsând câțiva oameni în urmă pentru a pune stăpânire pe castel și pentru a avea grijă de oamenii din clan rămași.

- Eu vă cer ca unul dintre voi să rămână cu Bowen în timp ce eu mă întorc pe pământurile noastre pentru a mă consulta cu Graeme și a-l pune la curent cu situația, zise Teague.

- Voi rămâne eu, zise Brodie. Voi păstra o duzină de oameni și-i voi trimite pe restul cu Aiden. Împreună cu războinicii Montgomery care rămân, sunt suficienți să formeze o forță de luptă cu care să apărăm castelul.

- Îți mulțumesc, zise Bowen cu sinceritate.

Nu, nu era necesar ca unul dintre frații Armstrong să rămână, dar Bowen aprecia că Brodie era dispus să facă asta după ce familiile lor fuseseră în război așa de mulți ani.

- Și eu îți mulțumesc, zise Teague. Nu-mi place să-mi las fratele când nu sunt sigur că va fi protejat.

Brodie încuviință din cap.

- Ai avut grijă de sora mea. I-ai oferit protecție și ai acceptat-o. Familia mea are o datorie de recunoștință față de tine pentru asta. Mulți ar fi disprețuit-o și ar fi etichetat-o drept fiica dușmanului pentru totdeauna. Îmi ceri un lucru mic, și eu mă bucur să îl fac.

Bowen îi întinse mâna lui Brodie și apoi lui Aiden, într-o strângere de războinic și demonstrând respect. Apoi încuviință din cap spre Teague.

– Hai să vorbim cu oamenii McHugh ca să-și afle soarta!

Cei patru bărbați se întoarseră spre oamenii din clan adunați, și Bowen simți tensiunea din jur.

– Există o recompensă pentru capul lui Patrick McHugh, zise tare Bowen, provocând o cascadă de exclamații șocate și un torent de șoapte.

– Va fi o recompensă și pentru cei care sunt cu Patrick McHugh sau care se aliază cu el. A comis un mare păcat împotriva clanurilor Montgomery și Armstrong. Nu va rămâne nepedepsit.

– Cese va întâmpla cu noi, domnule? întrebă un băiat din mulțime. Bowen oftă adânc.

– De astăzi, acest castel și tot ce se află în el aparțin clanului Montgomery.

Se auziră murmure, proteste, izbucniri furioase și amuzament din partea unora.

– Nu este nimic de luat! strigă unul dintre bărbați. Căpetenia a luat tot ce era de valoare, cu excepția câtorva oi și a cailor de lucru bătrâni, care nu pot fi călăriți pe distanțe lungi.

Bowen ridică mâinile.

– Tăcere până când termin!

Zumzetul furios se liniști.

– Așa cum am spus, castelul, pământurile, oile și caii de lucru aparțin lui Graeme Montgomery, iar eu, ca frate al lui, sunt administratorul său și voi supraveghea conducerea castelului până când hotărăște ce se va întâmpla.

Se opri o clipă și își plimbă privirea asupra mulțimii.

– Puteți să acceptați sau nu. De voi depinde. Puteți rămâne sau nu. Este decizia voastră. Dar să știți un lucru: dacă hotărâți să rămâneți, nu voi tolera rebeliunea sau lipsa de respect sub nici o formă. Veți continua să munciți pentru acest castel și să vă vedeți de îndatoririle voastre. Fratele meu se va duce la castelul Montgomery pentru a cere provizii și mâncare ca să putem avea grijă de voi.

Se auziră murmure de surprindere. Mulți clătinau din cap derutați, nevenindu-le să creadă. Se așteptaseră să li se întoarcă spatele sau să fie măcelăriți pe loc? Poate că asta s-ar fi întâmplat dacă Ian sau Patrick ar fi fost în aceeași situație. Poate că la asta se așteptau oamenii McHugh din partea bărbaților care îi conduceau.

- Dar noi cine suntem, domnule? strigă o femeie, cu o expresie solemnă.

Bowen se încruntă.

- Nu îți înțeleg întrebarea, femeie.

- Noi suntem McHugh, conduși de o căpetenie McHugh. Indiferent de circumstanțele care ne-au adus unde suntem în această zi, suntem cu toții McHugh. Acum ni se spune că aparținem clanului Montgomery și că o căpetenie Montgomery ne va conduce. Ce înseamnă asta? Încă ne numim McHugh sau suntem obligați să devenim Montgomery?

Câțiva i se alăturară, preluând întrebarea până când o patimă zgomoasă trecu peste curte. Bowen ridică din nou mâinile, iar de data asta Brodie păși în față cu un urlet care îi reduse pe toți la tăcere.

- Mulțumesc, zise sec Bowen în vreme ce bărbatul făcu un pas în spate, cu o încruntătură feroasă și intimidantă.

Poate că nu era un lucru așa de rău să-l aibă pe Brodie Armstrong. Bărbatul putea să-l intimideze până și pe cel mai curajos războinic cu vocea lui tunătoare și încruntătura întunecată.

- Nu este preocuparea mea cum vă veți numi, zise Bowen când se așternu din nou calmul. Dacă sunteți mândri să purtați numele McHugh și vreți să-l păstrați pentru copiii voștri, atunci este dreptul vostru să o faceți.

- Ne va permite, cu timpul, Graeme Montgomery să ne alegem propria căpetenie? Una care să aibă același nume cu noi? întrebă unul dintre bărbații mai în vârstă.

- Nu pot vorbi despre ce va decide fratele meu, zise Bowen. În acest moment, eu sunt căpetenia voastră și de mine veți asculta, altfel veți suporta consecințele. Mai târziu, Graeme ar putea să decidă ca un McHugh să fie căpetenia acestui clan, dar este prea devreme să ne gândim la asemenea lucruri.

Se auziră câteva mormăituri din partea mulțimii, dar majoritatea oamenilor încuviințară din cap, și Bowen auzi murmurându-se:

- Este destul de corect.

Bowen își îndreptă umerii, pregătindu-se pentru o după-amiază plină.

- Voi trece pe la fiecare să discut cu voi despre sarcinile curente și rolul vostru în acest clan. Nu vreau să vă agit viețile mai mult decât este necesar. Misiunea mea a fost să o răzbun pe soția căpeteniei mele, iar acum, după ce Patrick McHugh a plecat din acest castel, nu văd de ce clanul lui trebuie să sufere pentru păcatele sale.

Pe chipurile oamenilor McHugh apărură din nou priviri surprinse și pline de apreciere. Era evident că se așteptaseră la ceva mai rău, iar adevărul era că, dacă Patrick ar fi rămas, lucrurile ar fi fost probabil mult mai urâte.

Patrick era un laș din cel mai rău soi, dar de data asta își scuti-se clanul de suferință când se furișase ca un câine cu coada între picioare.

Imediat ce Bowen aranja treburile cu clanul McHugh, mai era o problemă – Patrick. Graeme nu avea să permită ca omul să scape. Bowen trebuia să se consulte cu fratele său și să hotărască planul de acțiune. Patrick trebuia vânat și tras la răspundere pentru acțiunile sale. Și pentru furtul bogățiilor clanului său.

Era surprins că nu exista mai multă animozitate din partea clanului din pricina plecării acestuia. Bowen avea să conducă vânătoarea în locul lor pentru a-l aduce înapoi pe Patrick, ca să fie pedepsit de oamenii propriului clan.

– Puteți să vă întoarceți la treburile voastre, zise Bowen fluturând mâna, concediindu-i. Voi fi aici să vorbesc cu fiecare imediat ce termin de aranjat treburile cu fratele meu și cu oamenii noștri.

Bowen, Teague, Brodie și Aiden se retraseră în vreme ce oamenii McHugh părăseau lent curtea, cu expresii neîncrezătoare în ceea ce privea soarta lor.

– Este mai mult decât ne-am așteptat, zise Teague pe o voce joasă. Bowen încuviință din cap.

– Da. Dar nu-i putem lăsa să se descurce singuri. Asta ar încuraja un atac din partea altui clan care vrea să-și însușească pământurile lor și să-și crească puterea. Imediat ce se va afla că Patrick și-a părăsit clanul, vor începe să dea târcoale ca vulturii. Este important să avem o prezență puternică aici.

– Eu aș fi bucuros să rămân cu tine și să te ajut, zise Brodie, în ochii lui sclipind nerăbdarea.

Cel mai mare dintre frații Armstrong părea să savureze provocarea, iar adevărul era că și Bowen era interesat să-și exercite autoritatea și conducerea aici, departe de propriul castel, unde își servea fratele.

Nu că nu i-ar fi fost devotat fratelui său. Graeme era căpetenia lui, și Bowen le datora lui Graeme și lui Eveline loialitatea absolută. Dar asta era o oportunitate pe care abia o aștepta. Situația de aici nu era peste capacitățile sale sau ale oamenilor lui.

– Mă bucur să am parte de ajutorul tău, zise Bowen cu sinceritate.

Era un nou început în istoria clanurilor Montgomery și Armstrong. Un început posibil prin căsătoria dintre Graeme și Eveline, o căsătorie care cândva fusese privită de ambele părți cu ostilitate și resentimente.

Clanurile nu mai lucraseră niciodată împreună și nici măcar nu-și toleraseră prezența unii altora. Acum însă erau aliați pentru scopul comun de a elimina amenințarea asupra ambelor clanuri.

Capitolul 8

Bowen asculta cu răbdare, cu Brodie lângă el, în vreme ce doi dintre bărbații McHugh mai în vârstă își explicau îndatoririle lor și pe ale celor care aleseseră să plece odată cu Patrick sau după fuga acestuia pentru a-și căuta propriul drum.

Se simțea clar în vocile lor disprețul pe care îl simțeau față de fosta căpetenie și de oamenii care plecaseră de bunăvoie.

Bowen dăduse o raită prin castel, vorbind cu bărbații și cu femeile de acolo în vreme ce le analiza nevoile și îndatoririle.

Nu plecaseră multe femei. Câteva se duseseră cu soții și cu copiii lor pentru a căuta refugiu la rude din alte clanuri. Dar majoritatea rămăseseră și nu aveau să fie probleme legate de curățenie, spălatul hainelor și gătitul pentru clan.

Existau și destui bărbați tineri care nu ajunseseră la statutul de războinic și care se ocupau de vânătoare și de restul vitelor rămase. Era nevoie de cai, pentru că nu rămăseseră destui pentru muncă și călătorit.

- Este evident că voi cunoașteți foarte bine muncile din castel, zise Bowen către cei doi bărbați mai în vârstă.

Peter McHugh împinse pieptul înainte, mândru de complimentul primit. Hiram încuviință din cap.

- Da, cunoaștem, căpetenie.

Bowen era uluit că îl considerau căpetenie. Nu știa ce simțea în legătură cu asta, deși, dacă era să fie onest, avea o mare satisfacție.

- Am nevoie de oameni pricepuți, care știu cum funcționează un castel. Am nevoie de oameni care îmi vor fi loiali cât timp muncesc pentru binele clanului.

Peter încuviință solemn din cap.

- Nu vei găsi oameni mai loiali. Grija noastră este întregul clan, nu un singur om. Patrick McHugh a întors spatele clanului său. Pentru asta nu merită loialitatea sau respectul nostru.

Bowen schimbă o privire cu Brodie, care încuviință din cap, semn că era de acord cu sugestia lui Bowen.

- Atunci, voi doi veți fi răspunzători de clanul vostru și veți fi intermediarii mei. Este important să aibă un chip pe care îl cunosc și în care au încredere. Nu mă vor accepta imediat. Veți transmite ordinele mele și vă veți asigura că sunt respectate. De asemenea, îmi veți aduce la cunoștință orice îngrijorări sau probleme care apar.

Ambii bărbați încuviințară din cap.

- Va fi onoarea noastră, căpetenie, zise solemn Hiram.

- Căpetenie! Căpetenie!

Bowen și Brodie se întoarseră încruntați când strigătul de suferință al femeii ajunse la ei.

Taliesan venea în grabă spre ei, dar o încetinea piciorul șchiop și aproape că se împiedică.

Bowen și Brodie se grăbiră amândoi spre ea, ca să nu se rănească. Cu siguranță, era foarte agitată.

Brodie o prinse de braț pentru a o împiedica să cadă grămadă în față.

- Trebuie să ai grijă, zise el cu o încruntătură.

Ignorând mustrarea, Taliesan își întoarse privirea care implora spre Bowen.

- Trebuie să o oprești, căpetenie. Te rog, este disperată! Nu are unde să se ducă. Nu îndrăznesc să-mi imaginez ce soartă o așteaptă afară, singură.

Își frământa mâinile, cu lacrimile adunate în ochii albaștri.

Bowen ridică o mână pentru a pune capăt șuvoiului interminabil de cuvinte.

- Despre ce vorbești, Taliesan? întrebă el. Despre cine vorbești și ce s-a întâmplat?

- Genevieve, izbucni Taliesan.

Bowen strânse buzele într-o linie încordată și apoi oftă.

- Ce a făcut?

- A plecat din castel. Pe jos. Nu are nimic. Nu are unde să se ducă. Nu are pe nimeni care să aibă grijă de ea.

Bowen răsuflă iritat.

- Nu am timp de trucuri feminine și de manipulare.

Dintr-odată, în ochii lui Taliesan se aprinse furia.

- Crezi că face asta pentru a atrage atenția? Ca să-ți atingă inima sau să câștige vreun favor? Nu o cunoști pe Genevieve, domnule. Nu ai de unde să știi tot ce a avut de suferit. Nu a spus nimănui despre planul ei. Dar am văzut-o când pleca. Nu era viață în ochii ei. Nu era speranță. Nimic, doar moarte și disperare - o imagine pe care

speram să nu o mai văd vreodată. Nu are nimic aici, și o știe prea bine, dar nici dincolo de acest castel nu este nimic pentru ea.

– Cred că a sosit momentul să vorbim sincer, zise Bowen aspru. Vreau să aud tot ce este de știut despre situația lui Genevieve înainte să iau din timpul îndatoririlor mele pentru a alerga după o femeie suficient de nebună să plece singură pe jos.

Taliesan se uită nefericită la Bowen și la Brodie, în ochii ei citindu-se nehotărârea.

– Vino să stai jos înainte să cazi, zise Brodie, conducând-o cu blândețe spre banchetele aflate în fața băii publice.

Bowen așteptă răbdător până când Brodie o așeză pe Taliesan și apoi rămase în picioare în fața tinerei, fixând-o cu o privire hotărâtă.

– Nu o trădezi pe Genevieve vorbindu-mi despre situația ei. Nu o pot ajuta dacă nu știu toată povestea. Conversația mea cu ea nu a pus-o într-o lumină pozitivă. Aș vrea să știu dacă mi-am format o impresie greșită despre ea.

Trăsăturile lui Taliesan se înăspriă de furie.

– Te asigur că orice impresie ți-ai format despre Genevieve este foarte greșită.

– Atunci schimbă-mi impresia, zise Bowen răbdător.

Taliesan inspiră adânc, iar ochii i se umplură din nou de suferință.

– Nu știu altă femeie care să fi suferit cât Genevieve, zise ea încet. Numele clanului ei este McInnis și provine de la șes, aproape de granița englezească.

Brodie făcu ochii mari și arcui o sprânceană în direcția lui Bowen. Bowen clătină din cap.

– Stai un pic! Este o McInnis?

Taliesan încuviință din cap.

– Da, este... Sau mai degrabă era.

– Clanul McInnis are legături puternice cu Coroana, murmură Brodie. Căpetenia este un om apropiat celor de la curte, iar clanul McInnis are multă influență și putere. Regele vine la reședința lor ca oaspete al căpeteniei McInnis.

– Este fata căpeteniei, interveni blând Taliesan.

– Nu are sens! exclamă Bowen. Fata căpeteniei McInnis este târfa lui Ian McHugh?

Taliesan tresări la auzul insultei, iar ochii ei scăpărară de furie.

– Nu este pentru că a vrut ea! urlă Taliesan, uluindu-l pe Bowen cu vehemența ei.

– Spune-ne tot, Taliesan, o îndemnă Brodie.

– Nu știu tot, zise ea cu frustrare. Genevieve nu mi s-a confesat niciodată. Nu ar face asta pentru că este foarte retrasă și i-a rămas un strop de mândrie ca să țină asta pentru ea.

– Ce știi? întrebă Bowen. Chiar a fost târfa lui Ian?

Taliesan tresări din nou, îmbujorându-se. Brodie îi aruncă lui Bowen o privire muștrătoare pentru că jignise încă o dată fata, dar Bowen devenea tot mai nerăbdător.

– Ian a adus-o aici. Nu a venit de bunăvoie. Asta știu. Am văzut cu ochii mei felul în care o trata. Pentru ea a fost mai rău pentru că i s-a opus... sau a încercat să o facă.

– Dumnezeu! mormăi Bowen. Cu toate astea, nimic nu mă surprinde când vine vorba de Ian.

– Era ca un copil răsfățat care nu-și primea jucăria preferată, zise Taliesan. A adus-o pe Genevieve aici și a jurat că nici un bărbat nu se va mai uita vreodată la ea cu dorință. I-a tăiat chipul, zise Taliesan cu glas sugrumat. Intenționat. A marcat-o ca să nu mai atragă atenția altui bărbat. A jurat că nimeni în afară de el nu o va avea.

– El i-a făcut asta? întrebă răgușit Bowen.

Taliesan încuviință din cap.

– Da, dar asta nu a fost cea mai rea parte.

– Nu a fost? întrebă Brodie fără să-i vină să creadă.

– Nu, șopti Taliesan. A făcut-o târfa lui. Obligând-o. Era obsedat de ea, gelos și posesiv. Nimeni nu o putea privi sau atinge, fiindcă era aspru pedepsit. A frânt-o, căpetenie. Familia ei o crede moartă, iar într-un fel este, pentru că nu mai este Genevieve McInnis care a fost cândva.

Dezgustul se răsuci în stomacul lui Bowen ca berea acră. Îi reveni în minte conversația din camera ei și se simți spintecat de propriul dispreț față de fată. O judecase și trăsese o concluzie greșită despre ea. Se purtase ca și cum îi era inferioară și ignorase strigătul ei de ajutor.

– Sfinte Dumnezeule! mormăi el.

– Nici nu știi cât de departe a ajuns cu depravarea lui, termină Taliesan în șoptă.

Bowen rămăsese fără cuvinte. Brodie afișa o încruntătură întunecată, iar în ochi îi sclipea o lumină ucigașă.

– Moartea lui a fost prea rapidă, mârâi Brodie. Graeme a avut prea multă milă. Ar fi trebuit să sufere pentru tot ce le-a provocat femeilor inocente.

- Cât timp? întrebă răgușit Bowen. Cât timp a fost Genevieve prizoniera lui?

- Un an întreg, căpetenie, zise încet Taliesan. Dacă tu crezi că Genevieve dramatizează sau că încearcă să vă manipuleze pe tine sau pe ceilalți plecând pe jos, *greșești*. Nu se așteaptă să vină cineva după ea sau să-i pese cuiva suficient ca să-și facă griji de soarta ei. Pur și simplu nu-i pasă ce se întâmplă cu ea. Vrea doar să fie liberă și să aibă un moment de pace. S-ar simți foarte trădată de tot ce ți-am povestit. Nu sunt deloc mândră că am făcut asta. Dar nu mai vreau să fie tratată urât.

Bowen se întinse și luă mâna lui Taliesan.

- Ai făcut bine, fato. Și nu trebuie să-ți faci griji că Genevieve va fi tratată urât.

Privirea lui Taliesan era plină de speranță.

- Deci te duci după ea?

Buzele lui Bowen formară o linie serioasă de hotărâre când se ridică.

- Nu mă voi întoarce fără ea.

Capitolul 9

Genevieve se uita la panta dealului presărată cu aflorimente de pietre care se întindeau cât vedeai cu ochii. O cuprinsese un sentiment de deznădejde, dar, curajoasă, încercă să-l alunge.

Nu conta unde se afla. Ieșirea din castel fusese eliberatoare într-un mod la care nu se așteptase. Imediat ce trecuse dincolo de ziduri, greutatea insuportabilă care o cocoșase se ridicase.

Indiferent ce se întâmpla cu ea de acum înainte, nu mai era o victimă neajutorată. Ian McHugh nu o mai putea folosi sau înjosi vreodată. Clanul McHugh nu avea să o mai batjocorească sau ocărăască.

Își trase gluga mai pe chip, deși nu era nimeni care să o vadă. Nu era nici un om sau vreun animal în preajmă.

Castelul dispăruse de mult în spatele unei pante în timp ce marea distanța dintre ea și închisoarea ei de un an.

Cineva avea să o ajute. Cineva o putea îndrepta spre o mănăstire. Trebuia să aibă credință, pentru că acum nu-și mai putea imagina mai multă cruzime în lumea din jurul ei.

Existau oameni buni în lumea asta. Știa din proprie experiență. Familia ei era formată din cei mai buni oameni. Ar fi murit dacă ar fi aflat în ce situație se afla, iar ea ar fi murit înainte să le spună despre soarta ei. Era mai bine să-i lase să creadă că fusese omorâtă decât să afle adevărul.

Cei din neamul ei erau loiali până în măduva oaselor și protejau cu îndârjire pe oricine considerau prieten sau om din clanul lor. Deși la curte era în floare lăcomia, Genevieve nu trăise niciodată asemenea lucruri. Toată lumea fusese bună și curtenitoare cu ea. Toată lumea cu excepția lui Ian McHugh.

Înlemni când un sunet distant îi ajunsese la urechi. Vibrații slabe îi gădilau picioarele. Copitele unui cal. Cineva călare se apropia.

Fugi spre un mic crâng de copaci cuibăriți în valea dintre două dealuri. Un pârau curgea prin mijloc, iar pe maluri erau mulți copaci și vegetație. Se aruncă în tufișuri, rugându-se să nu fi fost văzută.

Sunetul se apropie și apoi se opri. Își ținu respirația și văzu printre crengi un cal pe drumul pe care mersese ea. Nu putea vedea cine era călare din cauza frunzelor.

Apoi calul o luă înainte, și Genevieve oftă ușurată. Dar așteptă câteva momente îndelungate înainte de a ieși dintre tufișuri și de a reveni pe drum.

Urcarea următoarei pante fu mai obositoare decât celelalte. Era mai abruptă, și dealul era mai înalt. Când ajunse în vârf și începu să coboare, se opri așa de brusc încât se împiedică și o luă de-a berbeleacul în jos pe pantă.

Călare și la o distanță scurtă, era Bowen Montgomery. Era cu fața în direcția ei, privind-o calm, ca și cum o aștepta.

Habar n-avea ce să facă. Nu știa de ce era el acolo. Primul instinct fu să fugă, dar nu făcuse nimic greșit. Orice păcate comisese Ian, nu aveau legătură cu ea și nu voia să plătească pentru ele.

Înarmându-se cu calm precum un războinic cu armură, continuă să meargă bătoasă, cu capul în jos. Trecu de Bowen, dar îl auzi oftând, apoi bufnitura slabă a picioarelor lui care atingeau pământul în vreme ce el descăleca.

Avu nevoie de toată forța pentru a nu intra în panică și a nu fugi.

– La naiba, Genevieve!

Înjurătura blândă a lui Bowen ajunse la urechile ei cu câteva secunde înainte ca mâna lui să-i cuprindă brațul și să o oprească, pentru a o întoarce cu fața spre el.

Îl alungă instinctiv cu mâinile, punând o barieră protectoare între ea și războinicul mult mai mare.

În ochii lui scânteie furia. Maxilarul lui se încordă, iar ea simți un fior de teamă pe șira spinării.

– Nu te uita așa la mine, mormăi el. Nu te voi răni. Nu te-aș răni niciodată. Sunt furios pentru că ai crezut că trebuie să te aperi de mine. Nimeni nu te va răni, Genevieve. Trebuie să crezi asta.

Ea îl privi nedumerită, întrebându-se de ce reacționa așa. De altfel, ce făcea el acolo și de ce o oprise?

Își găsi în sfârșit vocea și curajul.

– Ce cauți aici? întrebă ea. De ce ai venit după mine?

El înjură din nou, făcând-o să tresară la vehemența blasfemiilor lui.

– Tu crezi că te voi lăsa să pleci din castelul ăla singură, fără protecție, fără haine, fără bani sau fără mâncare? Cum te aștepti

să rezști chiar și o singură zi? O femeie singură, fără un protector? Ai fi o pradă ușoară pentru orice bărbat care ar da peste tine.

Sângele se scurse de pe chipul ei, pentru că exact asta i se întâmplase cu Ian. Îi măcelărise însoțitorii și o răpise pentru a o duce într-o viață de captivitate și depravare. Nimeni nu știuse. Nimeni nu aflase.

Genevieve McInnis era moartă.

– Nu voi mai sta acolo, zise ea cât de ferm putu. Dar nu era convingătoare. Îi era teamă, lucru lesne sesizat de Bowen. Oricine putea auzi freamătul din vocea ei și îi putea vedea mâinile tremurânde. M-am umilit deja și am jurat că nu voi mai permite niciodată să fiu umilită așa. Nu-mi rămâne decât să plec înainte să sacrific puțina demnitate pe care o mai am.

Bowen puse mâna pe brațul ei. Ea încercă să-l îndepărteze, dar el insistă, trăgând-o mai aproape cu mâinile lui ferme, dar cu blândețe. Era clar că încerca să nu o rănească. Palmele lui alunecară în sus și ajunseră pe umerii ei, apoi îi strânse pentru a o liniști.

– Nu te voi lăsa să pleci.

Ea nu-și putu ascunde spaima. Dezamăgirea și o teamă dureroasă o sufocau, lăsând-o fără aer. Cât de crudă era promisiunea libertății, doar ca să-i fie din nou smulsă!

El oftă, și trăsăturile i se înmuieră. În ochii lui se vedea o urmă de tristețe și de regret, iar asta o nedumerea.

– Nu vei rămâne ca prizonieră, Genevieve. Niciodată. Vei fi bine îngrijită și tratată ca un oaspete de onoare. Nimeni nu te va răni. Nu vei răspunde în fața nimănui, ci doar în fața mea. Voi trimite vorbă familiei tale, dar până când vor sosi, vei fi tratată cu cel mai profund respect. Voi lua capul oricui îndrăznește să mă contrazică.

– Nu! strigă ea răgușită, smulgându-și brațele din strânsoarea lui. Nu, să nu o faci!

Se încruntă și se uită confuz la ea.

– Nu înțeleg.

Ea respira sacadat. Era așa de panicată, încât abia putea articula cuvintele.

– Nu vei trimite vorbă familiei mele.

În vocea ei era o notă de isterie de care și ea era conștientă.

– De ce nu? întrebă Bowen. Probabil sunt foarte îngrijorați.

Genevieve clătină din cap, iar ochii i se umplură de lacrimi. Un nod i se ridică în gât și nu-și mai putu reține lacrimile care îi alunecau pe obraji. O enerva faptul că acest bărbat reușea să o facă

să plângă când Ian McHugh nu reușise asta. Nu-i permisesese nicio dată. Nu voise să-i dea această satisfacție.

– Mă cred moartă. Cred că am murit cu restul însoțitorilor mei în urmă cu un an.

Bowen se uita cu gura căscată la ea.

– Atunci cu siguranță vrei să le trimiți vorbă imediat ca să nu mai persiste într-o asemenea confuzie.

Ea clătină din cap și mai vehement și simți cum începeau să se rupă firele roase ce o țineau adunată. Poate că, în cele din urmă, înnebunea.

– Este mai bine să mă creadă moartă. Dacă ar ști tot...

Se opri, clătinând din cap și întorcându-se, pentru că nu se mai putea uita în ochii lui Bowen.

Nu îndrăznea să recunoască. Nu credea că putea rezista să vadă mila și dezgustul din ochii lui. Nici nu putea rezista să asculte descrierea rece a faptelor de pe propriile buze.

– Este mai bine așa, zise ea din nou. Nu vreau ca ei să afle vreodată tot ce s-a întâmplat. Rușinea mea este prea mare ca ei să treacă prin asta. Aș fi o povară eternă pentru ei. Nu mi-ar rămâne decât să mă întorc acasă și să trăiesc retrasă, în grija tatălui meu tot restul zilelor mele, iar familia mea să poarte această rușine pentru eternitate.

Buzele lui Bowen se încordară. Știa că el o credea nebună. Sau foarte egoistă. Nu mândria o împiedica să trimită vorbă familiei. Pentru că nu mai avea mândrie. Mama ei și restul neamului ar fi fost distruși dacă ar fi aflat ce i se întâmplase. Nu ar mai fi putut să trăiască dacă le-ar fi provocat o suferință așa de mare. Ar fi murit înainte să dezonoreze numele tatălui ei.

– Mi-am dezonorat deja clanul, zise ea cu o voce liniștită și suferindă. Mă disprețuiesc pentru felul în care te-am abordat mai devreme. Doar o persoană fără speranță sau onoare ar face așa ceva și este clar că eu nu am nici una din ele. Cum ar putea clanul meu să mă primească înapoi cu brațele deschise când am făcut de rușine oame-nii pe care îi iubesc cel mai mult?

Bowen păși în față, îndepărtând gluga pelerinei pentru a-i cuprinde obrazul cu cicatrice. Gestul o sperie așa de tare, încât înlemni, uitându-se la el cu ochii mari.

El mângâie carnea mutilată, suferința ei crescând cu fiecare secundă în care degetele lui o atingeau cu blândețe.

– Eu propun să uităm amândoi ce s-a întâmplat mai devreme în camera ta. Nu m-am purtat cum se cuvine.

Ea clătină din cap, încercând să-și elibereze obrazul de mâna lui, dar el îi cuprinse maxilarul, ținând mâna acolo.

- Ai reacționat cu dezgust, cum ar fi trebuit. Cine te poate învinovăți? Ce are de oferit o femeie ca mine unui bărbat ca tine? Ești așa de chipeș! zise ea. Ai putea avea orice fată pe care ai chema-o doar cu degetul.

Da, era adevărat. Bărbatul era pur și simplu divin. Nu exista nici o imperfecțiune pe corpul lui - cel puțin din câte putea vedea ea. Era așa de plăcut privirii, încât era sigură că multe fete oftaseră când îl văzuseră.

- Și eu am fost cândva frumoasă, șopti ea. Iar acum sunt distrusă. Își atinse chipul chiar deasupra degetelor lui, apoi râse răgușit - un râs care se sparse în aerul nemișcat. Distrusă în mai multe feluri. Nici o parte din mine nu a scăpat neposedată de Ian McHugh. Nu voi mai fi niciodată întregă.

În expresia lui Bowen era ceva întunecat care ar fi trebuit să o sperie. Poate că, dacă mai avea ceva de pierdut, i-ar fi fost teamă. Dar se uita la el cu o resemnare tristă, ce i se învoldura în vene.

- Nu este rușinea ta, zise el întunecat. Nu este nici o rușine să porți ce ți s-a făcut și să lupți pentru a-ți păstra demnitatea.

Ea râse din nou, sunetul fiind dur și aspru.

- Demnitate? Nu am. Nu mi s-a permis să mai am. Am dovedit că nu mi-a rămas deloc când m-am oferit să mă prostituez cu tine.

Ea închise ochii când simți lacrimile adunându-se. În capul ei, umilinta suna o litanie îngrozitoare.

- Nu-ți poți imagina cum te simți când nu ai altă alegere sau crezi că tot ce valorează la tine este trupul pe care îl poți oferi unui bărbat. Credeam că ajunsese cel mai jos și că nu mă puteam înjosi mai mult decât am făcut-o deja. M-am înșelat. Când ți-am oferit de bunăvoie serviciile, mi-am dat seama că m-am înjosit cât s-a putut de mult. Dar eram așa de disperată după libertate încât eram dispusă să te înfrunt fără rușine sau mândrie. Mă detest pentru asta.

Cuvintele ieșiră sugrumate, furia și suferința crescând cu fiecare secundă ce trecea. Voia să-și verse furia împotriva lumii. Voia să-și urle neputința și nedreptatea ce i se făcuse.

Ochii lui Bowen sclipeară. Era furios. Nu-l putea învinovăți.

- Îmi doresc din tot sufletul ca fratele meu să nu-l fi omorât pe Ian McHugh, mârâi Bowen.

Ochii ei se măriră, și buzele îi tremurau.

- De ce l-ai vrea în viață?

El o trase mai aproape, până când o lipi de trupul lui, cuprinzând-o precum cea mai călduroasă blană pe timp de iarnă. Îi mângâie obrazul cu cicatrice cu o atingere așa de tandră încât o duru sufletul.

El își lăsă capul în jos până când gura lui fu la câțiva centimetri de a ei. Ochii lui erau înverșunați, dar când vorbi vocea îi era liniștită și fermă.

– Ca să-l pot omorî pentru tot ce ți-a făcut.

O altă lacrimă se strecură dincolo de pleoapa ei și îi alunecă pe obraz. El o îndepărtă blând cu degetul.

– Nu plânge, Genevieve! Nu pot să te văd plângând.

Ea își coborî capul, privind în jos, dar el îi cuprinse bărbia cu palma și o ridică cu grijă, să-i întâlnească privirea.

– Te duc înapoi la castel, zise el cu vocea fermă, care nu lăsa loc de refuz. Vei primi o cameră nouă. Vreau să-mi promiți că nu te vei aventura singură afară. Nu voi mai permite să fii tratată rău, Genevieve. Îți promit!

Ea nu putea respira. Se uita în ochii lui Bowen Montgomery, căutând orice semn de înșelătorie sau de trădare. Tot ce văzu fu sinceritate arzătoare și furie. Furie pentru ea. Nu era furios pe ea, ci în numele ei. O nedumerea. Era un străin. Nu-i datora nimic. Avea toate motivele să-i disprețuiască pe Ian McHugh și pe târfa lui. I-ar fi fost așa de ușor să asedieze castelul și să o folosească! Cu toate astea, o trata cu blândețe.

Cel mai neobișnuit apărător și cea mai neobișnuită femeie care putea face un bărbat să-i apere cauza. Nu era decât o târfă cu cicatrice, iar el era așa de frumos, încât lumea întorcea capul pe oriunde trecea. Era fratele uneia dintre cele mai puternice căpetenii din Scoția și avea putere și avere.

Era adevărat ce spusese mai devreme. Era un bărbat care ar fi putut avea orice femeie dorea din toată Scoția.

Și totuși, părea hotărât, indiferent dacă ea voia sau nu, să se ocupe de nevoile ei și să o protejeze.

Nimeni, de la tatăl și frații ei, nu o mai protejase sau adăpostise. Nimeni nu o protejase de Ian, iar Ian nu o protejase de cuvintele și acțiunile propriului clan.

Era așa de copleșită, încât nici nu reușea să articuleze ce gândea.

– Și când vei pleca? întrebă ea, deja cuprinsă de teamă. Când vei pleca din acest loc, și eu nu voi fi decât o amintire, ce se va întâmpla cu mine?

– Nu te voi abandona, zise el liniștit și ferm. Dacă nu te vei răzgândi în privința informării familiei tale, vei fi protejată precum toți cei din clanul Montgomery sau voi face cum ai cerut și voi avea grijă să ajungi într-o mănăstire.

Ușurarea fu dulce și iute. Ea se încovoie, umerii îi căzură și închise ochii pentru a savura promisiunea sanctuarului.

Ce lucru minunat! Speranța. Ceva ce îi lipsise de așa de mult timp! Dar acum înflorește precum florile primăvara, desfăcându-și petalele în căutarea soarelui.

Intensitatea era copleșitoare, dar ea o întâmpină, savurând-o precum un prieten pierdut.

Speranța era cel mai dulce dar. O făcea să se uite spre viitor nu cu teamă sau cu disperare, ci cu alți ochi.

– Mulțumesc, zise ea cu glas sugrumat.

Își apăsă degetele în brațele lui musculoase, strângând puternic. Se temea că, dacă îi dădea drumul, avea să se trezească dintr-un vis, descoperind că nimic nu era real.

– Nu ai pentru ce să-mi mulțumești. Acum vino! Să ne întoarcem la castel ca să participăm la masa de seară. Cred că ești extenuată din cauza grijilor și a drumului făcut.

– Ești un înger trimis în sfârșit de Dumnezeu, șopti ea. M-am rugat așa de mult! Am crezut că m-a uitat.

Trăsăturile lui Bowen se înăspriă și se întunecară.

– Am venit prea târziu. Nu te-am salvat de nici o suferință. Aș fi făcut-o dacă știam de situația ta mai devreme. Aș fi venit, Genevieve. Te-aș fi salvat.

Ea își puse mâna pe brațul lui, observând cât de palidă era pielea ei față de a lui, mult mai întunecată.

– Nu-i adevărat. Bunătatea ta este ca un far în cea mai întunecată noapte. Uitasem că bunătatea există.

El păru stânjenit de lauda ei, dar apoi îi întâlni privirea și văzu că era sinceră.

Apoi brațul lui alunecă în jurul taliei ei și o conduse spre calul aflat la câțiva pași.

– Haide, vei călări alături de mine. Să ne întoarcem înainte ca toți ceilalți să se îngrijoreze.

Genevieve merse bucuroasă, uimită că era fericită că se întorcea la castelul McHugh, un loc care fusese iadul ei timp de un an.

Și păstra promisiunea aproape de inima ei, îmbrățișându-o cu toată ființa ei.

Capitolul 10

Când Bowen intră călare în curte cu Genevieve, fu primit cu câteva priviri cu înțeles, ceea ce îl enervă. Oamenii clanului McHugh se strâmbară, iar femeile afișară un dispreț fățiș. Până și fratele lui și cei doi Armstrong ridicară din sprâncene.

Dar Teague, mereu un domn, înaintă pentru a o ajuta pe Genevieve să coboare de pe calul lui Bowen, ca apoi acesta să poată descăleca. Genevieve fu circumspectă față de Teague și puse imediat distanță între ei. Bărbatul se încruntă, de parcă îl insultase prin faptul că se temuse că îi putea face rău.

Taliesan veni în curte șchiopătând, pasul ei fiind mult prea rapid pentru o femeie cu un picior beteag. Brodie vru să o avertizeze, când ea se împiedică.

Aționând cu rapiditate, o prinse înainte ca ea să cadă. Se ridică, roșie de rușine, dar nu permise ca asta să o descurajeze.

După ce murmură un mulțumesc iute și făcu o reverență către Brodie, își continuă drumul, cu un pas mai potolit, dar la fel de hotărât, către Genevieve.

– Vreau să vorbesc cu tine înainte să plec mâine, șopti Teague ca să audă doar Bowen.

Bowen încuviință din cap.

– După masa de seară.

Teague se retrase și făcu semn unuia dintre oamenii Montgomery să se ocupe de calul lui Bowen.

Taliesan ajunse, în sfârșit, la Genevieve și o apucă de mâini, pe chipul ei reflectându-se o ușurare evidentă.

– Slavă Domnului că te-ai întors! zise Taliesan.

Apoi, dându-și parcă seama de cât de absurd era ce spusese, roși și o strânse de mâini și mai tare.

– L-am trimis pe Bowen după tine. Nu te supăra pe mine, te rog! Nu este un loc în care o femeie să umble singură, fără protecție. Știu că ești nefericită aici, dar sper că lucrurile se vor schimba sub conducerea Montgomery.

Bowen o privi pe Genevieve cu atenție, sperând că nu avea să rănească sentimentele celeilalte fete, mai ales că Taliesan își făcuse griji pentru ea. Fusese sinceră și îngrijorată pentru soarta lui Genevieve.

Dar Genevieve reuși să afișeze un zâmbet timid și o strânse și ea pe Taliesan.

– Îți mulțumesc că ți-ai făcut griji, Talie. Este adevărat că Bowen m-a adus înapoi și mă bucur să fiu aici.

Dar Bowen văzu nesiguranța și frica din privirea ei în vreme ce se uita la oamenii McHugh împrăștiați prin curte sau privind-o de pe treptele castelului. În ochii lor erau dispreț și batjocură, iar numai o fată prostituată nu ar fi sesizat asta.

Ridică bărbia, iar chipul îi deveni anost și de nepătruns. Era masca ei, pe care el o văzuse ca pe o metodă de a se proteja de rușinea și umilința provocate de ceilalți.

Poate că fata zisese că nu mai avea mândrie, dar se înșela amar-nic. Avea mai multă hotărâre decât majoritatea războinicilor pe care îi cunoștea el. Își perfecționase așa de bine scutul de apărare, încât semăna cu o prințesă de gheață cu trăsături implacabile.

După ce auzise ce îi făcuse Ian McHugh – și era convins că nu auzise totul –, ar fi înțeles dacă fata nu ar mai fi avut voință și hotărâre. Dar ea le avea, deși el nu înțelegea cum reușea.

Avea să își respecte promisiunea făcută față de ea de a fi protejată de clanul lui sau de a intra la o mănăstire aleasă de ea. Dar mai întâi voia să încerce să o facă să se răzgândească în privința familiei, pentru că fata avea nevoie de ei mai presus decât orice. Nu și-o putea imagina pe Eveline fără sprijinul familiei, nici fără sprijinul clanului în care se căsătorise.

Își dădu seama că voia ca Genevieve să fie fericită, pentru că, atunci când o privea, vedea o tristețe și o resemnare așa de profunde, încât îl apăsau greu în piept. Nu era o senzație confortabilă.

Soarta ei fusese precum cea a lui Eveline. Ajunsese să-i placă foarte mult de cumnata lui. Îi câștigase respectul și afecțiunea. Dacă nu ar fi fost deșteaptă, acum ar fi fost căsătorită cu Ian McHugh.

Își dădu seama că, dacă Eveline s-ar fi căsătorit cu Ian în urmă cu câțiva ani, cum ar fi trebuit, cel mai probabil nu ar fi cunoscut-o niciodată pe Genevieve. Nu ar fi devenit niciodată obsedat de ea. Nu ar fi răpit-o și nu ar fi abuzat-o un an întreg.

Era o revelație, dar se simți vinovat fiindcă se gândea că Eveline scăpase nevătămată.

– A trecut deja ora de masă, anunță Bowen.

Genevieve ezită și așteaptă, urmărindu-l cum o ia spre intrarea în castel. Dar el se opri lângă ea și îi întinse brațul, așteptând răbdător în vreme ce ea îl analiza nervoasă.

În cele din urmă, mâna ei alunecă peste brațul lui, sprijinindu-se delicat, cum se cuvenea, și apoi el porni, însoțind-o în sala mare.

Când privi în urmă, fu satisfăcut să vadă că Brodie o așteptase răbdător pe Taliesan și îi urmărea fiecare pas, având grijă să nu cadă.

Taliesan era o fată bună, sinceră și poate prea încrezătoare și cu inima bună. Timpul îl transformase pe Bowen într-un cinic – știa că Taliesan avea să fie și ea marcată de experiențele cu cei din jur.

Bowen oftă, pentru că avea să fie o zi tristă pentru o fată precum Taliesan să învețe o lecție așa de dură. Fusese o lecție pe care Eveline o învățase pe propria piele de la clanul lui. Recunoștea rușinat că familia lui se purtase oribil cu ea când fata venise la ei.

Bowen se așeză la masa înălțată și o puse pe Genevieve în dreapta lui, în vreme ce Teague se așeză în stânga. Aiden și Brodie se așezară de o parte și de alta, iar Brodie o îndemnă pe Taliesan să stea lângă Genevieve. Bowen încuviință aprobator către Brodie pentru că așezase un aliat prietenos lângă Genevieve.

Femeile care serveau începură să aducă mâncarea, și Bowen se încruntă când gustă. Era rece. Nu arăta deloc apetisant și avea un gust ranced. Privi în jur prin încăpere și observă că nimeni nu părea să aibă vreo problemă, dar o privire aruncată la masa lui spusese altceva.

Teague aproape că se înecă atunci când luă prima îmbucătură. Aiden nici măcar nu se deranjă să-și ascundă reacția și scuipea mâncarea direct pe podea. Brodie abia înghiți, iar Taliesan tot plimba limba în mâncare.

Genevieve se uita pur și simplu în farfurie, cu chipul palid și buzele strânse într-o linie fermă. Întinse mâna după cupă și luă câteva înghițituri de apă, pe care o ceruse în locul berii.

Se înecă imediat și scuipe. Se aplecă și tuși puternic în fuste. Ochii i se umplură de lacrimi, părând că nu mai putea respira.

– Genevieve, s-a întâmplat ceva? întrebă Bowen. Apa nu este bună?

– Am înghițit pe unde nu trebuie, zise ea cu ochii încă în lacrimi. Nu trebuie să-ți faci griji.

Bănuitor, Bowen îi smulse cana înainte ca ea să se poată mișca și luă precaut o înghițitură. Se strâmbă imediat – era atât de sărată, încât nimeni nu ar fi putut să o bea.

Sângele îi fierbea în vene din cauza insultei aduse lui Genevieve. Lovi cu pumnul în masă, făcându-le pe cele câteva femei care serveau aflate prin preajmă să sară și să privească speriate spre el.

– Aduceți apă proaspătă! urlă el.

O femeie se grăbi să facă întocmai, iar el avu grijă să guste apa înainte de a i-o da lui Genevieve. Ea fu șocată, dar luă cana încet din mâna lui, ducând-o la buze.

Luă câteva înghițituri și apoi puse cana pe masă.

Sarea era un bun prețios și scump, iar faptul că fusese stricată pe o glumă răutăcioasă îl enerva pe Bowen la fel de mult ca greșeala clanului.

– Mâncarea este mereu așa? le întrebă Bowen pe Genevieve și pe Taliesan.

Genevieve se îmbujoră și coborî privirea, refuzând să se uite la Bowen.

– Da, în general așa este, zise Taliesan, părând să fie nedumerită de întrebarea lui Bowen.

Dar Bowen era mai atent la Genevieve și la reacția ei.

– Genevieve? Tu nu ai nici o părere?

– Nu aș ști să spun, căpetenie, zise ea încet. Nu mi s-a permis niciodată să mănânc în sala mare. Este prima dată când fac asta de când sunt aici. Mereu mi s-a adus pâine sau brânză în camera mea. Uneori, terci sau turte de ovăz. Mâncarea mai bună era rezervată clanului.

Îi păru rău că întrebuse, pentru că acum fierbea de furie. Genevieve fusese tratată ca un *animal*. Un animal prizonier tratat fără respect sau grijă. Îl înfuria faptul că o femeie era tratată astfel.

– Mâncarea mai bună? pufni Teague. Poate că tu ai mâncat ceva mai bun.

În vocea lui se simțea disprețul.

– Mă voi asigura că aduc lucrurile esențiale, mormăi Teague. Poate că este o idee bună să organizezi o vânătoare cât sunt plecat. Carnea asta e veche de o lună.

Bowen încuviință din cap. Una dintre prioritățile lui trebuia să fie aprovizionarea cămărilor.

– Am avut mâncare mai bună, îi scăpă lui Taliesan.

Chipul ei se îmbujoră și își coborî capul.

– Ce vrei să zici, fato? întrebă Brodie pe o voce blândă.

– Ar fi lipsă de loialitate din partea mea să zic, murmură ea.

– Vorbește! Nu-i nimeni care să te contrazică, sublinie Bowen.

Dar tot reticentă era când își înalță capul.

– Căpetenia a luat majoritatea proviziilor proaspete, lăsând carnea veche. A încărcat doi cai cu carne de la vânătorile recente. Cerb, mistreț și miel. A luat totul.

Teague se încruntă.

– Imediat ce îl informez pe Graeme, vom porni în căutarea lui Patrick McHugh. Are de dat socoteală pentru multe fapte.

Bowen încuviință din nou din cap.

– Este adevărat că e o prioritate, dar principala noastră problemă este să avem grijă de oamenii acestui clan. Nu putem permite să fie infometați ori să nu fie protejați cum trebuie câtă vreme căutăm să ne răzbunăm pe un laș care a fugit.

– Este adevărat și ai dreptate, Bowen, fu Aiden de acord. Un bun conducător se gândește mai întâi la clan.

– Eu procedez așa cum știu că ar face Graeme dacă ar fi prezent, zise Bowen rece.

Se întoarse spre Genevieve, care încă nu se atinsese de porția ei de mâncare. Părea să-i fie teamă să o încerce după dezastrul cu apa. El îi dădea dreptate.

– Ce ai vrea, fato? întrebă el pe o voce joasă. Mâncarea pe care ne-au servit-o nu este bună. Pot să cer pâine și brânză dacă asta vrei.

– Aș vrea asta, zise ea încet. Dacă nu-i prea mare deranjul. Nu vreau să provoc prea multe conflicte.

– Iar mie nu-mi pasă, zise calm Bowen. Se vor supune fără să pună întrebări sau vor suporta consecințele. Te vor respecta și vor înceta cu gesturile astea copilărești împotriva ta. Nu voi accepta altceva.

Ochii ei se înmuieră și o umbră de zâmbet îi curbă buzele pline până când el fu fascinat de sclipirea din privirea ei. În acel moment, era frumoasă. Era ușor să uiți de cicatricea care îi marca obrazul celălalt, pentru că restul chipului era neted, mătăsos și așa de frumos încât îl durea.

Curajul și rezistența ei îi dădeau o frumusețe pe care trăsăturile fizice nu ar fi putut să o atingă. Încearca din răspuț să își ascundă diformitatea față de el și de ceilalți. Puteai lesne uita de acea cicatrice, dar mereu te șoca vederea ei.

Mai multe femei care serveau veniră la masă, unele zâmbind timid, altele mai îndrăznețe, în timp ce îi turnau bere și aduceau mâncare caldă. Nu că asta ar fi ajutat.

Era surprins de îndrăzneala câtorva. Îi făceau avansuri, cu aluzii subtile, unele mai directe decât altele. Nu era ca și cum nu era

obișnuit cu fetele care îi făceau avansuri. Graeme îl tachina că avuse-se destule fete, frații lui spunând în glumă că Bowen ar ridica fusta oricărei femei.

Nu era întru totul adevărat, deși nu îi contrazicea. Nu avea sens să o facă de vreme ce ei aveau această părere despre el.

Primea atenție din partea femeilor oriunde se ducea, dar, în vreme ce anumitor bărbați le-ar fi plăcut, pe el îl deranja. Mai ales când femeile erau măritate, și el trebuia să-și facă griji în legătură cu soții supărați.

Genevieve strângea tot mai tare din buze pe măsură ce masa se apropia de sfârșit. Era palidă, gata să se retragă înainte de a cădea pe podea.

- S-a întâmplat ceva? șopti Bowen aplecându-se spre ea, pentru a putea vorbi în liniște.

- Sunt așa de ipocrite! zise ea cu furie fiecare cuvânt.

Luat prin surprindere de vehemența ei, ridică o sprânceană în semn de întrebare.

- Nu te prefacă că nu știi ce vor de la tine! șuieră ea. Cu toate acestea, mă judecă pe mine și mă găsesc inferioară pentru ceva ce nu a fost alegerea mea, în vreme ce ele îți oferă corpurile lor *de bunăvoie*. Este ridicol!

Avea dreptate, dar Bowen știa că nimic nu le putea schimba părerea. Dacă le scotea în evidență ipocrizia, nu ar fi făcut decât să le enerveze și mai rău împotriva lui Genevieve. Dacă era posibil așa ceva.

Genevieve oftă de ușurare când femeile care serveau se apucară de strânsul meselor, semn că se sfârșise masa de seară.

- Aș vrea să mă duc în camera mea, căpetenie, zise ea pe o voce sfioasă, care nu i se potrivea lui Genevieve pe care o cunoștea el.

- Ai fost mutată în camera de lângă dormitorul meu, zise ferm Bowen. Oamenii din clan nu aveau decât să creadă ce voiau, dar nu aveau să spună ceva împotriva lui pentru că altfel suportau consecințele. Poți urca dacă Taliesan te însoțește. Pe ea am mutat-o în camera de lângă dormitorul tău.

Taliesan păru surprinsă.

- Dar, căpetenie, eu mereu am locuit într-o căsuță în afara castelului. Nu am avut niciodată privilegiul de a rămâne în interior.

- Acum îl ai, zise Brodie încruntat. Tu și Genevieve veți locui în camere alăturate.

Taliesan bătu din palme entuziasmată.

– Este minunat, Genevieve! Nu mai trebuie să-ți faci griji legate de vizite nedorite. Ne vei avea pe mine și pe Bowen alături.

Brodie rosti următoarele cuvinte fără să zâmbească, dar în vocea lui era ceva ciudat.

– Eu voi fi vizavi de voi. Dacă aveți nevoie de ceva, veniți la mine.

– Sau la mine, zise Bowen.

Taliesan zâmbi, obrazii i se îmbujorară și ochii îi sclipeau cu căldură.

– Așa vom face.

Capitolul 11

Genevieve se lăsă pe pat și puse palmele pe salteaua moale, mângâind absentă lenjeria. Un pat era un lux de care nu se mai bucurase de un an. De când plecase din propria cameră din castelul tatălui ei.

Fusese răsfațată. Fără rușine. Fiecare nevoie a ei era îndeplinită. Fusese iubită, alintată și îngrijită.

Tristețea puse stăpânire pe ea și încercă să o alunge.

Singura dată când i se permisese să stea într-un pat adevărat fusese când Ian o folosea. Ajunsesse să se teamă de saltea, pentru că, atunci când dormea pe rogojina subțire, era ferită de atențiile lui.

Bowen avusese grijă ca ea să se simtă confortabil – cineva aprinsese focul în vatră și lăsase un urcioc cu apă în apropierea lavoarului de lângă fereastră. Blănurile fuseseră strânse bine și prinse, lumânările fuseseră așezate strategic și aprinse în jurul camerei, astfel încât luminau blând încăperea cu strălucirea caldă a flăcărilor mici.

Ar fi trebuit să tânjească după izolare. Să se simtă ușurată și recunoscătoare că nu o deranja nimeni. Dar se simțea incredibil de singură. Temătoare și îngrijorată.

Nici nu știa ce să facă.

Stătea complet nemișcată și se gândea la planurile ei. Totul avusese o direcție în mintea ei, apoi Bowen Montgomery schimbase lucrurile cu ordinul lui curajos.

Ar fi trebuit să o irite faptul că îi ordonase să rămână în castel. Timp de un an, fusese sub autoritatea și conducerea unui bărbat care nu avusese grijă de ea, ci doar o făcuse să sufere. Și totuși, ceva la Bowen Montgomery o făcea să spere... prostește.

Ah, iarăși cuvântul ăla. *Speranță*. Cât de dulce era!

Când se auzi un ciocănit în ușă, se încruntă. Înainte să apuce să se ridice pentru a răspunde, ușa se deschise, și Taliesan băgă capul înăuntru.

– Pot să intru?

Genevieve se relaxă și îi făcu semn să intre.

Cealaltă femeie intră cu grijă în cameră și șchiopătă greoi către patul unde stătea Genevieve.

– S-a întâmplat ceva? întrebă îngrijorată.

Taliesan se scufundă pe marginea patului, frecându-și coapsa prin fuste.

– Nu. Eram prea entuziasmată ca să dorm. Camera chiar e frumoasă. Este aproape cât toată căsuța unde locuiam cu ai mei.

Genevieve observă buzele încordate ale lui Taliesan, în ciuda faptului că nimic altceva din ținuta ei nu sugera că era ceva în neregulă.

– Te doare piciorul, nu-i așa?

Taliesan făcu o grimasă și privi spre locul unde podul palmei era lipit de coapsă.

– Da, dar nu-i ceva ce n-am mai simțit. Nu este nimic de făcut.

– Îmi pare rău, zise cu blândețe Genevieve.

Taliesan o privi nedumerită.

– Pentru ce?

– Că te doare. Nu aș dori nimănui să treacă prin așa ceva.

– Ai o inimă bună, Genevieve McInnis, zise Taliesan. Mă bucur că suntem prietene.

Încă avea o senzație ciudată când se gândea la faptul că avea o prietenă adevărată printre oamenii McHugh. Nu avea sens. Clanul McHugh reprezenta tot ce era rău pe lume. Era adevărat că Ian fusese unul singur și că nu putea să considere restul clanului responsabil pentru acțiunile lui, dar nimeni nu făcuse un pas în față pentru a o ajuta. Nimeni nu spusese că nu era corect.

Ar fi fost o prostie din partea ei să simtă furie sau resentimente. Ce ar fi putut să facă un om din clan?

Dar undeva în mintea ei mocnea amintirea modului în care o trădaseră. Cu dispreț și mult venin, chiar dacă știuseră că ea era o victimă. Asta nu putea ierta.

Ar fi putut să-i arate compasiune. Chiar dacă nu se puteau împotrivi căpeteniei și fiului, ar fi putut măcar să se uite cu blândețe la ea.

Voia să-i urască pe toți și să termine cu locul ăsta, dar nu putea să nu o placă pe Taliesan, nici să ignore ordinul lui Bowen de a rămâne.

Așa că rămânea aici, tratată ca un oaspete de onoare în castelul care fusese iadul ei.

Taliesan o atinse timidă pe braț și abia atunci Genevieve își dădu seama că fata vorbise cât timp fusese pierdută în gândurile ei. Clipi iute și reveni cu atenția la cealaltă femeie.

– Ce vei face acum, Genevieve? întrebă cu blândețe Taliesan. Îmi pare rău că l-am trimis pe Bowen după tine. Clătină din cap și își retrase mâna de pe brațul lui Genevieve, frângându-și mâinile în poală. Vocea ei era așa de joasă, încât Genevieve aproape că nu o auzi. Nu, nu-i adevărat. Nu îmi pare rău, pentru că mi-am făcut griji când ai plecat singură și pe jos. Știu că nu era treaba mea să intervin, dar nu puteam permite să pățești ceva, la fel ca acum un an. Taliesan ridică privirea serioasă. Te rog să mă ierți, Genevieve, chiar m-am gândit numai la binele tău!

Genevieve oftă.

– A fost o prostie din partea mea ce am încercat. Nu gândeam limpede și nu aveam nici un plan sau vreun mijloc de a călători către destinația mea. Voiam doar să fiu departe.

– Știu că pentru tine a fost oribil aici, zise Taliesan pe o voce joasă. Dar nu mai trebuie să suferi. Bowen te apără. El și ai lui par a fi oameni de treabă. Nu sunt ca Ian.

Genevieve se cutremură de repulsie.

– Nu, nu ca Ian. Cel puțin, nu încă.

Privirea lui Taliesan deveni tăioasă. Miji ochii, uitându-se serioasă spre Genevieve.

– Crezi că-i un truc?

– Nu știu ce să cred, zise sinceră Genevieve. Dar ar fi nesăbuit din partea mea să am încredere oarbă în Bowen Montgomery sau în orice bărbat. Pare să fie sincer și drept, dar și Ian putea să fie fermecător și convingător când voia.

Durerea din vocea ei nu putea fi mascată. Își feri privirea, temându-se că își putea pierde sângele-rece, umilindu-se în fața celorlalte femei.

Brusc, se trezi în brațele lui Taliesan, strânsă puternic. Era o senzație surprinzătoare. Atât de mult timp fusese lipsită de atingere, de afecțiune, de alinare. Cât timp petrecuse fără aceste nevoi emoționale?

La început, înlemni, neștiind ce să facă. Dar Taliesan continuă să o țină în brațe, strângând-o. Treptat, brațele lui Genevieve cuprinseră talia slabă a lui Taliesan, și cele două femei se îmbrățișară puternic.

– Jur să-ți fiu o prietenă bună și loială, Genevieve, șopti fata.

Cuvintele îi pătrunseră în inimă ca o ploaie de primăvară. Blândețea și prietenia ei sinceră o înmuiară.

– Și eu îți voi fi o bună prietenă, promise.

Taliesan se desprinsese de ea și zâmbi larg.

– Bun. Atunci am stabilit.

Cu un viitor nesigur, Genevieve nu știa ce trebuia stabilit, dar nu avea de gând să se gândească la ce putea aduce a doua zi. Pentru moment, era mulțumită să aibă o prietenă prin marea de animozități și un războinic drept apărător și protector.

Cu Bowen și Taliesan alături, zilele ce urmau puteau să nu fie așa de dificile.

Capitolul 12

Bowen răspuse când cineva ciocăni la ușa camerei lui și își primi fratele înăuntru, închizând ușa în urma lor.

- Văd că te-ai aranjat bine, observă Teague.

Bowen măsură camera abia mobilată și ridică din umeri. Refuzase să ia una din camerele lui Patrick sau Ian, lăsându-le fratelui său, lui Brodie și lui Aiden.

- Vrei să vorbim? întrebă Bowen, trecând direct la subiect.

Teague încuviință serios din cap, înainte de a se așeza într-unul din scaunele de lângă fereastra deschisă.

- Nu vin în fața ta cu o problemă ușoară. Ar putea să nu fie important, dar aș fi nepăsător dacă nu ți-aș spune.

Bowen se încruntă și se așează în fața fratelui său.

- Spune.

Teague inspiră adânc.

- Povestea, așa cum am auzit-o eu, este că Genevieve l-a convins pe Ian să o răpească pe Eveline.

Bowen își uni sprâncenele și dădu capul pe spate uimit.

- Nu are sens. Ce ar avea de câștigat? Mai mult, Ian nu părea genul care să accepte sugestii de la o femeie.

Teague ridică mâna.

- Mai este ceva. Dă-mi voie să-ți explic tot ce am auzit.

Bowen se strâmbă, dezgustat.

- Bârfe. Este evident că nimeni de aici nu ține la Genevieve. Nu sunt deloc obiectivi când vine vorba de fată.

- Ar putea să fie așa, zise Teague calm. Dar este o poveste pe care am auzit-o din multe surse, și faptele nu diferă.

Gura lui Bowen deveni o linie fină, dar încuviință din cap spre fratele său ca acesta să continue.

- Se spune că, atunci când Ian a aflat de căsătoria lui Eveline cu Graeme și a auzit că fata a pus la cale o mare înșelăciune pentru a nu se căsători cu el, s-a înfuriat, iar Genevieve i-a alimentat flăcărilor furiei spunându-i că nu ar trebui să-i permită unei biete fete să considere prost un bărbat ca el. Se mai spune că ea a fost mintea

diabolică din spatele planului de a-i găsi pe cei din clanul nostru care s-au aliat cu Ian și au devenit spioni și că a fost ideea ei ca Eveline să fie răpită și adusă aici ca prizonieră.

– Cât de sigur ești de informațiile astea? întrebă Bowen.

– Eu nu zic că sunt sigure sau nu, recunosc Teague. Nu am tras nici o concluzie. Doar îți povestesc ce am auzit.

– Dar crezi că povestea este credibilă, insistă Bowen.

Teague ezită un moment și apoi încuviință din cap.

– Da, felul în care mi s-a povestit face ca povestea să fie convingătoare. Nu au fost oameni ostili cu Genevieve. Nu au încredere în ea și, deși nimeni nu neagă că Ian a răpit-o și a făcut-o prizonieră aici, se crede că ea avea o mare influență asupra lui și că și-a folosit această putere pentru interesul personal.

Bowen clătină din cap.

– Nu are sens. Ce avea de câștigat din răpirea lui Eveline? Ciudă? Resentimente? Lucrurile nu se potrivesc.

– Poate că este o actriță desăvârșită, zise Teague pe o voce sumbră. Joacă rolul victimei cu ușurință. Cine ar da vina pe o femeie care se presupune că a îndurat așa de multe?

Bowen deschise gura fără să zică ceva.

– Crezi că totul este o păcăleală? Că ne manipulează?

Teague ridică din umeri.

– Nu am dreptul să spun asta. Dar nu pot să plec din acest loc fără să-ți zic ce am auzit. Faci ce vrei cu informația asta, dar nu vreau să nu știi ce se spune sau să nu fii conștient de faptul că există posibilitatea ca ea să te păcălească – pe tine și pe ceilalți.

Bowen se lăsă pe spate. În pieptul lui se amestecau furia și dezgustul. Nu voia să creadă că fata putea să fie așa de calculată. Dar nici nu putea să nu ia în calcul această posibilitate. Ar fi fost un lider ineficient.

Acum se întreba care era adevărul. Nu se punea la îndoială faptul că fata fusese răpită și abuzată. Cel puțin la început. Dar întrebarea era dacă acela care o capturase devenise prizonier la rândul lui și dacă, odată cu trecerea timpului, ea fusese capabilă să își exercite influența asupra lui Ian.

Și putea el să o învinovățească dacă ar fi reușit să fie în avantaj în fața unui bărbat ca Ian? Făcuse doar ce fusese necesar pentru a supraviețui? Alții ar fi condamnat o fată dacă se folosea de orice mijloc pentru a supraviețui, dar Bowen putea să admire o asemenea forță. Doar că astfel îi pusese cumnata într-un pericol îngrozitor.

De ce i-ar fi băgat în cap lui Ian o asemenea idee? La ce ar fi servit ca Eveline să fie amenințată?

– Ai grijă, Bowen! șopti Teague. Sunt vipere peste tot. Nu știi unde se află Patrick sau dacă mai reprezintă o amenințare. Fii atent, să nu ai încredere în nimeni! Mă voi întoarce cu provizii imediat ce îl pun la curent pe Graeme. Poate că mai bine ar fi să te ocupi de nevoile oamenilor McHugh și să deschizi subiectul conducerii clanului ca să scăpăm de toată problema asta nenorocită.

Dar Bowen îi promisesese protecție lui Genevieve. Îi oferise adăpost. Dumnezeu, îi oferise chiar un loc în clanul Montgomery!

Cum se putea duce la fratele lui cu femeia răspunzătoare de pericolul în care fusese soția lui?

– Mă voi ocupa de problemă, zise brusc Bowen. Nu voi crede nimic până când nu aud tot ce este de auzit.

Teague încuviință din cap.

– Da, este bine să faci asta. Dacă ai nevoie de mine înainte să mă întorc, trimite vorbă. Voi veni de îndată.

– Ce ciudat, murmură Bowen.

Teague ridică dintr-o sprânceană.

– Ce este ciudat?

– Că suntem despărțiți. Mereu am muncit împreună. Toți trei. Graeme drept căpetenie. Noi în urma lui. Este ciudat că acum suntem departe de casă. Într-un clan care nu este al nostru.

– Eu nu mă îndoiesc de capacitățile tale de a conduce, zise Teague. Oamenii McHugh vor înflori cu tine drept căpetenie, chiar dacă e temporar.

Bowen se ridică.

– Îți mulțumesc pentru asta. Du-te și întoarce-te repede! Prefer să fiu în compania ta. Mă simt mai confortabil cu tine ca mâna mea dreaptă.

Teague îi strânse mâna.

– Ai grijă de tine, Bowen!

– Și tu, îi răspunse.

Teague ieși din camera lui, apoi Bowen reveni la fereastră, uitându-se meditativ în noapte.

Ce enigmă se dovedea a fi Genevieve McInnis? Știa că nu avea nici un drept să fie furios până când nu descoperea dacă era adevărat ce auzise Teague. Dar nu-și putea reține furia la gândul că ea era răspunzătoare de atacul asupra lui Eveline.

Clătină din cap. Nu. Nu era corect să creadă asta fără dovezi. Avea să descopere cât de curând adevărul. Și știa exact la cine să se ducă pentru răspunsuri.

Capitolul 13

Bowen se trezi la răsăritul soarelui pentru a-și lua rămas-bun de la fratele său și de la Aiden, care plecau înapoi spre castelele lor. Era ciudat că Brodie Armstrong rămânea ca să-l sprijine, dar Bowen se bucura de prezența lui. Oamenii McHugh erau ostili, încâpățânați, și sarcina lui nu era una ușoară.

După ce războinicii Montgomery și Armstrong ieșiră din curte și porniră spre culmea îndepărtată, Bowen plecă în căutarea lui Taliesan.

Spre surprinderea lui, nu fu de găsit. Cel mai probabil, era cu Genevieve, iar el nu voia să îi pună întrebările de față cu ea. Trebuia pur și simplu să aștepte ocazia potrivită.

Luă micul dejun cu Brodie în sala mare, și ambii bărbați se strâmbă când gustară din mâncare, care nu era cu nimic mai bună decât cea din seara precedentă. Era un miracol dacă supraviețuiau până când revenea Teague cu mâncare și alte bunuri necesare.

– Ai văzut-o pe Taliesan în dimineața asta? întrebă Bowen.

Brodie se încruntă.

– Nu, de ce o cauți?

– Trebuie să discut ceva cu ea.

– Încă e devreme. Poate doarme.

Privind în jur, își dădu seama că era puțin probabil de vreme ce restul clanului se trezise. Dar nu o văzuse nici pe Genevieve.

Înghiți forțat restul de mâncare și își puse în gând să organizeze o vânătoare. Îi ploua în gură și îi chiorăia stomacul când se gândea la carne proaspăt rumenită.

Traversând curtea, o zări pe Taliesan venind încet printre căsuțele de pe deal, aflate imediat după zidul ce înconjura castelul. Se opri și așteptă, văzând-o cum dispare, doar ca să reapară la poarta ce dădea în castel.

– Taliesan, aș vrea să vorbesc cu tine, strigă Bowen când se apropie.

Ea păru dintr-odată nervoasă și se dezechilibra, apoi își reveni.

– Desigur, căpetenie. S-a întâmplat ceva?

— Aș vrea să vorbesc cu tine între patru ochi, zise Bowen, privind la ceilalți care umblau prin jur.

Îngrijorarea din ochii ei se adânci, dar încuviință ezitant din cap și așteptă indicația lui Bowen.

O conduse prin sala mare, enervându-se când nu văzu nici un loc unde să nu fie oameni adunați. Ieși în spatele castelului, unde, în sfârșit, zări o zonă în apropierea băii publice, unde era liniște și nu se afla nimeni.

— Te tulbură ceva, căpetenie? întrebă Taliesan cu un tremur în voce.

— Da, zise el direct. Caut informații, Taliesan, și îți cer să fii onestă.

Ea păli și făcu ochii mari, dar încuviință ferm din cap.

— Desigur, căpetenie. Eu nu mint. Nu-mi stă în fire.

— Știi ceva despre faptul că Genevieve ar fi influențat planul lui Ian de a o răpi pe Eveline Montgomery?

Dacă era posibil acest lucru, fata deveni și mai albă. I se scurse tot sângele de pe chip, arătând ca și cum ar fi leșinat.

Expresia de surprindere din ochii ei îi spunea mai mult decât ar fi putut rosti. Totul era clar.

Pentru Dumnezeu, dar nu asta voia să audă! Sau să vadă, după cum era cazul.

— Taliesan? o îndemnă el.

Avea nevoie, voia să știe tot. Nu voia să existe presupuneri, speculații.

— Nu mă face să spun ce știu, îl imploră ea. Nu aș trăda-o pe Genevieve în felul ăsta.

— Dar m-ai trăda pe mine și pe ai mei, zise el. O femeie inocentă și fără apărare, care n-a făcut nimic rău nimănui.

— Nu este singura care a suferit! izbucni Taliesan.

Buzele lui Bowen se curbară.

— Așa este. Dar nici nu a fost responsabilă de suferința altora. Poți spune același lucru despre Genevieve? Ea poate, Taliesan? Ai zis că nu miști. Spune-mi adevărul! Ce știi?

În ochii lui Taliesan sclipeau lacrimile, și el se simți un ticălos pentru că era așa de dur cu fata. Dar trebuia să știe dacă putea avea încredere în Genevieve. Dacă ea greșise față de ai lui, Graeme nu avea să o accepte niciodată în clanul lor.

- Am auzit-o când i-a spus lui Ian că nu ar trebui să accepte o asemenea umilință din partea lui Eveline, șopti Taliesan, cu lacrimile alunecându-i pe obraji. I-a spus că doar un prost ar sta fără să se răzbune.

Maxilarul lui Bowen se încheștă. Târfa nenorocită întorsese furia lui Ian McHugh împotriva lui Eveline! Ea provocase întemnițarea și teroarea suferite de cumnata lui. Nu avea să o ierte *niciodată* pentru asta. Și nici Graeme.

Se întoarse pentru a pleca, dar vocea blândă a lui Taliesan îl opri.

- *Te rog, căpetenie, nu o pedepsi!* A fost pedepsită suficient.

Bowen stătu un moment îndelungat cu spatele la Taliesan. Apoi se întoarse încet, detestând suferința din ochii fetei.

- Unde e acum? întrebă.

Pe chipul lui Taliesan se văzu panica.

- Nu o răni! Furia îi inundă chipul și făcu un pas spre Bowen ca și cum l-ar fi amenințat. Nu ești cu nimic mai bun decât el dacă abuzezi de ea.

Bowen clipi surprins de îndrăzneala ei. Apoi se încruntă, pentru că tocmai fusese insultat.

- Crezi că aș *abuza* de ea?

Ea se îmbujoră, dar ochii încă îi scânteiau de furie.

- Nu știu ce vrei să faci, căpetenie. Ești furios. Simți că tu și neamul tău ați fost nedreptățiți. Îți *jur* că nu ați fost nedreptățiți la fel de mult cum a fost Genevieve McInnis.

Bowen inspiră adânc și apoi oftă.

- Nu voi da explicații nici în fața ta, nici a altora. Sunt căpetenie. Dar, dacă tu crezi că aș abuza de ea sau de orice fată, te înșeli amarnic. Nu apreciez insulta, Taliesan. Nu voi mai tolera așa ceva din partea ta!

Buzele ei tremurau, și lacrimile îi străluceau în ochi.

- Ce dracu' se întâmplă aici, Bowen? întrebă Brodie.

Bowen se întoarse și îl văzu pe Brodie încruntat, venind spre el și spre Taliesan, cu gura strânsă într-o linie amenințătoare.

- Eu și Taliesan am ajuns la o înțelegere în privința unor lucruri, zise Bowen pe un ton blând.

- Atunci de ce plânge?

Brodie părea așa de îngrozit, încât aproape că îl amuză pe Bowen.

- Pentru că e o brută și mă sperie, îi scăpă lui Taliesan. Și o va răni pe Genevieve. Știu asta. Eu nu am încredere în cuvinte dulci și în promisiuni. Ian le oferea mereu și mereu. Cuvinte frumoase de la bărbați frumoși. Nu!

Termină de vorbit cutremurându-se, ceea ce îi făcu pe amândoi să se încrunte, nedumeriți. O senzație incomodă puse stăpânire pe abdomenul lui Bowen și, judecând după încruntătura întunecată a lui Brodie, și el simțea la fel.

— Ție ce ți-a făcut, fato? întrebă încet Bowen.

Ea tresări, de parcă îi dăduse o palmă. Era o acțiune involuntară, provocată de întrebarea lui. Era limpede că nu se așteptase la asta, neștiind cum să răspundă.

— Nu, nimic, se bălbâi ea.

— Ai zis că tu nu minți niciodată, o muștră el cu blândețe.

— Nenorocitul ăla ți-a făcut ceva? urlă Brodie.

Ea se dădu în spate, vrând parcă să fie cât mai departe de cei doi bărbați. Nu o putea învinovăți. O copleșeau cu prezența lor. Numai unul dintre ei ar fi speriat îngrozitor o fată. Darămite amândoi!

— Nu a fost nimic ce nu pot îndura, zise ea pe un ton regal, întrepătruns cu forță și acceptare.

Bowen îi admiră și mai mult îndârjirea. Îi putea respecta loialitatea și faptul că o proteja pe Genevieve. Chiar dacă nu era sigur că fata merita un asemenea devotament din partea lui Taliesan.

— Unde e Genevieve? întrebă pentru ultima dată Bowen, uitându-se fix la ea.

O pironi cu cea mai aprigă privire și refuză să se uite în altă parte până când ea nu începu să se frământa sub privirea lui.

— Nu-i place să se spele în fața celorlalte femei, zise Taliesan pe o voce joasă. O batjocoresc și o ridiculizează. Preferă să se spele singură, în pâraul de dincolo de baia publică. Este același izvor care aduce apă la baia publică. Când Ian era în viață, își obliga oamenii să meargă cu ea și li se permitea să se uite. Uneori, stătea zile întregi fără să se spele pentru că nu le suporta cruzimea.

Bowen simți cum se înmoaie în fața fetei, dar nu putea să facă asta. Erau prea multe lucruri pe care nu le înțelegea și nu le știa. Puține lucruri aveau sens, iar cu cât afla mai multe, cu atât devenea mai curios.

— Du-o pe Taliesan să ia micul dejun, zise Bowen. Trebuie să vorbesc cu Genevieve.

Taliesan îl privi rugător.

— Te implor, căpetenie, ai milă față de ea! Este așa de rănită, încât ar putea ceda în orice moment. Nu știu cum a reușit să rămână vitează atât de mult timp.

- Voi face tot ce pot, dar trebuie să înțelegi că, dacă ea mi-a trădat oamenii, trebuie tratată ca atare.

Taliesan își feri privirea, frângându-și mâinile. Brodie o luă de braț și o conduse înapoi spre castel.

Bowen inspiră adânc și se întoarse spre pâraul care șerpuia prin spatele castelului, dincolo de zidurile de piatră protectoare. Era o prostie ca o femeie singură să se aventureze afară pentru a se spăla în pârau. Oricine ar fi putut da peste ea și fie să o abuzeze, fie să o răpească, și nu ar mai fi fost văzută sau nu s-ar mai fi auzit de ea vreodată.

Dar, dacă fusese nevoită să îndure privirile oamenilor lui Ian, putea înțelege de ce căuta să se spele singură. Se opri o clipă, copleșit de vinovăție la ideea că o deranja. Putea să aștepte până când termina, nu-i așa?

Apoi porni din nou, înfuriat că îi permitea să-i domine gândurile și acțiunile. Ea era o manipuloare, iar el nu avea să se mai lase păcălit de ochii ei triști.

Când ajunsese în vârful micii pante care dădea spre pârau, nu era pregătit pentru priveliștea din fața lui, chiar dacă știa prea bine peste ce putea să dea.

Genevieve își clătea părul de săpun și, Dumnezeu, arăta ca o zeiță! Era întoarsă cu partea dreaptă spre el și cu chipul spre soare în vreme ce își turna apă în cap dintr-un urciur de lut.

Văzu o mulțumire, un oftat adânc pe buzele ei. Soarele îi lumina trăsăturile, trecând peste fiecare linie frumoasă a chipului și corpului ei.

Era mică și delicată, cu trăsăturile fine, dar senzuale. O talie curbată și moale, fese pline, șolduri rotunde și sâni... Corpul lui Bowen fu străbătut de un val fierbinte, și respirația i se precipită în vreme ce absorbea priveliștea din fața lui.

Era uluitoare. Așa de frumoasă, încât îl durea. Îl mâncau mâinile să o atingă, să mângâie carnea alunecoasă și să-i provoace sunete de plăcere pe buze.

În clipa în care ea își întoarse chipul, iar el văzu ce îi fusese făcut, îngheț, și vinovăția i se strecură prin vene.

Nu se purta mai bine decât Ian McHugh, uitându-se la ea cu poftă în ochi și în inimă, considerând-o nimic mai mult decât un lucru pentru plăcerea lui. Nu trebuia să fie aici, invadându-i intimitatea. Nu era nimic onorabil în a face o femeie să se simtă nesigură.

Înainte să apuce să se retragă, ea ridică privirea, de parcă îi simțise privirea pe corpul ei. Ochii îi erau speriați, dar nu se mișcă. Poate că văzuse că încerca să se ascundă.

Obrajii i se încălziră. Se rușină fiindcă fusese prins că se uita la ea. Cu toate astea, se înfruptă din priveliștea din fața lui. Da, chipul ei era marcat, dar nu conta. Frumusețea fetei nu putea fi negată.

Sau poate că era vorba de curajul ei, de felul cum îl înfrunța, fără să tresară sau să facă pe fata rușinoasă. Îl fascina, iar asta era supărător ținând cont de îndoielile legate de ea.

Era adevărat că fetele mereu îi acordau atenție. Frații lui îl tachinau când venea vorba de felul cum arăta și de farmecul lui. Știa că femeile îl găseau atrăgător și erau dornice să-l invite în patul lor.

Era obișnuit cu atenția și putea să o ignore când avea treburi serioase. Dar îi plăcea să aibă o fată caldă și dornică în patul lui și niciodată nu fusese nevoit să stea fără una când dorea.

Dar Genevieve nu se uita la el cu dorință sau cu o sclipire provocatoare în ochi. Nu exista sfială sau chemare în privire.

Doar se uita la el de parcă nu voia să fie prima care clipea în confruntarea lor silențioasă. În expresia ei era o bravadă falsă, ce lăsa impresia că se pregătea pentru orice ar fi urmat. Ca și cum s-ar fi așteptat ca el să-i provoace suferință ori umilință.

Motivul pentru care venise să o confrunte deveni și mai neplăcut. Fu cuprins de un junghi de vinovăție nedorită. Până acum, nu-și dăduse seama cât de mult își dorea să se înșele.

În cele din urmă, coborî privirea, risipind tensiunea dintre ei. Fata probabil că îngheța stând în apă până la șolduri.

Încercă din răspuțeri să nu-și plimbe privirea, dar era atras de sânii ei și apoi în jos, spre linia plată a pântecului, unde se aflau cărlionții întunecați ai feminității, abia vizibili deasupra apei.

Dumnezeule, începea să transpire, și aerul dimineții era destul de rece!

Corpul ei era perfect, făcut pentru a fi apreciat de mâna bărbatului. Sânii îi erau plini, dar nu prea mult. Suficient cât să-i umple palma... și gura.

Ah, își putea imagina cum i-ar fi cuprins spatele delicios cu mâinile în timp ce intra și ieșea din ea!

În timp ce el se apropia de mal, Genevieve se lăsă în apă, cu ochii mijiiți și îngrijorați.

— Vreau să vorbim, Genevieve, zise Bowen pe un ton mai grav decât intenționase.

– Aș prefera ca dialogul nostru să aibă loc când sunt îmbrăcată, zise ea pe o voce aspră, care lui îi dădu speranță.

O Genevieve dârză putea accepta. Dar o Genevieve învinsă, speriată făcea să i se strângă stomacul.

– Mă voi întoarce și te voi lăsa să ieși din apă ca să nu ți se facă frig, se oferii el.

Când el nu se întoarce imediat, ea se încruntă și făcu un semn cu mâna.

Reprimându-și un zâmbet care îl făcu să-i tresară buzele, se întoarce repede cu spatele și se uită la castelul ce se vedea în depărtare.

La dracu', nu voia să fie blând cu ea! Nu voia ca ea să-l facă să zâmbească – sau orice altceva. Dar era un mincinos dacă gândea astfel. Putea să-și spună tot ce voia, dar fata avea ceva fascinant.

Corpul și mintea lui nu se puseră de acord, iar trupul câștigă rapid lupta.

La urechile lui ajunse sunetul apei clipocind, și un fior îi coborî pe șira spinării la gândul că ea se ridica din apă. Râulețe îi alunecau pe corpul neted, cu pielea de găină, întărindu-i sfârcurile, iar apa curgea din cârlionții umezi dintre picioarele ei, ascunzând toată acea carne femeiască moale pe care el tânjea să o exploreze.

Un blestem năprasnic îi ardea buzele. Era absurd să continue ca un băiat care încă nu devenise bărbat. Stătea acolo și se foia ca un băiat nervos, care vedea pentru prima dată o femeie goală.

– Acum te poți întoarce.

Vocea lui Genevieve era blândă și dulce. El se întoarce imediat, dornic să se înfrupte din nou din prveliștea oferită de ea.

Era înfășurată într-o pătură pentru a se usca. Acoperea fiecare centimetru din pielea ei. Doar capul i se vedea. Părul ud și moale era aranjat în așa fel încât să-i acopere obrazul cu cicatrice.

Voia să-i spună că nu era nevoită să-și ascundă cicatricea de el. Cu siguranță, nu îi diminua dorinței. Intenția lui Ian fusese să nu o mai placă nici un bărbat, dar Ian fusese un prost când crezuse că o cicatrice o făcea mai puțin atrăgătoare.

Strânse degetele de furie la gândul că Ian o ținuse și îi tăiasse obrazul cu un cuțit.

Ea tuși în mod ciudat la tăcerea lui prelungită.

– Căpetenie? Voiai să vorbești cu mine?

El oftă în vreme ce ea se așeză pe una dintre pietrele mai mari de pe marginea râului. Pătura îi era strânsă în jurul trupului în vreme ce se ghemui.

Drept ar fi fost să o lase să se îmbrace și să se întoarcă la castel, dar nu voia să le audă cineva conversația.

Se hotărî să se așeze vizavi de ea pe marginea pârâului, apoi îi întâlni privirea.

- Te-aș întreba ceva și aș vrea un răspuns onest.

Ea miji ochii și strânse buzele, dar rămase tăcută. Apoi doar încuviință din cap.

- Ai vreo legătură cu răpirea lui Eveline Montgomery? Întrebă el direct.

Ea înlemni. Rămase complet nemișcată. Mai înainte se foise nervoasă în faldurile păturii, dar acum nu mișca nici măcar un mușchi. Maxilarul i se încordă, iar teama urâtă și întunecată se strecură în ochii ei.

Apucă pătura așa de puternic încât degetele i se albiră și sângele i se scurse de pe chip.

Nu, fata nu putea fi niciodată un războinic, cum crezuse el. Nu avea cum să-și ascundă acțiunile. I se citea totul în ochi.

Oricât încerca să-și controleze furia, se furișa în el, fierbinte, ca o mâncărime, până când nu mai putu rămâne stând acolo.

Imediat ce se ridică în picioare, ea tresări și se dădu înapoi, devenind o țintă mult mai mică. În ochii ei era atâta dezolare, încât el îngheță. Era ca și cum s-ar fi uitat la cel mai sterp peisaj de iarnă. Rece și bântuit.

- Spune-mi că n-ai făcut asta, șopti el.

- Nu pot, zise ea pe o voce ce se sparse ca lemnul uscat.

- Sfinte Dumnezeule, *de ce?* tună el. Cum ai putut să faci așa ceva, *mai ales* știind ce fel de om era Ian McHugh?

El înaintă mai avântat decât își dorise, dar era gata să explodeze.

- Genevieve? Aștept un răspuns.

Îndurerată, făcu ochii mari. Deschise gura, dar înghiți în sec și o închise la loc.

Amândoi săriră și se întoarseră spre castel când se auziră urlete în depărtare. Bowen încercă să-și dea seama despre ce era vorba, iar când în sfârșit auzi strigătul, îi îngheță sângele în vene.

- La arme! Suntem atacați!

Capitolul 14

Bowen o prinse pe Genevieve, trăgând-o în spatele lui, și apoi o îndemnă spre castel.

- Fugi! o îndemnă el. Grăbește-te!

Genevieve trecu peste malul plin de pietre în picioarele goale, cu pătura încă strânsă în jurul corpului. Hainele îi erau întinse pe mal, dar Bowen nu-i dădu timp să le adune.

Fugea cât putea de repede, trăgând-o pe Genevieve după el, până când ajunseră la intrarea din spate a zidului. Intră, încă strângând-o ferm de braț.

- Intră! ordonă el. Adăpostește-te în camera ta!

O înghionti în față și apoi o luă la fugă, scoțându-și sabia în același timp. Când ajunse în curte, era un haos.

Războinicii McHugh păreau nedumeriți, în timp ce puținii soldați Montgomery și Armstrong se pregăteau de luptă.

Bowen îl găsi pe Brodie în mulțime și urlă la el. Brodie ridică privirea și veni hotărât spre locul unde stătea Bowen.

- Ce se petrece? Cine a chemat oamenii la arme?

- Eu, zise Brodie, cu ochii întunecați la promisiunea luptei. Idioții McHugh erau porniți să-și întâmpine căpetenia. Nu-i întâmpinarea pe care o vrea!

- Patrick McHugh ne atacă? întrebă Bowen, nevenindu-i să creadă. Puteau să fie așa de norocoși încât șacalul să vină la ei. Măcar nu mai pierdem timp vânându-l.

- Nu e singur, zise Brodie. S-a aliat cu McGrieve. Vin alături de el și și-au adus armata.

Bowen înjură.

- Câți?

- Nu știu. Sunt la un sfert de oră călare de castel. Oamenii de veghe McHugh au adus vestea că li se întoarce căpetenia. A trebuit să le spun proștilor să se pregătească de război.

Bowen scrâșni puternic din dinți.

- Împrăstie vorba că McHugh vine să se lupte cu ai lui! Amintește-le ce le-a furat și de rușinea cu care le-a pătat numele. Spune-le

că există o recompensă, iar oricine trece de partea lui este dușman nu doar al clanurilor Montgomery și Armstrong, ci și al Coroanei. Ai grijă cu trădătorii și păzește-ți spatele, prietene!

Brodie îi prinse brațul în timp ce îi cuprindeau mâinile într-o strângere războinică.

– Și tu la fel.

Bowen se desprinsese și urlă dur spre oamenii săi să se pregătească. Apoi strigă către omul de veghe din turn.

– Îi vezi deja?

– Da, căpetenie! strigă omul spre el. Au ajuns în vârful ultimei pante către castel, vin dinspre nord.

Bowen se întoarse cu sabia în mână, ridicând-o deasupra capului în vreme ce se uita la trupele adunate.

– Fără milă!

– Fără milă! urlară și ei.

Genevieve se îmbracă repede cu o rochie simplă de zi, fără să mai pună lenjeria pe ea. Era extrem de neîndemânică pentru că îi tremurau mâinile și genunchii. Îi veni să urle de frustrare.

– Genevieve, suntem atacați!

Ea se sperie de strigătul temător al lui Taliesan din ușa camerei. Se întoarse, aproape împiedicându-se în încercarea de a-și închide rochia.

– Da, știu. Ajută-mă, zise ea sumbră, întorcându-se cu spatele la Taliesan.

Lui Taliesan îi tremurau degetele în timp ce îi închidea rochia. Imediat ce termină, Genevieve se duse la micul cufăr aflat aproape de patul ei. Reușise să păstreze puține dintre lucrurile ei. Ian își bătuse joc de darurile de la părinții ei. Nu rămăseseră multe, dar le prețuia mult. Lui îi făcuse mare plăcere să rupă sau să strice un obiect când credea că trebuia pedepsită.

Deschise cufărul și scoase un arc și tolba de săgeți făcută special pentru silueta ei mică de tatăl ei. Puse tolba pe umăr în vreme ce Taliesan se uita cu gura căscată.

Când vru să treacă pe lângă ea, fata întinse mâna și o prinse de braț.

– Unde te duci? Ce vrei să faci?

Genevieve își îndreptă umerii și se uită direct în ochii ei.

– Ascultă-mă! Du-te și ascunde-te într-una din camerele din turn. Ai grijă să fie o cameră fără ferestre și blochează ușa. Caută cât mai

mulți copii și femei și încurajează-i să facă la fel. Nu lăsa pe nimeni să intre dacă nu-l cunoști.

- Și tu? întrebă temătoare Taliesan. Ce vei face, Genevieve?

- Eu nu voi mai fi închisă, zise ea curajoasă. Între mine și căpetenia McHugh care se apropie, vrând să-și recucerească castelul, nu sunt decât oamenii Montgomery. Fie îi ajut să-și apere poziția, fie mor încercând. Nu voi mai fi niciodată obiectul capriciilor vreunui McHugh.

- Ai grijă, Genevieve! Te implor! Nu face ceva prostesc.

Genevieve pufni.

- Cu greu aș zice că omorârea câtorva McHugh este ceva prostesc.

- Dumnezeu să fie cu tine, zise Taliesan, îmbrățișând-o strâns.

- Și cu tine, îi răspunse ea. Acum du-te și pune-te la adăpost în turn.

Trecu pe lângă Taliesan și se grăbi pe hol către scări. În vreme ce cobora, sunetele luptei puteau fi auzite răsunând prin curte. Încleștarea săbiilor și a scuturilor. Urletele de furie și strigătele de durere.

Ieșind pe ușă, simți mirosul apăsător de transpirație și de sânge în aer.

În curte era un haos. Era greu să-ți dai seama cine cu cine se lupta. Căută cu privirea războinicii Montgomery și Armstrong care acum îi erau cunoscuți, deși erau mai puțini la număr ca în ziua precedentă.

Patrick, ca un laș, lăsase cel mai probabil oameni de veghe la castel și atacase în clipa în care mare parte a forțelor Montgomery și Armstrong plecaseră.

Privirea ei se opri când îl găsi pe Bowen în mijlocul unei lupte aprige cu doi bărbați McHugh care plecaseră cu Patrick. Însă nu avea nevoie de ajutorul ei.

Căută mai departe cu privirea, uitându-se după Patrick, deși nu se aștepta ca el să fie în frunte, conducând atacul. Nu, s-ar fi aflat la margine, evitând confruntarea.

Într-un sfârșit, îl găsi și, cum bănuia, pândea zona cu sabia în mână, dar nu se lupta, iar doi dintre războinicii lui stăteau fermi în fața lui.

O cuprinse furia uitându-se la sursa chinurilor ei din ultimul an. Da, poate că el nu o abuzase direct, dar închisese ochii la ceea ce făcea Ian. Nu-i ceruse nici măcar o dată socoteală fiului său pentru faptele sale. Nu-i spusese niciodată că se purta rușinos.

Stătuse deoparte în vreme ce ea fusese folosită în mod repetat de Ian ca un mijloc pentru a-și potoli dorințele bolnave. Nu-i păsase că fusese rănită de nenumărate ori. Că uneori voia să moară. Sau că sufletul ei cunoscuse demoni de care nu mai putea spera vreodată că avea să scape.

Întinse mâna peste umăr pentru a lua o săgeată și o puse iute în arc. Ridică arcul și îl ținti pe bărbatul din fața lui Patrick. Trebuia să acționeze repede. Când Patrick avea să observe pericolul, avea să se furișeze ca un șobolan în întuneric.

Ochind rapid, dădu drumul primei săgeți. Simți o satisfacție sălbatică prin vene când războinicul din fața lui Patrick duse mâna la piept și căzu în față, cu săgeata ei înfiptă adânc chiar în zona de deasupra armurii care îi proteja zonele vulnerabile.

Patrick privi panicat, căutând cu disperare sursa atacului. Se ghemui instinctiv, ca un laș, în spatele scutului, strigând răgușit să-i vină cineva în ajutor.

Buzele ei se curbară într-un rânjet, potrivi altă săgeată și ochi, așteptând răbdătoare ocazia potrivită.

Transpirația ca mărgelile îi aluneca în jos pe spate. Toată concentrația ei era asupra țintei. O durea brațul de la încordarea cu care ținea arcul tras complet, dar ar fi așteptat o veșnicie dacă era nevoie.

Răzbunarea era dulce pentru ea. Nu regretă nici o clipă că omorâse alt om cu sânge-rece. Era nimic în comparație cu ce făcuse în visurile ei în mod repetat. Doar asta o susținuse în ultimele luni. Visul la răzbunare.

Brațul începu să-i tremure când Patrick se mișcă. Hotărâse că era într-o poziție prea vulnerabilă și se ridicase, ținând scutul pentru a-și proteja partea superioară a corpului. Fugea spre spatele castelului, unde erau mai puține lupte.

Ea ținti cu calm spre piciorul lui, știind că avea să-l încetinească și să-i permită apoi să tragă pentru a-l ucide când era obligat să lase scutul.

Dădu drumul săgeții și fu răsplătită cu imaginea lui împiedicându-se și căzând în genunchi, urlatul lui de agonie ridicându-se peste zgomotul luptei. Îl lovise chiar deasupra gleznei și îl făcuse incapabil să meargă. Potrivi altă săgeată fără a-și lua privirea de pe silueta căzută. Se pregăti și așteptă și, așa cum sperase, scutul lui căzuse. Suficient...

Dădu drumul săgeții.

Îl lovi într-o parte, în gât, săgeata intrând până la pene. Cu ochii mari și sticloși din cauza morții, căzu jalnic într-o parte, ofilindu-se ca o floare care stătuse prea mult în soare.

Ea rămase pe loc cu arcul în sus o clipă îndelungată, privind cum se scurgea viața din corpul lui. Apoi coborî lent arcul, mintea fiindu-i cuprinsă de calm.

Se terminase. Poate că nu-l omorâse ea pe Ian, dar obținuse răzbunare împotriva slabului său tată. Poată că ar fi trebuit să se simtă vinovată că luase o viață, dar nu o făcu. Nu avea să simtă nici o clipă remușcări pentru că Patrick McHugh avusese un asemenea final.

Sunetele luptei ce continua o treziră la realitate și se întoarse, cătând neliniștită care era soarta forțelor Montgomery și Armstrong.

Brodie conducea un grup de războinici Armstrong, care își croiau constant un drum sângeros printre luptători McHugh și McGrieve.

Parcurse repede cu privirea curtea pentru a-l vedea pe Bowen. Inima îi tresări din piept când îl văzu la distanță, într-o luptă aprigă cu sabia cu un războinic uriaș, care putea să fie doar din clanul McGrieve. Nu era cineva pe care să-l fi recunoscut.

Dar i se strânse inima când îl văzu pe bărbatul McHugh din spatele lui Bowen. Nu era unul dintre cei plecați din clan cu Patrick. Rămăsese în castel și le jurase loialitate lui Bowen și clanului Montgomery.

Era un trădător.

Strângea în mână un pumnal și se apropia cu precauție de Bowen pe la spate. Josnicul laș voia să înfigă cuțitul în spatele lui Bowen, atacându-l prin cea mai rușinoasă metodă.

Era o țintă la distanță, nefiind sigură că o putea face cu acuratețe. Era prea important ca să rateze.

Lovindu-și fustele, scoase o săgeată și încordă arcul, rugându-se să tragă la timp pentru a-l salva pe Bowen.

Capitolul 15

Bowen ignoră durerea care radia din umăr și luptă cu mai multă sălbăticie. Era cel mai dur adversar de până atunci, și bărbatul nu dădea semne de oboseală. Bowen trebuia să termine repede, altfel rezervele lui de energie aveau să se termine. În plus, era deja rănit din luptele anterioare.

Săbiile lor șuierară și se încleștară, cu soarele reflectându-se pe lame ca într-un dans rapid. Bowen îl făcu să dea înapoi, dar bărbatul mai masiv atacă, legănându-se ca un smintit și mugind în tot acest timp.

Bowen se retrase, dar reuși să-i cresteze partea superioară a brațului, făcându-l să sângereze și stopându-i pentru moment înaintarea. În vreme ce bărbatul păși precaut în spate, pentru a se asigura că Bowen nu câștiga teren, el văzu cu coada ochiului o mișcare și privi dincolo de adversarul său – la o distanță mică, Genevieve ținea în mână, dintre toate lucrurile, un arc cu săgeata potrivită. Și țintea direct spre el!

Înainte să apuce să reacționeze ori să evite săgeata, ea îi dădu drumul. Mârâitul lui de furie din cauza trădării îi ieși din gât chiar când săgeata trecu pe lângă el. Un strigăt de durere se auzi în spatele lui.

Ridicând sabia pentru a para lovitura iminentă, el înaintă, hotărât să pună capăt luptei. Mentea îi era în flăcări, fiind extrem de nedumerit de ceea ce făcuse Genevieve.

Nici nu avu vreo șansă. Înainte să apuce să dea lovitura fatală, Genevieve potrivește altă săgeată și o trimise în gâtul adversarului său. Săgeata intră direct în mărul lui Adam, acoperită de sângele roșu și strălucitor.

Un sunet ciudat se auzi dinspre războinicul McGrieve, și sângele îi ieși din gură chiar înainte de a se prăvăli în față ca un copac doborât.

Bowen se întoarse imediat și îl văzu pe omul clanului McHugh – unul dintre cei care nu fugiseră cu Patrick – ținând în mână un pumnal pe care cu siguranță avusese de gând să-i înfigă în spate.

Săgeata lui Genevieve îl nimerise în frunte – o țintă aproape imposibilă. Și totuși, ea nimerise mortal nu o dată, ci de două ori.

Trădătorul McHugh rămase suspendat în aer, cu privirea sticloasă și cenușie, până când se prăbuși și căzu ca o pătură scăpată. Cuțitul îi alunecă din strânsoare chiar înainte să se lovească de pământ.

Lui Bowen îi alunecă pământul de sub picioare și se clătină nesigur. I se învârtea capul. Apoi Genevieve fu lângă el, urlând după ajutor.

Își băgă cu forță umărul sub al lui, susținându-l curajoasă ca să nu cadă la pământ. Dumnezeuule, probabil pierduse mai mult sânge decât își imaginase!

Aproape căzură amândoi, dar încăpățănarea ei câștigă. O auzi blestemând și zâmbi la limbajul ei colorat. Avea o gură destul de slobodă.

– Ajutați-vă căpetenia! urlă ea în timp ce străbătu curtea.

El ridică o sprânceană la ordinul ei impunător. Fata s-ar fi priceput să conducă trupele în luptă. Un bărbat era prost să contrazică o femeie cu un răcnet ca al ei.

– Ah, la dracu', Bowen, ai reușit să fii rănit.

Vocea afectată a lui Brodie se auzi așa de aproape de urechile lui Bowen, dar îi lipsea energia să ridice privirea și să-l localizeze.

– Fata m-a salvat, zise el slab, gândindu-se că, dacă ar fi fost să moară, lui Genevieve ar fi trebuit măcar să îi fie recunoscut meritul că îi prelungise viața cu câteva minute.

– Nu vei muri, izbucni Genevieve. E cel mult o rană neînsemnată.

– Acum își bate joc de durerea mea, zise cu blândețe Bowen.

Chipul lui Brodie apăru în fața lui Bowen, cu ochii mijiți de îngrijorare.

– Nu are sens ce spui. Bolborosești ca un bețiv. Și sângerezi ca un porc tăiat.

– Da?

Privi în jos, surprins să vadă că partea din față a tunicii era roșie. Apoi încleștă maxilarul pentru a suporta durerea.

– Nu voi avea odihnă până când ultimul McHugh nu este alungat din acest loc, jură Bowen.

– Se retrag, îl asigură Brodie. Am suferit pierderi minime. Când a devenit limpede că eram organizați, în ciuda numărului mai mic de oameni, războinicii McHugh și McGrieve au bătut repede în retragere. Oamenii noștri îi urmăresc spre granițe.

Asta îi mai calmă durerea. Lumea se învârtea cu o viteză crescândă, iar el se temea că avea să își piardă cunoștința înainte să pună cele mai presante întrebări.

Deschise gura, dar era prea uscată. Își linse buzele crăpate, fiindu-i dintr-odată sete.

– Patrick, zise el răgușit. Ce s-a întâmplat cu Patrick?

Genunchii îi cedară înainte să primească vreun răspuns și auzi strigătul speriat al lui Genevieve exact înainte ca toată lumea să se întunece.

Genevieve vru să-l apuce pe Bowen, dar era mult prea greu ca ea să-l oprească să nu cadă la pământ. Brodie se aruncă și reuși să-l salveze înainte să dea cu gura de pământ, trăgându-l în sus pentru a-i pune brațul peste umărul său.

– Du-l în castel, în camera lui! ordonă iute Genevieve. Pune oameni în care ai încredere să-i păzească ușa tot timpul. Printre noi sunt vipere. Un McHugh a încercat să-l omoare pe Bowen după ce i-a jurat loialitate.

Brodie se holbă la Genevieve, apoi miji ochii.

– Du-te! dădu ea ordin. Pierde mult sânge, și rănila trebuie îngrijite. O să-i dau de veste fratelui său. Suntem într-o poziție periculoasă, iar cu el rănit, suntem și mai slăbiți.

Brodie încuviință încordat din cap. Era evident că nu-i făcea nici o plăcere să primească ordine de la o fată, dar cerințele ei erau logice. Asta știa și ea. Nu avea sens să o contrazică de vreme ce Bowen sângera.

Cărându-l pe Bowen pe umerii lui largi, Brodie se balansă un pic, apoi își reveni și se grăbi spre intrarea în castel. Genevieve privi precaută în jur, asigurându-se că nu mai era nici o amenințare, apoi se duse să-l caute pe unul dintre soldații Montgomery mai în vârstă în care știa că aveau încredere Bowen și Teague.

– Tu, domnule, cum te numești? întrebă Genevieve venind spre el.

Bărbatul masiv se încruntă, nedumerit de faptul că ea căra un arc și o tolbă pe jumătate plină de săgeți.

– Mi se spune Adwen, zise el serios.

– Trebuie să pleci în cea mai mare grabă să-l anunți pe Teague Montgomery. Dacă nu-l ajungi din urmă înainte să ajungă pe pământurile Montgomery, trebuie să te duci la castelul lor și să-i informezi pe Graeme și pe Teague Montgomery despre tot ce s-a petrecut. Putem fi atacați oricând de clanul McGrieve și de ce a rămas din

clanul McHugh. Poți să le spui celor din clanul Montgomery că Patrick McHugh este mort, zise ea sec. Avem nevoie de întăriri la fel de mult cum avem nevoie de mâncare și de provizii. Bowen a fost rănit în luptă și nu se știe care va fi starea lui. Spune-le fraților lui totul!

Adwen se îndreptă și făcu semn către alți doi bărbați să i se alăture. Apoi își întoarse privirea spre Genevieve – în ochii lui sclipea ceva ce părea să semene cu respectul.

Prea târziu își dădu seama că nu avea gluga pe cap. Nu-i păsase decât să iasă din camera ei cât de repede putea. Nu avea cum să-și ascundă desfigurarea.

Se întoarse repede, afișând obrazul netăiat în timp ce căldura i se ridica pe gât și îi inunda maxilarul. Simțea nevoia de a-și freca pielea aspră, încrețită, dar strânse degetele în pumn, hotărâtă să nu cedeze.

Nu conta ce credeau războinicii despre ea. Ea oricum nu voia un bărbat. Ce conta că nu o dorea nimeni sau că nu se uita amabil la ea?

Lipsa de speranță o copleși, pentru că, deși ar fi trebuit să nu conteze, oricărei fete i-ar fi plăcut să fie privită cu admirație. Ce fată nu voia să se simtă frumoasă?

– Voi pleca de îndată, domniță, zise Adwen pe un ton tot respectuos. Voi raporta exact ce mi-ați spus.

– Atunci du-te cu Dumnezeu și să vă întoarceți cu bine tu și oamenii tăi, zise ea.

El înclină din cap și apoi făcu stânga împrejur, urlând un ordin la cei doi bărbați care îl însoțeau. Erau plini de sânge și păreau oboșiți după luptă, dar nu dădură înapoi de la îndatorirea lor, și Genevieve îi respectă pentru asta. Nu-i puseseră cuvântul la îndoială.

Se grăbi spre intrarea în castel, neliniștită să afle cum se simțea Bowen. O îngrijora sângerarea, pentru că nu știa unde fusese rănit.

Se opri mai întâi în camera ei pentru a pune bine arcul și săgețile. Își alunecă un deget drăgăstos peste îndoitura lemnului uzat și apoi închise solemn cufărul, ridicându-se în picioare.

Clătinându-se, închise ochii un moment și se întări împotriva reacției care o copleșea. Nici un moment nu avea să-și regrete acțiunile. Nici nu-i avea să-i permită lui Patrick McHugh să o afecteze în vreun fel. Era mort. Nu mai reprezenta o amenințare. Răzbu-narea era în sfârșit a ei.

Deschise ochii când își aminti de Taliesan, încuiată în turn, cel mai probabil îngrozită și întrebându-se care era soarta castelului și a clanului.

Adunându-și forțele și inspirând adânc pentru a-și reveni, ieși grăbită din camera ei și se duse la capătul îndepărtat al holului, unde fusese cândva întemnițată și unde stătuse un an întreg.

Bātu puternic la ușă, strigându-i lui Taliesan să deschidă. Câteva momente mai târziu, se auzi o încăierare și apoi ușa se crăpă, lăsând să iasă doar lumina slabă a câtorva lumânări dinăuntru.

– Genevieve! strigă Taliesan.

Fu cuprinsă în îmbrățișarea lui Taliesan. În spatele ei, femeii și copiii erau îngămădiți în mica încăpere, uitându-se cu priviri neliniștite la cele două femei care se îmbrățișau.

Împotriva voinței ei, inima lui Genevieve se înmuie în fața friicii clar întipărite pe chipurile femeilor din clan. Și a copiilor. Ochii lor erau așa de mari! Viețile lor fuseseră întoarse cu susul în jos de acțiunile egoiste ale unei căpetenii incapabile.

Nu voia să simtă ceva pentru oamenii ăștia. Cu toții luaseră parte la umilirea ei. Nu meritau nimic de la ea și totuși, nu le putea întoarce spatele, chiar dacă asta își dorea să facă.

– Ce s-a întâmplat? întrebă Taliesan, desprinzându-se din îmbrățișare. Suntem în siguranță?

Celelalte femei se aplecară în față, dornice să audă. Măcar o dată nu existau priviri disprețuitoare, nu se aruncau insulte, nu i se spu-neau în nici un fel. Toate păreau... vulnerabile.

Era un sentiment pe care Genevieve îl cunoștea foarte bine.

– Patrick a atacat castelul cu ajutorul clanului McGrieve, zise ea fără emoție.

Se auziră exclamații șocate în toată încăperea.

– Voia să ne omoare pe toți? întrebă una dintre femei.

Tonul ei era furios și, privind repede în jur, Genevieve văzu că furia exista pe mai multe chipuri.

Genevieve ridică din umeri.

– Nu-i pasă de neamul lui sau de datoria de căpetenie. Este greu de zis cum funcționează mintea unui laș. Acum este mort, zise ea fără emoție. Nu mai reprezintă o amenințare, dar am trimis vorbă clanului Montgomery că Patrick este mort, am făcut față unui atac și suntem mai puțini decât este nevoie pentru a apăra castelul de un atac mai mare. Clanul McGrieve ar putea să se alieze cu alt clan pentru a prelua fortăreața McHugh.

Se auziră strigăte de suferință, o serie de șoapte, murmure și obiecții care răsunară pe hol.

- Ai făcut bine, Genevieve, zise Taliesan strângând-o de mână. Îți mulțumesc că ai grijă de noi!

Nici una dintre celelalte femei nu merse așa de departe încât să-și exprime recunoștința. Câteva încă se uitau cu consternare la Genevieve, de parcă urau să ia în considerare posibilitatea că ea fusese cea nedreptățită.

- Unde-i noua căpetenie? întrebă una dintre femei cu suspiciune în voce.

- Este rănit și se află în camera lui, sub pază. Unul dintre bărbații McHugh care i-a jurat loialitate noii căpetenii a încercat să-l atace mișelește pe la spate. Și el e mort, iar căpetenia va rămâne sub paza celor în care are încredere până când se va simți suficient de bine să se ridice singur.

- Nu! șoptiră câteva. Cine e mort? Cine l-a ucis? Cine a fost, Genevieve? Trebuie să ne spui dacă a fost unul dintre soții noștri.

Întrebările veneau din toate direcțiile. Genevieve știa că nu exista o cale ușoară de a le da veștile. Ridică privirea, căutând-o pe femeia care era nevasta bărbatului McHugh care îl trădase pe Bowen.

- A fost soțul tău, Maggie, zise încet Genevieve.

- Minți! șuieră Maggie. Nu ar face niciodată ceva așa de lipsit de onoare.

Genevieve se pregătise pentru un astfel de răspuns. Nu era neașteptat. Până la urmă, cine voia să creadă așa ceva despre soțul ei?

- Am văzut cu ochii mei, adăugă cu blândețe Genevieve.

Maggie se uită la ea cu un dispreț evident.

- Și ar trebui să credem cuvântul unei târfe?

Genevieve tresări și făcu imediat un pas înapoi.

Taliesan ocoli femeia, roșie de furie.

- Încetați cu insultele! Genevieve a făcut multe pentru noi, iar eu încerc să înțeleg de ce. Ar fi trebuit să nu-i pese. Ar fi trebuit să se bucure de morțile noastre și, cu toate astea, a avut grijă să fim cu toții în siguranță. Chiar și acum, când a trimis vorbă că suntem în pericol să fim atacați din nou, voi vă gândiți doar cum să aruncați cu insulte meschine și copilărești. Suficient! Purtați-vă ca niște adulți, nu copilărește! Copiii din castel se poartă mai frumos decât au făcut-o vreodată femeile acestui clan.

Câteva femei avură decența să se rușineze, dar celelalte o priviră cu ostilitate fățișă pe Genevieve. Știa că își câștigase dușmani în clipa în care numise trădătorul. Dar nu voia să mintă. Nu ca să protejeze

sentimente. Nu când persoana lipsită de onoare nu merita respect sau bunăvoință.

— Trebuie să plec, zise Genevieve încet către Taliesan. Trebuie să văd căpetenia. Nu știu cât de grav este rănit. Sunt multe de făcut jos. Oamenii vor fi înfometaji după lupte și trebuie să îngroape morții. Ne vom jeli pierderile în seara asta, când se va face socoteala.

— Ești o fată curajoasă și darnică, zise Taliesan cu un zâmbet timid. Nu știu cum reușești când Ian a încercat prin orice mijloc posibil să-ți strivească spiritul. Rezistența ta este înălțătoare. Într-o zi, sper să fiu ca tine.

Răspunsul lui Genevieve se auzi mai mult ca un suspin.

— Nu, Taliesan. Să nu-ți dorești niciodată să fii ca mine. Nu i-aș dori-o nici celui mai mare dușman al meu.

Capitolul 16

Genevieve ezită în fața ușii camerei lui Bowen. Era închisă și se întreba dacă avea să fie primită înăuntru. Brodie se uitase cu suspiciune la ea, dar cu siguranță nu credea că avea ceva de-a face cu rănirea lui Bowen.

Ridicând bărbia și, muștrându-se pentru că era lașă, așa cum repede îl etichetase pe Patrick, ciocăni încet la ușă. Urmă un lung moment de așteptare. Se întreba dacă trebuia să mai bată o dată, când ușa se deschise foarte puțin și apăru Brodie, uitându-se încruntat la ea.

Se gândi să-și explice prezența, când el deschise ușa mai mult și îi făcu semn să intre.

- Te pricepi să vindeci rănile? întrebă Brodie în timp ce ea intra pe ușă.

Ea se opri, oftând.

- Depinde ce are el nevoie. N-am cusut niciodată și nu știu să fac cataplasme și licori.

Brodie strânse buzele consternat.

- Are nevoie să-i fie cusută o rană. I-aș da ceva să nu mai fie așa agitat, să-i diminueze durerea, ca să poată fi cusut, dar n-am încredere să las viața lui Bowen în mâinile vraciului McHugh.

Mâna ei se duse automat la cicatricea zimțată de pe chip pentru a o freca.

- Da, fu ea de acord încet. Nici eu nu l-aș lăsa pe vraciul McHugh să-l coasă.

În timp ce vorbea, veni spre pat, unde alt soldat Montgomery stătea de pază. Bowen era întins, cu ochii închiși, dar agitat, chiar dacă era inconștient. Tunica îi fusese dată jos. Ea văzu o tăietură neregulată pe pieptul lui. Carnea era deschisă și încă sângera, deși soldatul i-o ștergea cu cârpe.

- Crezi că ești în stare? întrebă Brodie. Mâinile tale sunt mai mici și poate că mânuiești acul și ața mai bine decât mine sau decât oricare dintre bărbați.

Ea înghiți cu dificultate, încă holbându-se la rana deschisă. Apoi își îndreptă umerii.

– Da, mă pricep să mânuiesc acul și ața. Cu siguranță, nu-i mai complicat decât să coși materialul. Pot să cos un tiv strâns. Dar nu îndrăznesc să bag acul în carnea lui dacă nu a luat nimic să-l liniștească.

– Voi cere să se aducă materialele de care ai nevoie în cameră. Dacă-i dăm suficientă bere, simțurile îi vor amorti suficient ca să-ți faci treaba.

Genevieve nu era la fel de convinsă ca Brodie, dar nu voia să-l contrazică. Nu voia să înfurie războinicul. Iar dacă el nu o considera utilă, era posibil să-i interzică să mai intre în camera lui Bowen.

Brodie trase un scaun de la fereastră și îl așeză lângă pat, apoi îi făcu semn lui Genevieve să se așeze. Dădu instrucțiuni concise războinicului care îl îngrijea pe Bowen și apoi ieși iute din cameră.

Genevieve se aplecă în față și puse mâna pe fruntea lui Bowen într-un gest automat de alinare. El se foi sub atingerea ei și apoi se liniști, frecându-se de palma ei.

– Bowen, simți vreo durere? întrebă ea.

– Este inconștient, domniță, îi explică războinicul.

Genevieve își întoarse privirea spre acesta.

– Da, știu. Încerc să-mi dau seama dacă este conștient de ce se întâmplă în jurul lui.

Războinicul tăcu, uimit de răspunsul ei.

Luă cârpa care se afla pe pieptul lui Bowen și șterse cu blândețe sângele care încă ieșea din rană. Cercetând cu atenție, descoperi o tăietură lungă pe partea superioară a brațului, deși nu era la fel de adâncă sau deschisă precum cea de pe piept.

Amintindu-și de armura din zale care acoperise pieptul lui Bowen, își dădu seama că sabia trecuse prin armură și carne. Slavă Domnului că fusese protejat! Cu o tăietură așa de adâncă, lovitura i-ar fi fost cu siguranță fatală dacă nu ar fi existat stratul protector care fusese tăiat.

– Rana a fost spălată? întrebă ea, observând cârpa uscată pătată doar cu sânge.

Războinicul păru să se simtă stânjenit.

– Nu, domniță. Ne-am gândit doar să-i oprim sângerarea.

Ea încuviință din cap.

– Asta e bine. Adu-mi apă de la lavoar ca să pot curăța înainte de a băga acul în carne. Mă ajută să îndepărtez mizeria sau părțile din armură înfipite.

Părănd ușurat că primise o sarcină diferită de aceea de a se uita la Genevieve, războinicul se grăbi să aducă urciorul de la fereastră.

O clipă mai târziu, reveni cu o cârpă curată. O scufundă în urciorul de lut, o stoarse și i-o întinse.

– Cum te cheamă, războinicule? întrebă ea în timp ce se apuca să curețe cu grijă interiorul rănii.

– Geoffrey, domniță.

– Îți mulțumesc pentru ajutor, Geoffrey.

El păru surprins că ea îi mulțumi și încuviință solemn din cap.

În scurt timp, Brodie reveni cu unul dintre războinicii Armstrong. Amândoi aveau în mâini provizii, iar Geoffrey se dădu la o parte să le facă loc.

– Am adus ac și fir puternic, potrivit pentru cusut. Deaglan a pregătit o licoare pentru Bowen, ca să nu se agite când îl coși.

Genevieve îl privi recunoscătoare pe Brodie. Știa prea bine ce amenințare reprezenta un bărbat când era conștient. Nu voia să riște să fie în calea unuia care delira de durere și era doar pe jumătate conștient.

Se ridică pentru a-i lăsa pe cei doi bărbați lângă Bowen și rămase pe margine, în vreme ce ei îi turnau lui Bowen poțiunea pe gât.

Când Brodie fu satisfăcut că Bowen bău tot, făcu un pas în spate și i se adresă lui Genevieve.

– Înainte să treci la treabă, dă-i câteva momente să-și facă efectul. Eu, Geoffrey și Deaglan vom rămâne să ne asigurăm că Bowen va sta nemișcat tot timpul cât te ocupi de rană.

– Sunteți amabili, zise încet Genevieve.

Brodie se uită la ea un moment îndelungat.

– Nu ești obișnuită cu așa ceva, așa-i?

Ea se îmbujoră și se întoarse, refuzând să exprime faptul că era de acord, deși el știa prea bine răspunsul.

– Știu că Bowen te-a apărat, continuă Brodie. Nu trebuie să-ți faci griji. Până ce el își va reveni, nu voi permite să pățești nimic rău.

Vinovăția îi cuprinse pieptul, strângând până când îi fu greu să respire. Probabil că Bowen nu discutase despre îndoielile lui cu Brodie, pentru că altfel războinicul Armstrong nu ar fi fost așa de amabil cu ea. Ce avea să facă atunci când urma să afle teribilul adevăr pe care Bowen îl descoperise cu câteva minute înainte de atac?

– Mulțumesc, reuși ea să zică sugrumat, rugându-se ca vinovăția să nu i se vadă pe chip.

El îi făcu semn să se așeze lângă Bowen, dar o atenționă să mai aștepte un moment, până când fu sigur că Bowen căzu sub efectul poțiunii.

Ea se așeză, întrebându-se cum avea să își controleze tremuratul mâinilor. Teama, o tovarășă așa de constantă, apăruse brusc la gândul de a fi descoperită. Brodie Armstrong ar fi detestat să o vadă. Probabil credea că ea merita orice soartă s-ar fi abătut asupra ei din partea oamenilor McHugh – dacă nu hotăra să facă el dreptate pentru sora lui.

Strânse mâinile puternic în poală, concentrându-și întreaga voință pentru a se calma.

După o vreme, Bowen se liniști și încetă să se foiască și să se răsucească. Respirația lui deveni superficială, capul îi alunecă într-o parte, corpul i se relaxă.

Brodie se aplecă peste el, împingându-l, încercând să primească un răspuns, iar când Bowen rămase nemișcat și tăcu, el încuviință din cap spre Genevieve.

Ea inspiră adânc și luă acul și firul pe care i le întinse Deaglan. După ce se asigură că la un capăt al firului se afla un nod rezistent, puse acul în mijlocul răniei și strânse carnea cu mâna liberă.

Privi precaută și așteptă reacția lui Bowen, apoi, ținându-și respirația, băgă acul în carne, împingându-l până pe partea cealaltă a răniei.

Oftă ușurată când el nici măcar nu tresări.

Aplecându-se spre el, se concentrează intens la ce avea de făcut, strângând cusăturile una lângă alta pentru a închide bine rana. Abia respiră cât timp cusu o parte. Când ajunse la margine, transpirația îi curgea pe tâmple și îi udase șuvițele de păr de la ceafă.

Făcu nod la capăt, innodând de câteva ori ca să țină, și apoi băgă din nou fir în ac pentru a continua.

Era o muncă de durată, meticuloasă. Nu se rosti nici un cuvânt în timp ce ea se concentrează sânguincioasă asupra fiecărei cusături. Sângele curgea din celălalt capăt, iar Brodie se întinse pentru a-l tampona, ca ea să poată coase repede restul.

Când termină, se lăsă pe spate și oftă adânc. O dureau umerii, iar gâtul îi era țeapăn. Degetele îi tremurau în timp ce încerca să facă ultimul nod. Apoi tăie firul, terminând, în sfârșit, sarcina dificilă.

– Ați făcut o treabă tare bună, domniță, o laudă Deaglan.

Ea încuviință din cap, prea obosită ca să mai vorbească. Se uită un moment îndelungat la ochii încă închiși ai lui Bowen și apoi se întoarce, în sfârșit, spre Brodie.

– Am nevoie să-i leg ceva în jurul brațului. Nu este o rană suficient de adâncă să fie cusută, dar, dacă nu-i legată cum trebuie, carnea nu se va vindeca așa cum trebuie.

Brodie îi înmână iute câteva fâșii lungi de pânză, iar Geoffrey ridică brațul lui Bowen ca ea să le poată petrece în jurul răniei.

Când termină de bandajat, Genevieve se sprijini de scaun cu un oftat satisfăcut.

– Am terminat. Acum, depinde de el să se vindece. Cel mai bine ar fi să mai pregătiți niște licoare ca să se poată odihni în orele următoare.

– Da, mă ocup de asta, zise Deaglan.

– Acum a venit momentul să te odihnești și tu, Genevieve, zise Brodie. Te voi însoți în camera ta și voi pune un om de pază afară dacă asta te face să te simți mai în siguranță.

Ea ezită, privind spre Bowen. Nu avea nici un drept să ceară ce intenționa, dar asta nu o opri.

– Aș prefera să rămân aici dacă se poate. Aș avea grijă de el pe timpul nopții și m-aș asigura să nu rupă firele. Dacă face febră, va avea nevoie de îngrijire permanentă.

Brodie se încruntă o clipă, schimbând priviri cu ceilalți războinici. Apoi, luând decizia, încuviință din cap.

– Bine, dacă asta dorești, poți rămâne în camera lui Bowen. Deaglan și Geoffrey vor rămâne în apropiere în caz că ai nevoie de ceva. Trebuie doar să strigi. Voi veni din când în când să văd ce face, dar acum trebuie să mă ocup de problemele clanului. Sunt morți de îngropat și trădători de găsit.

Ea ridică alarmată privirea.

– Mai sunt și alții?

– Nu știu, zise sumbru Brodie. Ai povestit despre unul care a încercat să-l înjunghie pe Bowen în spate. Dacă a existat unul, s-ar putea să fie și alții.

Ea încuviință din cap în semn că înțelese, chiar dacă teama îi cuprinsese inima. Castelul McHugh îi era deja suficient de ostil. Îl numise pe cel care îl trădase pe Bowen, iar dacă erau și alții descoperiți, cel mai probabil vina pentru consecințe avea să cadă asupra ei.

Capitolul 17

Era noaptea târziu, iar Genevieve stătea într-o poziție ciudată lângă patul lui Bowen. Își schimbase poziția de nenumărate ori pe scaunul de lemn pe care stătuse în ultimele ore, dar tot o dureau mușchii și începuse să-i înțepenească spatele și gâtul.

Dar nu se mișcă. Continuă să-l vegheze pe Bowen, care dormea, fascinată în tăcere de corpul lui întins pe pat. Se hrănea cu imaginea lui, lăsându-și privirea să hoinărească peste trupul lui și în sus, pe trăsăturile perfecte, neatinsse.

Iată un bărbat care, deși avea un corp cu cicatrici, avea un chip fără cusur, neavând nici un semn. Nasul nu era strâmb. Nici o lovitură care să spună că pierduse vreo luptă. Restul trupului avea cicatrici, dar era frumos în imperfecțiunea lui. Chipul însă era perfect.

Niciodată nu cunoscuse un bărbat care să rivalizeze cu Bowen Montgomery – și văzuse multe chipuri frumoase la curte. Văzuse bărbați care nu trecuseră niciodată prin vreo luptă și nu-și mânjiseră astfel mâinile.

Mâinile și degetele lui Bowen era aspre și cu bătături. Era obișnuit cu munca grea și cu lupta. Era un bărbat căruia nu-i era teamă de muncă. Și totuși, părea superior acelor bărbați care nu pășiseră niciodată pe un câmp de luptă.

Dar nu felul cum arăta o impresiona. Nu de chipul lui era fascinată. Poate că era vorba de blândețea lui de la început. Înainte să aplece de la ea și să-i păcătoasă. Nu se aștepta ca el să-i înțeleagă vreodată motivația. Cum ar fi putut? Ea fusese răspunzătoare de răul făcut neamului și clanului lui. El îi era loial fratelui său. Asta se vedea în fiecare cuvânt și acțiune a lui, și la fel de evident era faptul că îi devenise loial cumnatei lui.

El se mișcă pentru prima dată de când primise prima licoare. Întoarse chipul, un geamăt abia auzit ieșindu-i dintre buzele uscate. Ea îi puse instinctiv mâna pe față pentru a-l alina și, în timp ce-l mângâia, murmură pe o voce joasă că totul era bine și îi spunea să se odihnească.

Habar n-avea dacă el o auzea sau dacă vorbele ei aveau vreun efect, dar el se liniști, adormi la loc, respirația îi încetini și corpul i se relaxă.

Aplecându-se de pe scaun, ea deveni mai îndrăzneată, alunecând cu degetele spre părul lui lung și des care îi atârna dincolo de umeri. Era așa de frumos încât era greu să nu-l atingă – și ce rău era în asta? Nu era nimeni acolo să vadă. Bowen nu avea să-și amintească vreodată că ea îi oferise alinare cât se odihniise.

Îi aducea o alinare pe care nu o putea explica. Simplul fapt că putea să atingă pe cineva fără a fi obligată. Să ofere ceva din ea ce nu i se cerea. Să aibă un contact mai profund cu altă ființă umană după ce fusese tratată un pic mai bine decât un animal atâtea luni.

Imediat ce mâna ei se ridică de pe chipul lui, el se mișcă din nou, pe față apărându-i o încruntătură. Pe frunte îi apăru un rid și mormăi ceva indescifrabil. Ea ezită, cu mâna încă în aer, iar el își întoarse capul într-o parte, apoi în cealaltă. Respirația i se precipită și părea să devină tot mai agitat.

Îndrăzni să-i pună din nou mâna pe frunte, netezind liniile cu degetele ei blânde, iar el se relaxă imediat și respirația i se liniști.

Era ca și cum calma un animal sălbatic. Părea să-i placă atingerea ei, deși era sigură că, oricine l-ar fi atins, ar fi primit același răspuns. Era o fantezie să creadă chiar și pentru o clipă că el i-ar fi acceptat mâna dacă ar fi știut cine îi oferea alinare.

Dar pentru moment se putea preface și se bucura de o clipă trecătoare de pace.

Se aplecă spre el în scaun, dorind să se așeze mai bine. O dureau membrele, și mușchii spatelui protestau în fiecare moment.

Rămânând cu mâna pe loc, se ridică cu mare grijă, reprimându-și geamătul care amenința să-i scape când corpul ei trosni și tremură. Se simțeau atâtea ore într-o singură poziție pe un scaun tare.

Privi în jur, dar, negăsind vreun remediu, se luptă cu ea însăși – să fie atât de arogantă încât să se așeze lângă Bowen în pat? Dacă se trezea și o găsea acolo? Cum avea să reacționeze? Avea să își amintească faptul că îl salvase sau singura lui amintire ar fi fost confruntarea cu ea pe marginea râului?

Se cocoță pe marginea patului cu fața spre Bowen, alunecând cu fundul ca să se bucure de patul moale. Se lovi de el și își ținu respirația, rugându-se să nu-l fi trezit din somnul profund.

Când el nu se mișcă, ea se relaxă și apoi se mișcă până când găsi o poziție confortabilă. Apoi începu să-i mângâie din nou fruntea, ră-tăcind prin părul lui.

El oftă adânc și mormăi din nou, apoi se întoarse spre ea, frecându-se de interiorul palmei ei.

Simplul gest îi provocă o puternică reacție în interior, de care nu se crezuse în stare după un an în mâinile lui Ian McHugh.

Începu să-și imagineze cum ar fi fost ca un războinic precum Bowen Montgomery să o atingă așa cum ea îl atinge pe el. Cu o blândețe așa de dureroasă. Cu respect față de plăcerea și dorințele ei. S-ar fi putut oare ca el doar să o țină în brațe și să o mângâie, liniștind-o, ori l-ar fi interesat doar propria plăcere?

Neavând experiență pentru a ști diferența dintre Ian McHugh și alt bărbat, nu putea să spună. Pur și simplu nu-și putea imagina o asemenea blândețe la un bărbat, pentru că nu o mai trăise.

Dar era un gând plăcut. Unul care îi provoca o plăcere imensă. Mai multă decât ar fi visat vreodată. Și era cel mai bine dacă lăsa lucrurile așa. În visele ei. Dacă se arăta vulnerabilă și deschisă după tratamentul la care fusese supusă, ar fi însemnat că era cel mai rău soi. Un bărbat nu o putea abuza dacă ea nu-i dădea niciodată ocazia.

Se răzvrăti împotriva gândului că Bowen ar fi fost ca Ian. Nu putea spune că știa cu adevărat ce fel de bărbat era Bowen, dar o îngrozea gândul că se putea înșela așa de tare. Cu siguranță, nu se înșelase asupra lui Ian. Își dăduse seama de la prima lor întâlnire că era un bărbat care trebuia evitat și făcuse asta până când el îi forțase mâna, atacându-i alaiul care o însoțea spre viitorul ei soț.

Își dădu seama șocată că nu se gândise la logodnicul ei de luni întregi. Nu se chinuise gândindu-se la lucruri pe care nu le putea schimba. Să-și închipuie cum ar fi fost viața ei căsătorită cu o căpetenie din Highlands ar fi însemnat și mai multă suferință.

Oare se căsătorise cu alta? Cel mai probabil, da. Căsătoria ei fusese aranjată. Nu existaseră sentimente. Îl întâlnise o singură dată, când venise pe pământurile tatălui ei pentru a-i cere oficial mâna. Acordul fusese stabilit între el și tatăl ei. Prezentarea ei fusese o simplă formalitate și trecuse în plan secundar după ce se semnase acordul.

Acum ar fi putut avea propriul copil. Un prichindel după care să se agite și pe care să-l răsfețe fără rușine. Mama ei ar fi vizitat-o deseori și poate că soțul ei ar fi fost de acord ca ea să viziteze castelul tatălui ei din când în când.

Tristețea o copleși și închise repede ușa amintirilor vechi care se grăbeau să iasă la suprafață. Era adevărat că drumul cel mai iute spre o inimă frântă era să se gândească la lucrurile pe care nu le mai putea schimba.

Dar încă tânjea după ce ar fi putut fi și poate din acest motiv era așa de fascinată de Bowen Montgomery. Îi amintea cum ar fi putut fi viața ei. Căsătoria cu un bărbat ca el, onorabil și loial, ar fi fost atrăgătoare.

Îi mângâia absentă obrazul, copleșită de tristețea ce se agăța de ea ca o viță-de-vie încâpățânată. Nu, acele visuri nu mai existau. Viața ei avea să fie foarte diferită. Era puțin probabil ca Bowen să-i mai ofere un loc în clanul lui. Deși protecția clanului Montgomery încă era fermă, probabil că el avea să considere potrivit să o ducă la o mănăstire, așa cum ceruse prima dată.

A profita de circumstanțe mai puțin potrivite devenise modul ei de a trăi. Fusesse obligată să facă asta în ultimul an și putea să o facă din nou.

Capitolul 18

Genevieve se trezi speriată din somnul profund. Deschise ochii în întuneric și pentru o clipă fu complet dezorientată. Tot ce știa era că nu se afla în camera ei și avu nevoie de câteva momente îndelungate să-și dea seama unde se afla în vreme ce-i reveneau în minte evenimentele din timpul zilei.

Se dădu jos din pat, îngrozită că adormise și, mai rău, fusese ghemuită chiar lângă Bowen, în spațiul mic dintre el și marginea patului.

Se ridică, ștergându-și ochii după somn și dându-și părul la o parte de pe față. Șuvițele erau ciufulite, umflate sălbatic în jurul capului.

Dacă ar fi intrat cineva? Dacă ar fi descoperit-o cum dormea cu îndrăzneală lângă căpetenie? Își asumase libertăți mari și fusese un risc stupid.

Se îndepărtă de pat, disperată să pună distanță între ea și Bowen. Poticnindu-se prin întuneric, căută orbește lumânarea de lângă pat și o găsi aproape arsă complet.

În vatră erau cărbuni care abia mai sclipeau – nu rămăsese mare lucru din focul ce arsesse cu câteva ore mai devreme, când ea îi cususe rănile lui Bowen.

Încă adormită și dezorientată, porni să aprindă câteva dintre lumânările stinse și să facă focul. Apoi reveni la Bowen, sperând să nu fi fost deranjat de mișcările ei.

Spre ușurarea ei, dormea în continuare.

Aproape că se prăbuși pe scaun, dojenindu-se pentru că se lăsase copleșită de impulsul de a fi mai aproape de căpetenie. Dacă învățase ceva, fusese să fie precaută – și totuși, căpetenia o determina să facă gesturi necugetate.

O ardeau ochii de nevoia de a adormi din nou, dar nu îndrăznea să facă asta. Cine știe ce prostie mai făcea?

Cască larg, maxilarul aproape trosnindu-i. Cu ochii înlăcrimați, își concentrează atenția asupra lui Bowen, al cărui chip era luminat blând de lumina lumânărilor.

El se mișcă, iar ea oftă din nou ușurată că se trezise. Nu ar fi vrut ca Bowen să se trezească și să o vadă cuibărită lângă el ca o pisică satisfăcută.

Căpetenia începu să se agite, întorcând capul dintr-o parte în alta, până când ea se temu că avea să cadă din pat. Se ridică, aplecându-se imediat peste el și încercând să-i atingă chipul, dar de data asta el nu se liniști.

Un geamăt istovit îi ieși din gât, iar ea își dădu seama că avea din nou dureri. Trecuse ceva timp de când băuse licoarea, când Genevieve avusese nevoie de ajutorul unuia dintre bărbați pentru a i-o turna pe gât.

Se duse repede la ușă, sperând sa fie afară Geoffrey ori Deaglan, cum o asigurase Brodie. Când deschise ușa, oftă ușurată să vadă că ambii bărbați se aflau la locurile lor – unul lângă ușă și celălalt în partea cealaltă a holului, stând pe podea, cu spatele rezemat de zid.

Când o văzură, amândoi se ridicară în picioare, făcând să dispară orice semn de oboseală.

– Am nevoie de ajutorul vostru, șopti ea. Căpetenia are iar dureri și e nevoie de altă licoare. Eu nu pot face asta singură.

– Desigur, domniță, zise Geoffrey. Eu și Deaglan ne ocupăm de asta. Bărbații intrară cu ea, și Deaglan luă cana în care se afla amestecul pe care îl făcuse. Cu ajutorul lui Geoffrey, îi ridicară capul și umerii lui Bowen suficient ca să-i încline cana spre gură.

Bowen tuși și scuipă, dar mare parte din lichid fu înghițit.

Îl așezară la loc pe pat și apoi se întoarseră spre Genevieve.

– Ar trebui să se odihnească în următoarele ore, zise Deaglan. Dacă aveți nevoie să mergeți în camera dumneavoastră, stăm noi de veghe până ce vă întoarceți.

Nu știa cum să interpreteze asta. Era un îndemn să se odihnească sau o sugestie, pentru că mirosea a sânge și a transpirație după efortul de mai devreme. Oricum ar fi fost, probabil că arăta îngrozitor și, ca să fie sinceră, ar fi vrut să se spele.

– Aș vrea să am câteva momente să mă schimb de haine și să scap de mirosul de sânge, zise ea cu un zâmbet timid. Mă voi întoarce în scurt timp.

Ambii bărbați încuviințară din cap, și ea se retrase repede din dormitor pentru a se duce în camera ei.

Dezbrăcându-se de haine, se duse la micul lavoar de lângă perete și turnă apă din urcior în lighean. I-ar fi plăcut să facă baie – ar fi avut nevoie chiar de două pentru a-și freca sângele, mizeria și mirosul

de moarte de pe corp –, dar nu îndrăzne să se aventureze în afara castelului, nu doar din cauza pericolului unui posibil atac, ci și din pricina oamenilor McHugh.

Nu avea cum să-și dea seama ce se petrecea în clan sau dacă Brodie descoperise alți trădători în afara celui care încercase să-l asasineze pe Bowen. Mai mult ca sigur, deja se aflase ce rol jucase ea în moartea soțului lui Meagan și că îl identificase drept trădător.

Faptul că deținea informații nu însemna că era o lașă. O fată inteligentă știa când să nu stea în bătaia vântului și nu avea de gând să provoace clanul McHugh până ce nu afla ce se întâmplase după atacul asupra castelului.

Își perie părul, iar cu o pânză își șterse cât putu de bine mizeria și sângele uscat. Când fu cât de cât satisfăcută de rezultat, se îmbrăcă cu o rochie curată și se cufundă în pat. Un pat de care încă se minuna că era al ei. Pe care nu trebuia să-l împartă cu cineva sau să se teamă că avea trupuri nedorite în el.

Puse capul jos și închise ochii, bucurându-se de confortul pernei. Era divin. Cu toate astea, dormise așa de bine alături de Bowen! Era o ciudățenie pe care nu o înțelegea.

Nu dormise niciodată așa de profund. De prea multe ori se trezise abuzată de Ian și învățase să fie mereu pregătită – chiar și în somn – de ce era mai rău. Dar întregul castel putea fi sub asediu în ultimele ore, iar ea nu și-ar fi dat seama.

Cu siguranță, asta se întâmplase din cauză că era extenuată și din pricina sarcinii de a coase rănile lui Bowen.

Nu fusese ușor și se simțise obligată să închidă bine rana. Un pas greșit i-ar fi putut aduce muștrări serioase și critici. Se cutremură când se gândi ce pedeapsă ar fi putut primi.

Una dintre legăturile care ținea blănurile la fereastră slăbise și un vânt slab ridica marginea, lăsând să intre în cameră primele raze slabe ale răsăritului. În curând, castelul avea să se trezească la viață, deși ea era neliniștită de ceea ce urma să se întâmple.

Ar fi fost mai bine să rămână acolo sau în camera lui Bowen până când era obligată să iasă. Nu dorea să înfrunte ce o aștepta. Amâna inevitabilul, dar în acest moment nu-i păsa. Era mai concentrată la propria supraviețuire decât la altceva.

Când se auzi un ciocănit la ușa ei, teama i se intensifică imediat. Se dojeni pentru că trăgea concluzii pripite. Putea pur și simplu să fie unul dintre oamenii lui Bowen, căutând să afle cum se simțea

căpetenia. Sau chiar Brodie, care voia să întrebe cum se simțise Bowen pe parcursul nopții.

În timp ce încerca să se adune suficient cât să se poată ridica din pat, ușa se deschise, iar ea se încruntă pentru că îi fusese încălcată intimitatea. Nu că i-ar fi fost garantat acest lucru, doar presupuse-se asta.

Se simți ușurată când văzu că Taliesan băgă capul pe ușă. Genevieve zâmbi imediat ca să o întâmpine, fericită să vadă o față prietenoasă.

– Oh, ce bine că te-ai trezit! Voiam să vorbesc cu tine despre starea căpeteniei și despre ce s-a întâmplat în clan, zise Taliesan. Pot să intru?

– Desigur, răspunse, făcându-i semn să înainteze.

Bătu încurajatoare pe marginea patului, conștientă că nu invitase așa nici o persoană de când se afla acolo.

Taliesan păru încântată de propunere și veni șchiopătând, dar mai iute și mai lin în această dimineață. Genevieve spera că asta însemna că nu o durea piciorul la fel de tare ca de obicei.

Taliesan se așeză pe pat lângă ea și o îmbrățișă impulsiv.

– Pentru ce a fost asta? întrebă uluită Genevieve.

Dar descoperi că nu o deranja deloc gestul de afecțiune. O făcea să se simtă... dorită. *Plăcută.*

– Arăți ca și cum ai avea nevoie, zise amabilă Taliesan.

– Așa este și îți mulțumesc, spuse cu un zâmbet.

Taliesan deveni serioasă.

– Ce se petrece, Genevieve? Nici vreun Armstrong și nici vreun Montgomery nu spun un cuvânt despre starea căpeteniei, ceea ce a alimentat bârfele că este pe moarte în camera lui. Ne facem griji în privința sortii noastre dacă se întâmplă așa ceva. Se știe că Patrick a pornit atacul și că unii dintre oamenii care au jurat credință căpeteniei s-au dovedit a fi trădători.

– Câți? întrebă tăios Genevieve.

Taliesan mări ochii.

– Nu știi?

Genevieve făcu o grimasă.

– Nu știu nimic. Mi-am petrecut noaptea având grijă de rănile căpeteniei și verificând dacă a făcut febră. Sunt în camera mea de puțin timp.

– Atunci îmi pare rău că te deranjez. Ar trebui să te odihnești.

Genevieve clătină din cap.

— Sunt odihnită, minți ea. Vreau să știu ce se întâmplă în clan. Brodie a plecat din camera lui Bowen aseară, pentru a afla dacă mai erau alți trădători printre noi.

Taliesan oftă, iar gura i se curbă în jos într-o grimasă nefericită.

— Ce vreau să-ți povestesc este trist și rușinos. Au mai fost trei războinici McHugh care au rămas la castel și au jurat să-l sprijine pe Bowen Montgomery. S-a descoperit că au omorât doi bărbați. Un Montgomery și un Armstrong. Vor fi executați, și clanul este agitat din cauza asta.

— Asta merită, îi scăpă lui Genevieve. Au mers pe urmele fostei căpetenii. Un drum al trădării și al lipsei de onoare. Au făcut de rușine numele clanului. Cei din clan ar trebui să fie primii care să facă dreptate.

— Dar sunt soți și tați pentru femei și copii din clanul nostru, zise încet Taliesan. Nu este așa de simplu când soțiile și copiii vor rămâne fără un soț și un tată.

— Da, știu, dar ar fi trebuit să se gândească bine. Consecințele acțiunilor lor se știau cu mult înainte ca ei să aleagă acest drum.

— Când se va termina? întrebă Taliesan. Clanul nostru este scaldat în sânge, trădare și perfidie. Toate din cauza lui Ian McHugh.

— Nu, zise aprig Genevieve. Nu este doar vina lui. Patrick McHugh i-a dat mână liberă fiului său. Patrick era căpetenie, nu Ian. Era prea slab și lipsit de onoare pentru a-și înfrunta fiul și a-i îndrepta greșelile care au înjosit așa de mult acest clan. Furia ar trebui îndreptată împotriva lui și a lui Ian. Nu împotriva mea. Nu împotriva clanurilor Montgomery sau Armstrong. Ei au declanșat tot ce s-a întâmplat când au făcut aceste alegeri.

— Ai dreptate, murmură Taliesan. Dar tot este trist că un frate e asmuțit împotriva altui frate. Tatăl împotriva fiului. Soția împotriva soțului. Nu este o poziție în care să se afle vreun om din clan. Suntem o familie. Dacă nu suntem uniți, cum putem rezista împotriva altor lucruri?

Genevieve o prinse pe Taliesan de mână.

— Da, chiar este trist, dar nici eu, nici tu nu avem ce face pentru a schimba asta. Sunt deciziile lor. Alegerile lor. Trebuie să suporte consecințele.

Taliesan oftă.

— Știi că ai dreptate, dar tot nu-mi place încurcătura asta sordidă. Mă face să-mi fie teamă pentru viitorul clanului, al neamului nostru. Avem deja o căpetenie Montgomery. Cât va trece până

ce nu va mai rămâne nici unul dintre noi și vom fi doar pradă de război, împrăștiați, cu un nume doar ca o amintire întunecată pentru generațiile ce vor urma?

- Iei prea multe asupra ta, Taliesan, zise Genevieve cu blândețe. Ești înțeleaptă pentru cineva de vârsta ta și gândești mai profund decât neamurile tale. Poți să-ți asumi responsabilitatea doar pentru propriile acțiuni și să te porți onorabil.

- Știu că ai dreptate. Nu sunt eu cea înțeleaptă, Genevieve, ci tu.

- Dacă aș fi înțeleaptă, aș fi găsit o cale de a-l omorî pe Ian McHugh cu mult timp în urmă și i-aș fi salvat pe toți de suferința provocată de faptele lui, zise Genevieve, cu o voce așa de rece, încât simți ea însăși un fior pe șira spinării.

Și era adevărat. Dacă l-ar fi omorât pe Ian, s-ar fi condamnat singură la moarte, însă ar fi preferat asta în locul vieții pe care o îndurase. Dar se agățase cu încăpățănare de viață, refuzând să se dea bătută. Mândria ei blestemată nu-i permisesese să se recunoască înfrântă în fața lui Ian sau a oricărui McHugh, mai ales a lui Patrick. Nu i-ar fi oferit satisfacția de a-i ordona moartea. Și asta presupunând că ar fi fost omorâtă. La fel de bine ar fi putut avea parte de o soartă la fel rea precum cea a lui Ian. Să fie dată oamenilor McHugh, care să se joace cu ea ca și cu o târfă chiar dacă ea nu voia. Să fie trecută de la unul la altul și poate dată drept recompensă unui alt clan.

Nu, atât timp cât avea speranța că într-o zi putea recâștiga controlul asupra propriului destin, îndurase în tăcere, știind că într-o zi avea să găsească dreptatea. Acea zi venise când îl zărise pe Patrick și dăduse drumul săgeții.

- Cum a primit clanul vestea morții lui Patrick? Se știe cine l-a omorât?

Genevieve își ținu respirația, simțindu-se vinovată că o păcălea pe Taliesan. Dar, dacă se afla că ea îl omorâse pe Patrick, clanul ar fi fost și mai pornit împotriva ei. Nu-i păsa dacă descoperirea cineva vreodată adevărul.

- Clanul este împărțit. O parte sunt furioși pe trădarea lui Patrick și cred că Montgomery și Armstrong au acționat cum trebuia. A fost îngropat în dimineața asta, dar oamenii Montgomery și Armstrong i-au îngropat corpul dincolo de granițele noastre, nu i-au oferit onoarea de a fi lăsat să se odihnească pe pământul McHugh. O parte cred, deși sunt confuzi și mâhniți de trădarea lui Patrick, că ar fi trebuit să primească onoarea de a fi îngropat pe pământurile sale.

Faptul că Taliesan nu spusese că Genevieve fusese cea care îl omorâse pe Patrick o făcu pe Genevieve să se simtă mai bine. Era un lucru mai puțin de care să o învinovățească clanul – nu că ar fi avut nevoie de alte motive.

Genevieve o strânse pe Taliesan de mână.

– Mă duc să văd cum se simte căpetenia. A fost nevoie să-i cos rănilile. Niciodată nu mi-a tremurat mâna ca azi-noapte. Acum trebuie să fiu atentă la semnele de febră și să mă rog să își revină repede.

– Dacă ai nevoie de ceva, cheamă-mă imediat, zise Taliesan. Te voi ajuta bucuroasă.

– Mulțumesc. Nu mi-am imaginat niciodată că voi găsi o prietenă adevărată printre atâtea fețe ostile, dar mă bucur că te am.

Taliesan zâmbi, chipul ei luminându-se așa de dulce, încât Genevieve se înmuie. Se ridică, împingându-se în picioare în mod ciudat, și își îndreptă fustele.

– Cred că mori de foame. Îți voi trimite mâncare în camera căpeteniei ca să poți mânca în timp ce îl veghezi să se însănătoșească.

Când îi chiorăi stomacul, Genevieve își dădu seama că trecuse mult timp de când nu mai mâncase. Îi zâmbi recunoscătoare lui Taliesan.

– Îți mulțumesc. Dacă vrei, pune să fie încălzită apă și să fie adusă sus ca să pot spăla rănilile căpeteniei și să-l bandajez.

– Mă ocup imediat de asta.

Taliesan porni spre ușă, dar ezită și se întoarce, cu degetele pe clanță.

– Lucrurile se vor îmbunătăți acum, Genevieve. Vei vedea. Nu vei mai fi obligată să suferi nedreptăți. Bowen Montgomery pare un om bun și drept. Va face ceea ce este corect.

Genevieve încuviință slab din cap, cu stomacul strâns nu de foame, ci de teama că, atunci când căpetenia avea să se trezească, urma să îi ceară socoteală. Și ce avea să îi spună ea putea să însemne că Montgomery și Armstrong nu aveau să mai reprezinte un refugiu sigur pentru ea.

Capitolul 19

Genevieve ciocăni la ușa lui Bowen și, cât așteptă să fie invitată să intre, aproape că se întoarse și fugi înapoi în camera ei. Doar gândul că Geoffrey și Deaglan îi administraseră altă licoare care îl ținea inconștient îi dădea curaj să stea pe loc.

Ușa se deschise și apăru Deaglan mare și impunător. Făcu un pas în spate și îi făcu semn lui Genevieve să intre.

– A băut aproape toată licoarea care i-am dat-o, îi raportă Deaglan. Acum se odihnește. N-am văzut semne de febră. Pare să se simtă mai bine datorită dumneavoastră și vitezei cu care l-ați cusut.

Obrajii lui Genevieve se încălziră la auzul acelei laude neașteptate. În ultima vreme, cuvintele amabile îi fuseseră străine.

– Este bine că se odihnește, zise ea îndreptându-se spre scaunul care încă se afla lângă patul lui Bowen.

Privi spre Bowen, care dormea și, într-adevăr, părea să fie liniștit. Fruntea nu-i era încrețită de durere și părea complet relaxat.

Se auzi alt ciocănit, și Deaglan se încruntă, grăbindu-se să deschidă. O clipă mai târziu, veni înapoi cu mâncare. Taliesan apăru din spatele lui, făcând ochii mari. Părea intimidată de prezența celor două gărzi.

Genevieve se ridică, zâmbindu-i. Apoi se întoarse către Geoffrey și Deaglan.

– Taliesan a adus mâncare. Voi ați mâncat de când a fost atacată căpetenia?

Geoffrey se încruntă, fruntea fiindu-i numai riduri.

– Nu, domniță. Adevărul este că nu am mâncat.

– Atunci luați din ce ni s-a adus, zise Genevieve, fluturând mâna către mâncare.

– Nu, obiectă Deaglan. Este masa dumneavoastră, domniță. Ați fost lângă căpetenie de ieri și aveți mai multă nevoie de hrană decât noi.

Genevieve își dădu ochii peste cap și se holbă la muntele de mâncare adus de Deaglan și Taliesan.

– Este suficientă mâncare pentru toți. Vă veți apăra mai bine căpetenia dacă aveți burțile pline. Acum mâncați. Ar fi păcat să irosim mâncarea. Eu sigur nu voi mânca tot ce e aici.

– Mulțumim, domniță, zise serios Deaglan. Apreciem foarte mult. N-am fi plecat de la ușa căpeteniei ca să mergem jos să mâncăm.

– Voi avea grijă să vă fie adusă mâncare la toate mesele, zise Taliesan cu o voce blândă și timidă.

Ambii bărbați îi zâmbiră, dar cine nu ar fi făcut-o? Fata era dulce și avea inima bună. Avea un efect pozitiv asupra tuturor celor care vorbeau cu ea.

– Mulțumesc, spuse solemn Deaglan. Apreciez generozitatea ta.

Taliesan se îmbujoră, făcu o reverență și apoi ieși șchiopătând din cameră, închizând ușa după ea.

Genevieve își puse în farfurie o porție mică din mâncarea adusă de Taliesan. Deși îi era foame, știa că nu putea mânca mult. Stomacul îi era prea agitat. Era prea îngrijorată și îngrozită de ce urma să se întâmple.

Cei doi bărbați devorară mâncarea rămasă – se vedea că le era o foame de lup.

Ea reveni la scaunul de lângă patul lui Bowen și ciuguli nervoasă din mâncare. Nu avea gust – probabil o binecuvântare –, dar înghiți forțat fiecare îmbucătură, făcând-o să alunece cu apă.

Aproape își terminase porția când se deschise ușa. Se întoarse ca să vadă cine intrase fără să întrebe și îl văzu pe Brodie.

Îi salută din cap pe Geoffrey și Deaglan, schimbând câteva cuvinte în șoaptă pe care ea nu le putu auzi, deși Brodie se tot uita ciudat la ea.

După ce termină scurta conversație, veni spre pat. În ochii lui era o lumină ciudată, una despre care voia să-l întrebe, dar își înăbuși impulsul. Existau unele lucruri pe care prefera să nu le știe.

– Cum se simte? întrebă Brodie pe o voce joasă.

Genevieve puse farfuria pe măsuta de lângă patul lui Bowen.

– S-a liniștit. Geoffrey și Deaglan i-au mai dat o licoare după ce a deveni agitat. Era clar că avea dureri.

– Și febră.

Ea clătină din cap.

– Nu, este rece la atingere. Speranța mea este ca, data viitoare când se trezește, durerea să nu mai fie așa de mare, încât să fie nevoie să-l sedăm din nou. Dacă Dumnezeu vrea, va trece peste asta și își va reveni în scurt timp.

Brodie încuviință din cap și se relaxă. Părea obosit, de parcă nu dormise toată noaptea. Probabil chiar așa era, ținând cont de tot ce auzise de la Taliesan. Își mușcă buza pentru a opri întrebările inevitabile. Voia să-l întrebe despre trădătorii McHugh. În ce stare era clanul și dacă se temea de un alt atac. Și, cel mai important, el și războinicii Montgomery și Armstrong rămași erau capabili să respingă altă încercare de a cuceri castelul?

- Ai făcut o treabă bună, Genevieve. Bowen îți va rămâne dator.

- Nu, zise ea moale.

Știa asta.

- Am treburi de care trebuie să mă ocup și este important să avem pază bună la granițe, zise Brodie. Cheamă-mă când se trezește și informează-mă dacă i se înrăutățește starea.

- Da, așa voi face.

Îi atinse în treacăt umărul și plecă înainte ca ea să apuce să reacționeze la gestul lui.

Se încovoie când Brodie ieși din cameră. Ce impoștare era, jucând rolul de salvatoare și făcându-se importantă!

Deși nimeni nu ar fi crezut-o, nu avea nici un motiv ascuns pentru a-l ajuta pe Bowen Montgomery. Știa că avea să răspundă pentru faptele ei, indiferent de efortul depus pentru a-l ține în viață pe Bowen.

În ciuda răului care îi fusese făcut, încă știa ce era bine și ce era rău. Poate că toți ceilalți nu gândeau la fel, dar pentru ea conta acest lucru. Putea să-și controleze doar propriile acțiuni și, dacă îi stătea în putere, avea să se poarte onorabil, deși asta nu ar fi făcut-o mai bună decât Ian sau Patrick sau decât toți ceilalți care aleseseră să-și vândă loialitatea.

Deaglan și Geoffrey se ridicară de la locurile lor din fața focului. Deaglan îi spuse să-i cheme pe ele și pe Geoffrey dacă era nevoie, apoi cei doi ieșiră din cameră pentru a-și relua pozițiile în fața ușii.

Camera era din nou cufundată în tăcere, și Genevieve îl privea pe Bowen, care dormea liniștit.

Își petrecu timidă degetele peste mâna caldă a lui Bowen.

- Știi că dormi, căpetenie, șopti ea. Dar eu îmi doresc să-ți revii chiar dacă trebuie să răspund pentru acțiunile mele când te vei trezi. Ești singura speranță pentru clanul ăsta. Pentru mine. Vreau să trăiești ca să ai grijă de clanul ăsta în următoarele zile. Nu vreau ca Ian și Patrick să câștige, chiar dacă sunt amândoi morți și se află în mormintele lor reci.

Rămase cu mâna peste a lui, bucurându-se de ceva așa de simplu ca o atingere inocentă. Complet inofensivă. Căldura lui se scurgea în mâna ei rece, încălzindu-i tot brațul.

O mișca într-un fel care îi era necunoscut. Nu simțea nimic din ura, teama sau dezgustul pe care le simțise față de Ian sau față de ceilalți.

El o făcea să-și dorească ceva, nu era sigură ce anume, dar îi insuflase o durere profundă în suflet, pentru că, indiferent care ar fi hotărât el să-i fie soarta, știa că era un om de onoare.

Da, avea să fie împăcată cu orice decidea el. Merita furia și critica lui. Făcuse teribilul lucru de care el o acuzase și, cu toate astea, el nu venise cu furie, amenințând, și nici nu abuzase de ea.

Pur și simplu o întrebase dacă ce aflase era adevărat. Când o întrebase cineva ceva înainte să o judece?

Pentru asta îl respecta. Detesta doar faptul că nu putea nega ce o întrebase el.

Uitând de apa caldă pe care o ceruse, se duse în grabă la foc, unde fusese așezat urciorul, sperând că nu se răcise prea mult.

După ce băgă un deget în apă și își dădu seama că încă era caldă, înmuie câteva cârpe și apoi le așeză lângă foc, ca să se simtă confortabil pe pielea lui Bowen.

Când reveni lângă pat, desfăcu cu grijă fâșiile de pânză de pe brațul lui și examinează tăietura. Apoi o curăță cu cârpele calde, fiind atentă să nu-l trezească.

După ce îi curăță rana, o înfășură în bandaje curate și își îndreptă atenția spre cusăturile de pe piept.

Șterse crustele de sânge și puse o compresă caldă pe lungimea tăieturii.

Mulțumită că făcuse tot ce putuse pentru a-i asigura confortul, se lăsă pe scaun, cuprinsă de oboseală.

Avea să stea de veghe lângă patul lui, rugându-se să se vindece repede. Până când era obligată să plece, avea să rămână aici, ca apărătorul personal al lui Bowen.

Deseori se rugase să aibă propriul ei apărător, iar până acum rugăciunile ei rămăseseră fără răspuns. Deși era puțin probabil ca Bowen să o mai apere, avea să păstreze cu drag, pentru tot restul zilelor ei, amintirea războinicului blând și a comportamentului său grijuliu față de ea.

Capitolul 20

Era seara târziu când Bowen începu să se miște. Genevieve se îndreptă de spate, privind neliniștită spre chipul lui Bowen în vreme ce el își mișca pleoapele și încerca să le deschidă.

Primul ei instinct fu să țâșnească afară din cameră, dar voia să se convingă că el era bine. Stătuse toată ziua lângă patul lui, urmărind cu atenție orice semn de febră.

Chiar și acum îi puse mâna pe frunte și pe obraz, verificând dacă era prea fierbinte.

El oftă când mâna ei îi alunecă peste chip și, deși îi simțea fața rece la atingere, cuvintele lui o făcură să se întrebe dacă într-adevăr se simțea bine.

- Ce fată frumoasă, murmură el.

Ea își retrase mâna, revenind în umbrele răspândite de lumânările ce ardeau. Deși nu avea febră, era limpede că nu se trezise, pentru că sigur nu se referise la ea.

Profită de ocazie ca să se retragă, îndreptându-se spre ușă pentru a-i alerta pe ceilalți. Sosise momentul să se întoarcă în camera ei. Căpetenia se trezea și, după câte se părea, era bine și nu mai avea dureri.

Pentru că nu auzi proteste dinspre pat, deschise încet ușa, ieșind pe hol, unde Geoffrey și Deaglan stăteau de pază.

- Căpetenia se trezește, zise ea.

Se clătină pe picioare, oboseala storcându-i ultimele puteri. Deaglan întinse o mână pentru a o echilibra, dar ea se dădu repede la o parte.

- Nu a făcut febră și nu se agită de durere. Poate că va fi lucid și conștient.

- Ne ocupăm imediat de el și trimitem după Brodie, zise Deaglan. Acum mergeți în camera dumneavoastră, domniță, și băgați-vă în pat. Ați rămas lângă el două zile întregi. Aveți nevoie de odihnă.

Ea încuviință din cap, fiind prea dornică să plece din camera lui Bowen înainte ca el să se trezească. Oh, mai devreme sau mai târziu

aveau să se socotească, dar numai după ce se bucura de o noapte întreagă de somn și când avea iar judecata limpede.

Se duse în camera ei, dar, deși era foarte obosită, nu putu adormi. Se plimbă agitată prin cameră.

Având nevoie de aerul rece al nopții, îndepărtă blănurile de la fereastră și se aplecă peste pervaz, inspirând adânc.

Era o noapte frumoasă, cu stelele împrăștiate ca bijuteriile pe cer. Era o noapte senină, fără nori care să ascundă vederii luna aproape plină.

Sclipea peste râul ce șerpuia în jurul castelului și lumina blând peisajul, făcându-l să strălucească într-o lumină stranie.

Își sprijini brațele pe marginea îngustă și se uită îndelung spre orizont. Dedesubt, în curte, era liniște. Torțele ardeau de-a lungul peretelui de piatră și văzu mișcarea gărzilor de noapte în timp ce-și făceau rondul.

Dar pământul era acoperit de tăcere. Înșelător de pașnic. Nu era nici un semn că în urmă cu două zile avusese loc o luptă sângeroasă. Fuseseră pierdute vieți. Femei și copii își jeleau soții și tații. Multe vieți fuseseră schimbate pentru totdeauna.

O cuprinse tristețea. Era ceva inutil. Și fără rost. Mulți suferiseră din cauza faptelor altora. Nu așa stăteau mereu lucrurile? Cei mulți sufereau din cauza acțiunilor vreunui lider inefficient.

Închise ochii și lăsă vântul rece să-i sufle peste chip, ciufulindu-i părul până când în sfârșit frigul i se strecură pe șira spinării.

Un strigăt o trezi din reverie. Se uită repede jos și văzu câțiva bărbați îngrămădindu-se să deschidă poarta ce dădea în curte. Când privi mai departe, văzu zeci de bărbați călare venind spre castel, cu torțe în față.

Inima îi sări în gât până când auzi pe cineva strigând:

– Bărbații Montgomery s-au întors!

Ușurarea puse stăpânire pe ea. Teague se întorsese. Mesagerul avusese succes și îl ajunsese din urmă. Întăririle sosiseră și erau în siguranță în fața altui atac.

Dar, odată cu venirea fratelui lui Bowen, apăru teama că, după ce Bowen avea să îi explice totul, ea urma să devină o proscrisă. Amabilitatea și înțelegerea pe care i-o arătaseră aveau să fie înlocuite de furie și gânduri de răzbunare.

Se îndepărtă de fereastră, fiind din nou cuprinsă de agitație. Pentru prima dată, nu voia să fie singură. Izolarea din camera ei – ceva

după care cândva tânjise mai mult decât după orice – era sufocantă și copleșitoare. Dar nu voia să se întoarcă în camera lui Bowen, unde poate chiar acum îi era decisă soarta.

Deschise ușa camerei dintr-un impuls și privi afară să vadă dacă Geoffrey și Deaglan erau lângă camera lui Bowen. Dar nu erau, probabil încă se aflau înăuntru.

Țâșni iute spre ușa lui Taliesan și ciocăni. Așteptă nervoasă, nedorind să fie descoperită pândind pe holuri când ar fi trebuit să fie în camera ei, odihnindu-se.

În cele din urmă, Taliesan deschise ușa și, când o văzu pe Genevieve, o lăsă imediat să intre.

– S-a întâmplat ceva?

Taliesan era îngrijorată, dar Genevieve se grăbi să o liniștească.

– Nu. Nu puteam să dorm și mă simțeam... singură. Și neliniștită. Am văzut de la fereastra mea că au sosit întăririle din partea clanului Montgomery și mi-am dat seama că nu mă voi putea odihni.

Taliesan închise ușa și se întoarse. În adâncul ochilor ei se vedea ușurarea.

– Oh, asta e o veste bună! Nu trebuie să ne mai facem griji legate de apărare în cazul unui atac, pentru că nu mai suntem puțini.

Genevieve își dorea să poată fi și ea așa de ușurată. Dar îngrijorarea era pe cale să-i facă o gaură în stomac.

– Stai jos, Genevieve! Ai nevoie de ceva?

Se așază pe marginea patului lui Taliesan și clătină din cap.

– Nu, doar de compania ta.

Taliesan, îmbrăcată doar în cămașa de noapte, se așază pe pat, ridicându-și piciorul șchiop ca să nu atârne peste margine.

– Eu mă bucur de compania ta. Lucrurile sunt așa de tensionate în clan! Am căutat un refugiu în camera mea, pentru că oriunde mă întorceam vedeam doar îngrijorare, furie și teamă. Clanul nu știe ce să gândească sau ce să simtă. Mulți au resentimente față de amestecul clanurilor Montgomery și Armstrong, chiar dacă își dau seama de păcatele comise de Ian și de Patrick. Le cântăresc faptele cu loialitatea pe care simt că ar trebui să o aibă față de neamul lor.

– Bănuiesc că vom aștepta în camera ta împreună, se oferi Genevieve.

– De ce nu încerci să dormi? Pari epuizată. Poți să împarți patul cu mine. Nimeni nu te va deranja aici.

Genevieve privi spre pernă și apoi își înăbuși un căscat.

– Haide! Am o cămașă de noapte în care te poți schimba. Nu-i nevoie să te întorci în camera ta. Te ajut să te dezbraci și apoi vom dormi amândouă.

Capitolul 21

Bowen scoase un geamăt și apoi se ridică în șezut în pat, surprins când durerea îi aprinse pieptul. Se prăbuși la loc, iar respirația i se tăie cu o viteză atroce. Ce dracu'?

Capul i se lovi de pernă, iar când deschise ochii, îl văzu pe Brodie Armstrong deasupra patului.

- Ce cauți aici? mormăi Bowen.

- Vreau să văd cum îți merge. Cum te simți?

Era o întrebare ciudată, dar îi oferea răgaz, pentru că ceața din mintea lui începea să se ridice și cu cât devenea totul mai clar, cu atât îi creștea durerea din cap.

Se simțea ca și cum ar fi fost aruncat de pe cal, târât prin noroi și apoi călcat în picioare în mod repetat.

- M-am simțit și mai rău.

Și era adevărat.

Încercă să-și dea seama de ce era întins în pat și Brodie se afla în camera lui. Apoi îi văzu pe Geoffrey și pe unul dintre oamenii lui Brodie, Deaglan, stând la capătul patului.

Se părea că era o întreagă adunare la el în cameră.

Când încercă să se întoarcă pe o parte, pieptul lui protestă și simți ca și cum cineva îl străpunsese cu o mie de ace prin carne. Privi în jos și văzu rana proaspătă din piept.

Era cusută bine și părea curată. Cusăturile erau apropiate și închiseseră carnea complet. Cine o cususe făcuse o treabă excelentă.

- Ce s-a întâmplat? întrebă Bowen, încă frecându-și ochii încețoșați.

În capul lui era un haos, și când încerca să se gândească, îl dureau și mai tare. Gura îi era foarte uscată și își simțea limba mare și grea. Ca și cum băuse prea multă bere și suferea de mahmureală. Doar că el nu făcuse așa ceva.

Brodie se încruntă.

- Am fost atacați. Nu-ți amintești?

Prin mintea lui Bowen trecură imagini rapide. Totul îi reveni în minte cu iuțea și se simți amețit.

– Spune-mi tot, zise Bowen tăios. Vreau un raport complet. Cât timp am fost în pat? Ce s-a întâmplat cu restul clanului. Am avut pierderi?

Brodie ridică mâna.

– A sosit fratele tău. Va dori să audă și el totul. Mi-ar fi mult mai simplu dacă aș povesti o singură dată.

– Teague? Ce naiba caută aici?

– Genevieve a trimis după el, zise Brodie pe un ton egal. De fapt, fata a urlat ordinul. A trimis trei oameni să-l întoarcă pe fratele tău. Dar îți voi explica totul când vine Teague. Îl aștept din clipă în clipă. Descăleca acum câteva momente.

Bowen fierbea de nerăbdare, dar tăcu, încuviințând din cap că era de acord să discute când era și Teague prezent.

Își aminti de confruntarea lui cu Genevieve pe malul râului. Își aduse aminte că o văzuse scâldându-se și cât de răpitoare era. Și cât de palidă devenise când o întrebuse dacă era adevărat tot ce aflase despre implicarea ei în răpirea lui Eveline. Nu fusese nevoie ca fata să spună vreun cuvânt pentru a-i confirma bănuielile. I se citise totul pe chip și în ochi.

Dar își aminti și când se holbase la ea în mijlocul luptei și că fusese convins că era pe cale să-l omoare cu o săgeată, doar ca să vadă că doborâse un războinic McHugh din spatele lui, pregătit să-l înjunghie cu un pumnal în spate. Și apoi se grăbise spre el, refuzând să-l lase să cadă la pământ.

După aceea totul era neclar. Nu-și mai amintea nimic din evenimentele care urmaseră. Și tot nu știa cât zăcuse inconștient în pat.

– Cât a trecut de când a avut loc lupta? întrebă Bowen.

– Două zile întregi, zise Brodie.

Bowen înjură. Stătuse suficient timp în pat din cauza unei răni așa de neînsemnate.

Colțurile buzelor lui Brodie se ridicară într-un mic zâmbet.

– Dacă asta te face să te simți mai bine, ai stat în pat așa de mult pentru că te-am ținut și ți-am băgat pe gât o licoare de somn.

Cât de cât calm, Bowen se lăsă pe spate și apoi se ridică în fund.

Nu mai fură nevoiți să aștepte mult, după cum bănuise Brodie. Câteva clipe mai târziu, ușa camerei lui Bowen fu deschisă dintr-odată și intră Teague, cu chipul brăzdat de linii sumbre, fiind îngrijorat.

Se luminează când îl văzu pe Bowen și veni grăbit spre patul fratelui său.

— Ești bine? întrebă Teague. Am venit cât am putut de repede. Aproape că ajunseseam la castelul Montgomery când m-au ajuns din urmă oamenii tăi.

— Da, sunt bine. Este o rană neînsemnată. Nu merita două zile de stat în pat. Mâine voi fi în picioare.

Teague se întoarse spre Brodie.

— Pentru numele lui Dumnezeu, ce s-a întâmplat?

Brodie trase un scaun, îl întoarse invers și îl încăleacă, sprijinindu-și brațele pe spătar.

— Ne-a atacat Patrick McHugh, împreună cu clanul McGrieve. I-am alungat, dar Bowen a fost rănit. Un McHugh care rămăsese la castel și îi jurase credință clanului Montgomery a încercat să-l omoare. S-a strecurat spre el și aproape că l-a înjunghiat în spate în timp ce se lupta cu alt războinic.

Teague ridică din sprâncene.

— Și totuși, nu a făcut-o.

Brodie clătină din cap.

— Nu. Genevieve l-a nimerit cu o săgeată.

Teague reacționează întârziat.

— Stai! Ce a făcut Genevieve?

— L-a nimerit pe om cu o săgeată direct în frunte și apoi l-a terminat pe soldatul cu care se lupta Bowen. Fata a fost curajoasă în luptă. Și țintește bine.

Teague îl privi pe Bowen încruntat.

— Ce ai de zis despre asta, Bowen? Și cum a rămas cu problema pe care am discutat-o înainte să plec?

Bowen îi aruncă o privire care îl reduse imediat la tăcere.

— Sunt mai interesat de soarta lui Patrick McHugh. Nu l-am văzut în miezul luptei. Încă pândește pe aici, ascunzându-se în vreo gaură întunecată? Și ceilalți membri ai clanului McHugh? A prins un trădător, dar au mai fost și alții?

Brodie făcu o grimasă.

— Da. Am găsit cel puțin trei. Au fost executați la răsărit. I-au ajutat pe Patrick, pe clanul McGrieve și pe cei care au plecat cu Patrick.

— Și Patrick? întrebă Teague. Ce s-a întâmplat cu el?

Brodie inspiră adânc.

— Asta-i destul de interesant. Patrick este mort.

— Mort? Cum? Cine l-a omorât? Află numele soldatului care i-a curmat viața lui Patrick ca să-i dau o recompensă generoasă, zise Bowen.

– Păi, tocmai asta e, zise Brodie. Am descoperit două săgeți în Patrick McHugh. Una în picior și alta care i-a trecut prin gât. Ambele săgeți sunt ale lui Genevieve.

Bowen și Teague îl priviră uimiți pe Brodie și apoi se uitară uluiți unul la celălalt.

– Ești sigur că fata l-a omorât? întrebă Teague sceptic.

– Am văzut-o cum a tras în doi oameni ca să-l apere pe Bowen. Nu mi-e greu să cred că l-a nimerit pe Patrick. Fata este calmă când e sub presiune. Și este foarte bună la trasul cu arcu.

– Ce s-a întâmplat după ce mi-am pierdut cunoștința? întrebă Bowen.

Voia să știe totul pentru că era bântuit de senzații ciudate. Ar fi putut să jure că Genevieve fusese alături de el, atingându-i chipul. Era un calmant pentru durerea lui și nu își dorise ca ea să plece. Doar că, atunci când se trezise, erau prezenți Geoffrey și Deaglan și nici urmă de Genevieve.

– Genevieve te-a sprijinit ca să nu cazi cu fața în țărână, zise Brodie cu un amuzament voalat. Apoi a început să dea ordine ca un comandant cu experiență. Ea a trimis călăreții după Teague. Era îngrijorată că am putea fi din nou atacați, iar cu Bowen rănit și pierderile din timpul luptei, eram considerabil mai slabi.

Bowen clătină din cap, complet uimit de fată. Trebuia să fie supărat – nu, furios – pe ea pentru rolul jucat în răpirea lui Eveline. Și totuși, nu îl trăgea inima să o pedepsească pentru fapta ei.

Cel puțin până când îi auzea argumentele.

– Te-a păzit cu îndârjire, ca o lupoaică cu puii ei, zise Brodie cu o admirație clară în voce. Ți-a cusut rana și apoi a stat de veghe lângă patul tău două zile. Am intrat și am găsit-o dormind lângă tine pe timpul nopții. Fata era epuizată și adormise. A plecat înainte să vin eu, dar a rămas pe scaunul ăla de lângă patul tău două zile întregi, abia mâncând și dormind în tot acest timp.

Teague era tot mai încrunțat, încercând să nu comenteze. Bowen îi aruncă o privire de avertizare înainte de a reveni cu atenția la Brodie.

– Câți oameni am pierdut?

– Nu mulți, dar cu forțele reduse după plecarea lui Aiden și a lui Teague, sunt destui. Eu mi-am pierdut un om, iar doi războinici Montgomery au fost omorâți în luptă.

Bowen înjură.

– Nu ar fi trebuit să-l trimit pe Teague.

Brodie ridică din umeri.

- Era necesar. Avem nevoie de provizii. Mâncare. Clanul este mic și au nevoie de ajutor pentru a supraviețui. Chiar și cu oameni puțini, am fost mai buni pe câmpul de luptă. Oamenii lui Patrick și ai lui McGrieve ne-au depășit numeric, dar pierderile lor au fost mult mai mari decât ale noastre.

Bowen se uită la fratele său.

- Ai ajuns la castelul Montgomery ca să-i spui totul lui Graeme înainte să fii chemat înapoi?

- Nu, răspunse Teague. Nu eram departe de granițele noastre. Am trimis jumătate din oameni să-i dea raportul lui Graeme și să-i povestească tot ce s-a petrecut. Pe ceilalți i-am adus cu mine, ca întăriri în cazul în care este lansat alt atac.

- Ne-a urmărit, mormăi Bowen. S-a ascuns ca un hoț și a așteptat ocazia să atace în efortul de a recupera castelul.

- A fost un prost, zise Brodie direct. Și a plătit cu viața pentru asta.

- Crezi că oamenii din clanul McGrieve vor căuta să ia castelul McHugh cu forța? întrebă Teague.

Buzele lui Bowen se curbară.

- Doar un prost ne-ar fi atacat prima dată. Iar cei din clanul McGrieve sunt niște proști care au văzut o ocazie de a-și spori pământurile.

- I-aș trimite vorbă tatălui meu, zise Brodie. L-aș pune la curent cu evenimentele ca să ne ajute și el. Trebuie să-l informez despre omul pierdut. Cel mai probabil va trimite întăriri, împreună cu mâncare și alte bunuri.

Bowen voia să riposteze, spunând că nu avea nevoie de nimic de la Armstrong, dar își aminti că acum cele două clanuri erau aliate, legate prin căsătorie.

Nici Teague nu părea mai încântat, dar și el tăcu. Se umilise destul cerându-i lui Brodie să rămână pentru a-l ajuta pe Bowen.

- Voi rămâne până când sosesc întăriri de la Graeme și până ce vom primi ordinele lui. N-aș vrea să te las când ești rănit și există pericolul altui atac.

Bowen încuviință din cap către fratele său. Apoi se întoarse spre Brodie.

- Tatăl tău, ca și Graeme, probabil îi va da de veste regelui. O asemenea revoltă cu siguranță va ajunge la urechile regelui - nu-i va plăcea că se războiesc clanurile când el a depus atâta efort ca să încheie

luptele dintre Montgomery și Armstrong. Este hotărât să aducă pacea în Scoția de vreme ce a încheiat un armistițiu cu Anglia.

Brodie se încruntă.

– Regele nostru nu trebuie să intervină. Amestecul lui a devenit o bătaie de cap.

Era evident că Brodie încă nu-și iertase regele că ordonase căsătoria dintre Graeme și Eveline, chiar dacă avusese exact rezultatul dorit, iar căsătoria se dovedise a fi o uniune fericită atât pentru Graeme, cât și pentru Eveline.

Bowen nu putea spune că îl învinovățea. Când fusese pronunțat pentru prima dată edictul, nici lui nu-i plăcuse mai mult decât îi plăcuse clanului Armstrong.

Brodie se ridică de pe scaun, apoi îl împinse la perete.

– E momentul să mă pun în pat. Odihnește-te liniștit și fă-te bine, Bowen. Mai sunt multe de făcut.

Bowen încuviință din cap către Brodie. Teague îi ură noapte bună și apoi cei doi frați rămaseră singuri.

Imediat ce se închise ușa, Teague se întoarse spre Bowen încruntat.

– Ce s-a întâmplat cu Genevieve? Ai confruntat-o? Ce rol a avut în răpirea lui Eveline?

– Nu am avut ocazia să discut problema cu ea, zise Bowen pe o voce joasă.

Era o minciună și nu-i plăcea să-și păcălească fratele. Dar știa că, dacă îi spunea adevărul, fata era condamnată în ochii lui Teague, iar el nu era pregătit pentru judecata lui Genevieve. Nu încă. Nu când încă nu descoperise de ce făcuse așa ceva.

Încă se gândea la tot ce povestise Brodie. Dacă era să-i dea crezare, Genevieve îi salvase viața. Și îl omorâse pe Patrick McHugh – lucru pe care nici el, nici războinicii lui nu reușiseră să îl facă în acel haos.

Era o enigmă uimitoare pe care el avea intenția să o deslușească. Voia timp ca să facă asta, înainte să ia o decizie pripită legată de soarta ei. Dacă îi spunea lui Teague ce știa, Graeme cu siguranță afla, la fel Brodie și restul clanului Armstrong. Toți aveau să-și dorească răzbunare, iar gândul de a-i provoca și mai multă suferință lui Genevieve îi întorcea stomacul pe dos.

– Credeam că urma să o cauți, zise Teague, nemulțumit de răspunsul lui Bowen.

- Da, am făcut-o. Am găsit-o scaldându-se la râu. Voiam să discut cu ea, dar s-a sunat chemarea la arme. Am dus-o pe Genevieve la castel și i-am ordonat să caute refugiu înăuntru.

- Un ordin pe care sigur l-a ascultat, zise ironic Teague.

- Mă bucur că nu a făcut-o. Nu aș fi fost în viață dacă mă asculta. Teague tăcu. Apoi se foi pe scaun, cu buzele strânse într-o linie fermă.

- Da, dacă îl credem pe Brodie, chiar îi ești dator fetei cu viața ta. Iar dacă l-a omorât pe Patrick McHugh, clanurile Montgomery și Armstrong îi sunt datoare.

Bowen își dădu seama că lui Teague nu-i făcea plăcere să recunoască asta. Era pornit împotriva fetei, iar el nu-l putea învinovăți. O trădase pe Eveline. Prin trădarea ei, pusese în pericol ambele clanuri.

Cu toate astea, Bowen simțea că nu știa toată povestea, iar până ce nu o afla, refuza să o condamne în fața clanului. Sau a lui Brodie.

Privirea tăioasă a lui Teague o găsi pe a lui Bowen. În ochii fratelui său era ceva asemănător fricii. Bowen se încruntă.

- Cât de gravă este în realitate? întrebă blând Teague.

Uimit, el ripostă:

- Despre ce vorbești?

- Rana ta. Adevărul este că aproape mi-a stat inima când am fost ajunși din urmă de acei călăreți care ne-au zis că a fost atacat castelul, iar tu ai fost rănit. Nu știau nimic despre starea ta și mi-a fost teamă că te găsesc mort.

- Nu-i decât o zgârietură, zise Bowen.

Teague oftă.

- O zgârietură care a avut nevoie de o cusătură mare, din câte văd. M-ai speriat, Bowen! Nu vreau să te pierd. Mai ales în situația asta. Prefer să omor tot clanul și pe cei care ni se opun decât să fii omorât printr-un gest laș.

Bowen zâmbi.

- Stai liniștit, frate! Sunt greu de omorât. Se pare că fata a fost hotărâtă să nu plec în ziua aia. Deși, chiar dacă aș fi fost înjunghiat în spate, este la fel de probabil că aș fi supraviețuit.

- Aș prefera să nu mai vorbim despre asta.

Bowen încuviință istovit din cap.

- Da, și eu la fel. Este adevărat că tăietura asta neînsemnată îmi provoacă dureri mari, dar nu zic nimic, pentru că altfel îmi toarnă

altă licoare pe gât. Am stat inconștient două zile de la otrava aia pe care mi-au dat-o.

– Te las să te odihnești, zise Teague, ridicându-se în picioare. Măine voi discuta cu Brodie pentru a hotărî ce e de făcut pentru a asigura siguranța castelului. Dacă nu-i prea mare deranjul, ai putea rămâne în pat și departe de neazuri.

Bowen rânji și ridică brațul pentru a-l prinde pe al fratelui său.

– Mă bucur că te-ai întors, chiar dacă nu-mi plac circumstanțele care au determinat asta.

Teague îl strânse ferm de braț.

– Să nu te surprindă dacă apare chiar Graeme după ce va auzi tot ce ce s-a întâmplat.

Bowen suspină.

– Dumnezeu să ne ajute!

Capitolul 22

În dimineața următoare, Bowen încercă să se ridice ușor din patul său. Mișcarea făcu să i se întindă carnea cusută și tresări când se îndreptă.

Duse mâna la piept, vrând să vadă cât de sensibilă era rana.

Deși știa că nu avea să se întoarcă în acea zi pe câmpul de luptă, putea măcar să se dea jos înainte să devină o obișnuință să stea în pat.

Se târi până la lighean și se spală pe față. Avea nevoie de o baie bună. Încă mirosea a transpirație și a sânge. Și doar o baie bună le-ar fi îndepărtat.

Trăgând o tunică peste cap, căută o pereche curată de pantaloni și hotărî să nu mai încalțe cizmele. Avea să le ia după ce se spăla.

Geoffrey, singur pe hol, se ridică imediat ce Bowen scoase capul afară.

- Ai nevoie de ajutor, căpetenie?

Bowen clătină din cap.

- Nu, mă duc să mă spăl.

Geoffrey veni în urma lui și coborâră scările, găsind holul gol, netrezit încă la viață de activitățile zilnice.

Bowen își continuă drumul, ieșind din castel și hotărând să meargă la pârâu în care se spăla Genevieve.

Cu siguranță, frigul avea să alunge somnul - și capul lui avea nevoie să se trezească.

Aerul rece al dimineții îl lovi imediat ce ieși afară. Inspiră adânc, bucurându-se de cerul mov, care anunța răsăritul soarelui.

Aproape că uitase că Geoffrey era la câțiva pași în spate când ajunsese în vârful micului deal ce dădea spre pârâu. Imaginea peste care dădu îl făcu să se oprească.

Genevieve era în pârâu, cu părul ridicat deasupra umerilor, clătindu-l în apă.

Se întoarse tăios spre Geoffrey:

- Întoarce-te imediat la castel!

Geoffrey tresări, dar Bowen își dădu seama imediat de ce când privi spre locul unde se spăla Genevieve. Bărbatul mai tânăr se îmbujoră și își feri privirea.

- Sigur, căpetenie, mormăi el chiar când se retrăgea cât de iute putea.

Satisfăcut că Geoffrey nu o mai putea vedea pe Genevieve, Bowen se întoarse spre râu și se gândi dacă se cuvenea să o deranjeze din nou când se spăla.

Era o tentație prea puternică pentru a o ignora. Trebuia să fie cavalier și să se îndepărteze în tăcere, dar el merse înainte, cu privirea spre ea.

- Se pare că devine un obicei să te gălesc aici, zise el blând când ajunsese suficient de aproape ca să fie auzit.

Genevieve ridică speriată privirea și își acoperi imediat trupul cu brațele, gestul ei făcând ca sânii moi să i se ridice, iar globurile palide să se vadă mai bine.

- De ce te-ai dat jos din pat? întrebă ea. Este prea curând să te miști. Dacă rupi cusăturile?

- Știu din sursă sigură că persoana care m-a cusut a făcut o treabă excelentă.

Ea îl privi precaută, cu ochii misterioși și răniți. Se aștepta la ce era mai rău și, într-un fel, el o înțelegea. Până acum, primise doar ce era mai rău. Ian McHugh cu siguranță nu fusese blând cu ea și, din câte văzuse, nici majoritatea celor din clanul McHugh.

- Este frig, fato. Ce cauți în râu la ora asta?

- Trebuie să-mi curăț mizeria și sângele din păr, zise ea pe o voce joasă. Aș vrea să fac asta singură, te rog.

- S-ar părea că avem o mică problemă, pentru că și eu am venit aici să mă spăl.

- Atunci întoarce-te cu spatele ca să pot ieși din apă și să mă îmbrac, și apoi te voi lăsa singur.

El făcu așa cum îi ceru și se întoarse cu spatele. Auzind stropi de apă, și-o imagine goală, cu apa scânteind pe corp. Și avea o imaginație destul de bogată când venea vorba de Genevieve.

Dar tot nu avea sens faptul că reacționa așa în prezența ei. Purta semnul unui alt bărbat - un bărbat care o făcuse târfa lui. Deși ea avea multe răspunsuri de dat în legătură cu clanul lui, el tot îi găsea scuze. Minteia căuta o explicație pentru faptele ei, dar nu exista nimic rațional în a o pune pe Eveline într-un asemenea pericol.

Nu era potrivită pentru el, dar era atras de ea ca molia de flacăra.

– Te poți uita acum, zise ea înțepată.

Se întoarse și o văzu cocoțată pe una dintre pietrele de pe marginea apei. Era înfășurată într-o pătură. Bowen se întrebă dacă se deranjase să se îmbrace sau dacă era goală pe dedesubt.

Părul îi atârna ud pe umeri, încă nepieptănat. Părea o nimfă ieșită din mare. O nimfă speriată, cu secrete ce i se involburau în ochi.

Bowen veni spre marginea apei, trăgându-și tunică peste cap în timp ce mergea. O văzu cu coada ochiului cum își ferește iute privirea. Plănuise să se spele cu pantalonii pe el, dar, dacă ea îi oferea intimitate, avea să se dezbrace complet și să se bucure de baie.

Când ea începu să se miște, el protestă înainte să-și poată retrage cuvintele.

– Nu, zise el. Nu pleca!

Ea privi în urmă cu o expresie speriată, care deveni repede precaută în timp ce îl studia.

– Te voi lăsa să te speli, căpetenie. Nu se cuvine să fiu prezentă.

– Da, așa este, probabil că nu. Dar vreau să vorbesc cu tine aici, departe de toți ceilalți.

Măinile i se opriră înainte de a-și da jos pantalonii și privi spre ea.

– Uită-te în altă parte ca să nu fii ofensată de goliciunea mea.

Ea se întoarse atât de repede încât aproape căzu de pe piatră. Și totuși, în vreme ce el o privea în timp ce se dezbrăca, ea se întoarse un pic pentru a-l privi peste umăr.

El zâmbi când o văzu privindu-l pe furiș. Părea timidă, lucru ciudat de duios. Cu siguranță, avea să ardă în iad pentru că era așa îndrăzneț, aproape invitând fata să se uite la el. Un bărbat decent ar fi plecat în clipa în care ar fi văzut-o scaldându-se. Dar el nu era un bărbat decent, pentru că voia doar să stea câteva momente cu Genevieve, departe de ochii curioși ai celorlalți. Departe de judecata care aștepta și departe de îndatorirea lui, nu doar față de acest nou clan, ci și față de al lui. Mereu clanul lui.

Îi datora loialitate absolută lui Graeme, căpetenia clanului Montgomery. Era reprezentantul lui și nu putea eșua în a face dreptate pentru clanul său.

Dar cine o apăraseră pe Genevieve vreodată? Cine căutase să răzbu-ne toate nedreptățile făcute ei?

Nu putea să înțeleagă de ce fata nu voia ca familia ei să știe că era în viață, dar nici nu pricepea în profunzime tot ce îndurase. Înțelegea mândria. O înțelegea mult prea bine. De fiecare dată când se uita

la ea, îl uimea mândria ei neabătută și aproape stoică. Ca și cum era singurul lucru care îi rămăsese și refuza să-i fie luată.

Chiar dacă el considera că ea trebuia să-și anunțe familia, cum putea să-i refuze această dorință când, un an întreg, fusese privată de libertatea de a alege?

Apa era revigorantă și tresări când intră, simțind cum îi cuprindea zonele sensibile. Nimic nu te răcorea mai bine ca apa rece. Pentru că tremura, se lăsă brusc în jos.

Atunci, o strigă pe Genevieve.

– Poți să te uiți acum!

Ea se întoarse cu grijă, căutându-l cu privirea. Trase pătura mai bine în jurul ei. Fu impresionat de imaginea aceea – ea cocoțată pe piatră, cu părul ud revărsându-se pe lângă corp. O sirenă. Îi amintea de creatura mitică din mare.

– Apa este sloi. Ce te-a apucat să te speli așa de dimineață când este atât de rece?

Ea ridică dintr-un umăr.

– Nu credeam că se va trezi cineva atât de devreme.

Avea sens faptul că îi evita pe ceilalți. Îi dădea dreptate că își dorea singurul lucru ce îi fusese negat în ultimul an. Intimitate și un moment de pace. Și totuși, nu se simțise vinovat că îi invadase acea intimitate. Da, sângele i se înfierbântase în clipa în care își dăduse seama că ea era în pârâu și că avea ocazia perfectă să vorbească de parte de ai lui sau de Armstrong.

– Se pare că îți sunt dator, zise Bowen.

Ea își înclină capul într-o parte, cu o expresie de nedumerire.

– Pentru ce, căpetenie?

– Chiar așa, pentru ce? zise el pufnind. Se pare că ai fost ocupată cât eu am luptat. Săgețile tale au fost găsite în patru bărbați. Unul dintre ei fiind Patrick McHugh.

Ea păli, ca și cum tot sângele i se scursesese de pe chip. Degetele strânseseră capetele păturii și se făcu și mai mică – dacă asta era posibil.

– A fost un lucru curajos, continuă Bowen. Unii s-ar putea întreba de ce te-ai deranjat. Te-ai pus în mare primejdie pentru că nu ai stat la adăpost, cum îți s-a spus să faci.

Șocul produs de apa rece începea să se atenueze. Se uită să vadă dacă bucata de săpun pe care o adusesese mai era pe mal, lângă haine.

Nu voia să șocheze fata ieșind din apă ca să o ia.

– Îmi arunci săpunul? întrebă el.

Genevieve privi în jos și se încruntă, apoi se uită din nou la el. Având grijă să țină pătura bine strânsă în jurul ei, se ridică de pe piatră și apoi se aplecă pentru a lua sâpunul. I-l aruncă, și el îl prinse din aer.

În timp ce se spăla, îi găsi din nou privirea.

- Deci de ce ai făcut-o?

Umerii ei se ridicară în timp ce ea oftă.

- Pentru că l-am urât pe Patrick McHugh la fel de mult cum i-am urât odrasla. Era dreptul meu să-l omor. Nu am avut onoarea de a-l omori pe Ian, dar mă bucur că a murit.

Bowen începu să se clătească pe brațe. Ea era calmă, vorbind fără emoție despre moarte și de a omori un om, lucru despre care majoritatea fetelor nu aveau ocazia să discute, cu atât mai puțin să o facă.

- Și de ce ai ales să intervii în lupta mea?

Ea miji ochii.

- Asta-i o muștrare?

El râse când văzu focul din privirea ei. Fata încă avea curaj.

- Nu. Nu te pot certa când stau aici întreg și respirând, în loc să mă aflu într-un mormânt adânc și rece, nu-i așa?

- Am făcut ce era corect, mormăi ea. A fost o lașitate să atace pe la spate.

- Ai mulțumirile mele și ale clanului.

Ea înghiți în sec, dar buzele îi tremurau când începu să vorbească.

- Nu ne putem preface că ultima noastră conversație aici, în același loc, nu s-a petrecut.

Bowen oftă.

- Da, nu ne putem preface.

Ea ridică bărbia, iar el văzu din nou mândria neobosită. Și hotărârea de a nu se lăsa înfrântă.

- Spune-mi ce soartă am, căpetenie. Este neplăcut să nu știi.

Bowen își lăsă capul pe spate pentru a-și uda părul. Continuă să se spele și tăcu - adevărul era că nu-i hotărâse soarta. Habar n-avea ce să-i spună. Nu încă.

Apoi o văzu pe Genevieve întorcându-se și ridicându-se brusc. Porni spre castel cu pas hotărât, iar el o strigă să se oprească.

Ea înlemni, cu spatele la el, apoi se întoarse lent, cu ochii în flăcări.

- Nu voi juca acest joc, zise ea aprig. Nu voi fi batjocorită. Nu voi accepta să-mi depindă soarta de o sabie aflată deasupra capului gata să cadă. Dacă ai avea un pic de decență, nu m-ai face să sufăr astfel.

În vocea ei era așa de multă suferință, încât el tresări. Iar ochii ei păreau niște iazuri verzi așa de triste încât s-ar fi putut îneca în ele. Ah, era o adevărată bătaie de cap fata asta!

- Nu pleca! Adevărul este că nu am discutat despre soarta ta pentru că nu am luat o decizie.

- Și asta ar trebui să mă facă să mă simt mai bine? întrebă ea neîncrezătoare.

- Stai jos, te rog! Este singurul loc în care putem avea câteva momente singuri pentru a conversa.

- Nu-i deloc potrivit, zise ea. Nu ar trebui să fiu aici, privindu-te cum te speli. Dacă ar afla cineva, aș fi din nou văzută ca o târfă. Doar că de data asta aș fi târfa căpeteniei Montgomery.

Desigur, avea dreptate, dar nu voia ca ea să plece. Avea nevoie să înțeleagă, pentru propria liniște. Nu voia să o condamne. Voia... Nu era sigur ce voia. Își dorea ca ea să nu fie vinovată de ceea ce era acuzată, dar ea nu negase când o întrebase.

- Întoarce-te ca să mă pot clăti și să mă îmbrac. Apoi vom discuta.

Pentru o clipă, crezu că ea avea să refuze, dar apoi se întoarse și rămase nemișcată, așteptându-l să termine.

Se clăti repede și apoi ieși din apă. Dumnezeu, era rece! Mai rece decât într-o dimineață de vară. Soarele abia se ivea la orizont, ca o minge portocalie și îndepărtată, colorând cerul în nuanțe de auriu și de chihlimbar.

El apucă pătura și se șterse repede, apoi trase pantalonii și tunica pe el. Măcar corpul lui se comporta normal acum. Mădularul se calmase imediat ce atinsese apa rece.

- Te poți întoarce acum, zise el.

Ea privi precaută peste umăr și, văzându-l complet îmbrăcat, se întoarse și reveni pe piatră. El se așeză pe piatra din fața ei și o privi fix.

- Spune-mi de ce, zise el simplu.

Ea își coborî privirea, jucându-se cu capetele părului pe care o ținea bine.

- Contează de ce? Am făcut un lucru îngrozitor. Tu și clanul tău meritați să faceți dreptate pentru păcatele mele.

- Da, contează, zise el pe o voce joasă. Contează pentru mine, Genevieve. Vreau să știu ce te-a determinat să faci asta.

Ea ridică privirea și se uită direct în ochii lui. Vocea îi fu sinceră și pasională, ca și cum îl implora să înțeleagă.

- Pentru că voi erați singura mea speranță.

Șoapta slabă se auzi puternic în calmul dimineții. El nu știe ce să spună. Cum să răspundă. La ce se referea ea? Clătină confuz din cap.

— Nu înțeleg.

Ochii ei se umplură de lacrimi și strânse și mai tare pătura în jurul ei, de parcă era tot ce o proteja de un mare rău.

— Știam că, dacă Ian o va lua pe Eveline, fapta lui nu va rămâne nepedepsită. Montgomery și Armstrong sunt două clanuri foarte puternice. Nu ar fi tolerat niciodată ca o asemenea nedreptate să fie făcută unuia dintre ei, iar Eveline era și Montgomery, și Armstrong.

Bowen continua să se uite la ea, începând să înțeleagă. Oftă lung când, în sfârșit, îi înțelese planul.

— Ai vrut să venim.

— Da, șopti ea. Nu știam dacă soarta mea va fi mai bună în mâinile voastre, dar nu putea să fie mai rea decât ce îndurasem cu Ian. A fost o șansă de care trebuia să profit.

În mintea lui Bowen se amesteca tot ce îi spusese Genevieve.

— Nu știu dacă trebuie să te laud ori să te condamn pentru un plan presărat cu atâtea pericole pentru o femeie inocentă.

Genevieve își mușcă buza de parcă voia să se abțină să spună ceva ce era pe cale să zică. Apoi își feri privirea, refuzând să se mai uite în ochii lui.

— Ce se va întâmpla cu mine? întrebă ea în cele din urmă, cu privirea încă în jos.

Umerii ei căzură într-o postură care trăda înfrângerea. Resemnarea. Îl durea să o vadă lipsită de vlagă, când știa că în adâncul ei exista o femeie pasională, plină de viață.

Inspiră adânc, știind că decizia lui avea să fie contrazisă cu argumente și de ai lui, și de clanul Armstrong dacă rolul lui Genevieve în răpirea lui Eveline avea să fie adus vreodată la lumină.

— Ți-am făcut o promisiune. Și am de gând să mi-o țin. Ți-am zis că fie vei fi bine protejată în propriul meu clan, fie voi avea grijă să intri la mănăstire, cum ai dorit. Ținând cont de ce ai făcut, probabil mănăstirea este alegerea mai bună. Nu știu dacă ai mei vor ierta vreodată nedreptatea pe care i-ai făcut-o lui Eveline.

O lacrimă alunecă pe obrazul ei perfect, nemarcat. Partea cu cicatricea era ascunsă, cum îi stătea în obicei. Era atât de frumoasă, dar și atât de tristă, încât lui i se tăie respirația.

Avu cel mai înverșunat impuls de a o lua în brațe și de a o alina. Se îndoia că fata trăise ceva asemănător în tot timpul cât fusese în captivitate.

– Nu merit să-ți ții promisiunea, căpetenie. Mi-ai promis când nu știai ce am făcut. Este de înțeles dacă dorești să-ți retragi cuvântul. Nu te-aș considera vinovat.

– Dar eu aș face-o, zise Bowen. Nu sunt nepăsător. Nici măcar nu pot să zic că planul tău nu a fost lipsit de logică. Dacă am fi vorbit despre orice altă femeie în afară de soția fratelui meu, nu aș fi simțit furia care m-a copleșit când am descoperit ce ai făcut. Îmi este greu să fiu obiectiv de vreme ce o cunosc pe Eveline și știu ce suflet bun are. Și totuși, nu pot să nu înțeleg disperarea și necesitatea acțiunilor tale. Nu pot găsi vinovată o fată doar pentru că a vrut să fie liberă.

Din gâtul ei ieși un hohot sugrumat. Băgă pumnul în gură într-o încercare de a înăbuși sunetul suferinței. Când vorbi, vocea îi tremura, dar cuvintele ei erau sincere și din inimă.

– Nu aș dori răul altuia nici măcar ca să mă salvez pe mine. Trebuie să crezi asta.

Bowen o studie un moment îndelungat, cu inima suferind de nevoia de a o atinge.

– Da, fato, zise el. Te cred.

– Ar trebui să plec acum, zise ea, ridicându-se în grabă, cu capetele păturii fluturând în vânt. Ceilalți probabil s-au trezit și nu vreau să mă găsească dezbrăcată în prezența ta.

– Nu, murmură el. Ai suferit deja prea mult din cauza părerilor celorlalți.

O privi cum se îndrepta spre castel. Era o imagine tristă, cu picioarele goale, cu părul ud și cu pătura strânsă în jurul ei. Când ajunsese în vârful movilei, se opri și se uită în urmă, iar privirile lor se întâlneau. Și apoi se întoarse către castel și dispăru încet după culme.

Capitolul 23

- Unde naiba ai fost?

Așa fu întâmpinat Bowen când intră în sala mare și îi găsi pe Brodie și pe Teague luând micul dejun.

Bowen se așeză lângă Teague, în fața lui Brodie.

- Bună dimineața și vouă, zise sec Bowen.

Teague se încruntă.

- N-ar fi trebuit să te dai jos din pat. Ce făceai în afara castelului? N-ai avut pe nimeni cu tine?

Bowen chicoti.

- Când voi avea nevoie de un paznic, cu siguranță la tine voi veni, frățiorule.

- Ți-ai pierdut încălțările pe unde ai fost? întrebă Brodie calm.

Bowen privi în jos și se strâmbă.

- N-am avut nevoie de ele ca să mă spăl.

- De ce ești așa de vesel în dimineața asta? întrebă bănuitor Teague. Pentru un bărbat care a fost rănit în luptă, nu pari prea afectat.

Bowen își dădu ochii peste cap.

- Ai prefera să umblu pe aici și să urlu „Să li se taie capetele“?

- Depinde ale cui capete ceri să fie tăiate, zise Brodie.

- Mă pot gândi la unul, comentă Bowen uitându-se cu subînțeles la Teague.

- Dacă cei din clanul Montgomery nu sosesc mai repede cu ceva de mâncare, stomacul meu s-ar putea mânca singur din interior, mormăi Brodie. Este imposibil să organizăm o vânatoare cât suntem prinși în castel de teama unui atac.

Teague se uită la ce aveau de mâncare în acea dimineață și împunse mâncarea cu cuțitul.

- Nici măcar nu știu ce ar trebui să fie asta. Nu-i caldă, și gustul nu pot să-l identific.

Brodie se aplecă și adulmecă, expresia devenindu-i repede acră.

- Este o minune că oamenii McHugh au supraviețuit așa de mult dacă asta mănâncă zilnic.

– Poate că ar trebui să inspectăm camera, zise Bowen. Sau poate că e mai bine să nu descoperim ce-i în ea.

Teague încuviință din cap, apoi dădu mâncarea la o parte.

– N-am stomac pentru asta astăzi. Visam la mâncarea gustoasă de la castelul Montgomery când am fost ajunși din urmă de soldații care ne-au dat vestea că ați fost atacați.

Ochii lui Brodie sclipiră.

– Ce ziceți dacă dăm o raită pe la granițe? Ar fi ca o vânătoare și, dacă Dumnezeu vrea, aducem ceva bun de mâncare.

Teague se luminează la față, stomacul lui fiind deja de acord după sunetele scoase.

– Să vă ia naiba pe amândoi! zise acru Bowen.

Teague rânji.

– Tu nu ai voie să vii cu noi. Ne întoarcem înainte de masa de seară. Îi las pe Geoffrey și Deaglan cu tine ca să nu te extenuezi cât timp suntem plecați să patrulăm pe la granițele noastre.

– Patrulați pe dracu', mormăi Bowen.

Dar, indiferent cât de neliniștit se simțea și oricât de mult detesta că era consemnat în castel, incapabil să participe la patrulă sau la vânătoare, era dornic să aibă ocazia de a petrece mai mult timp cu Genevieve fără să le ofere explicații lui Teague și Brodie.

Teague se ridică și îl bătu pe Bowen pe umăr.

– Noi plecăm. Roagă-te să avem succes! Altfel nu se știe cât va trebui să așteptăm pentru o masă decentă.

Bowen îi privi pe cei doi bărbați ieșind din sala mare. Teague și Brodie păreau să se placă, nu doar să se tolereze. Era ciudat că un Montgomery se putea împrieteni de bunăvoie cu un Armstrong, dar se părea că Teague și Brodie tocmai asta făceau.

Mâncarea rece din fața lui nu era deloc apetisantă, dar el era lihnit de foame pentru că nu mâncase de două zile. Strâmbându-se, înghiți forțat o bună parte din mâncare și o făcu să alunece pe gât cu cantități mari de apă.

Când termină, se ridică în picioare, simțindu-și stomacul ca și cum era plin cu pietre. Poate că ar fi fost o idee mai bună să sufere de foame decât să înghită mâncarea aia.

Se îndreptă spre camera lui, deși nu avea nici un chef să rămână acolo. Îl deranja rana din piept, dar nu avea de gând să mai stea o zi în pat.

Când ajunse în camera lui, își încălță cizmele și apoi își pieptănă părul lung. Îl prinse la ceafă cu o legătură de piele, deși era încă umed.

Îl mâncau degetele după o sabie. Voia o activitate care să-i alunge stângăcia. Totul părea să se miște lent. O luptă sănătoasă avea să îl trezească.

După ce își examinează cusăturile ca să se asigure că nu erau rupte sau nu sângerau, își potrivi tunică și apoi ieși din nou din cameră. Cu siguranță, avea să găsească pe cineva care să-i satisfacă nevoia de exerciții în dimineața aceea. Avea chef să bată măr pe cineva.

Genevieve făcuse bine evitându-i pe oamenii clanului McHugh. Nu era deloc mândră să recunoască faptul că petrecuse mare parte din timp în spatele ușii închise a camerei ei.

Avusese intimitatea de a se spăla doar mergând la pârâu în primele ore ale dimineții, deși în ultimele două săptămâni când se dusese apăruse Bowen Montgomery.

Cu siguranță, era un obicei la care trebuia să renunțe.

Se plimbă prin camera ei, oprindu-se deseori pentru a privi pe fereastră. Îi văzuse pe Teague Montgomery și pe Brodie Armstrong plecând cu câțiva oameni în urmă cu multe ore. Era deja după-amiază târziu, și ea nu mâncase de când Taliesan îi adusese brânză și pâine în camera ei în acea dimineață.

Aștepta neliniștită semnele că restul castelului își luase pauza de după-amiază. După masa de prânz și după ce se terminau sarcinile zilnice, clanul avea voie să se odihnească și să facă tot ce dorea.

Bowen nu schimbase acest obicei până acum, deși ea nu-i văzuse niciodată pe el, pe fratele lui sau pe oamenii lor luându-și această pauză de odihnă. Păreau mereu concentrați.

Curtea se goli, în sfârșit, și oamenii clanului se întoarseră la castel și la căsuțele lor. Genevieve îi privea de la fereastra ei cum se duceau spre camerele lor.

Într-o vreme, se putea aventura afară să ia aer proaspăt. Faptul că era închisă în camera ei era suficient ca să o înnebunească. Chiar și o plimbare scurtă până la râu și înapoi ar fi fost bine-venită. Dar plictiseala izolării nu fusese suficient de mare pentru a o face să riște vreo confruntare cu McHugh – oricare dintre ei. Mai ales că probabil se aflase deja că ea îl omorâse pe Patrick.

Luându-și pelerina și strângând bine gluga la bărbie astfel încât fața să-i fie ascunsă vederii, ieși din camera ei și coborî grăbită scările.

Nedorind să riște să o ia prin sala mare, se strecură pe ușă în curte. Rămase aproape de castel, îndreptându-se, dincolo de ziduri, spre râu.

Poate doar avea să stea pe deal, uitându-se la pajiștea pe care păscuseră cândva oile. Mai erau o oaie și mielul ei doar pentru că Patrick nu fusese în stare să le prindă. Dar culmea plină de iarbă era plăcută ochiului și într-un anumit fel se liniștea când se cufunda în frumusețea ce o înconjura.

Se așază cu spatele lipit de o piatră imensă înfiptă în pământ, ca să nu fie văzută de oricine privea dinspre castel. Trase picioarele la piept, odihnindu-și bărbia pe genunchi, și oftă adânc.

Era o după-amiază așa de frumoasă! Soarele era încă sus și abia începea să coboare spre orizont. Cerul era de un albastru plin de viață, fără vreo urmă de nor pe pânza perfectă.

Inspiră adânc, savurând aerul înmiresmat. Razele călduroase ale soarelui îi mângâiau pielea, ademenind-o într-o letargie confortabilă. Un pui de somn ar fi fost divin. Doar ea, întinsă sub cerul Scoției, cu soarele dansând pe trupul ei, în vreme ce vântul îi șoptea o melodie blândă în urechi.

I se închideau ochii, iar mușchii i se relaxară pe măsură ce tensiunea i se scurgea din trup. Aproape că ațipise, cu gânduri și visuri despre locuri uitate, când un sunet o trezi brusc.

Deschise ochii și, când ridică iute capul, văzu un intrus în singurătatea ei.

Frica și disperarea îi strânseseră gâtul și stomacul când îl văzu pe Corwen McHugh la mică distanță, cu o privire agresivă pe trăsăturile lui arogante.

Gheața se întinse prin venele ei până ce o amorți. Ce căuta el aici? Prezența lui nu putea să însemne nimic bun. Nu pentru ea.

Se ridică instinctiv în picioare, întorcându-se spre castel, căutând ceva... orice.

– Ești fericită acum, după ce ai distrus întregul clan McHugh? zise Corwen cu o voce furioasă și irascibilă, ca un copil care nu avea voie să facă tot ce voia.

Dar el nu era un copil. Genevieve simți un fior pe șira spinării și alungă îngrozitoarele imagini trezite de amintiri.

Îi fusese călău mult timp, și îl ura pentru asta.

– Nu am făcut nimic nemeritat, scrâșni ea.

Buzele lui Corwen se strâmbară într-un rânjel.

- Nu ești decât o târfă și ai fost tratată ca atare. Din cauza ta Ian și Patrick sunt morți. Femeie blestemată! Aduci doar moarte și ghinion.

O cuprinse ura și îl privi aprig.

- Da, este adevărat. Sunt blestemată. Ai face bine să mă eviți dacă nu vrei să ai aceeași soartă.

Văzu pentru o clipă o scânteie de teamă în ochii lui și crezu că se putea întoarce, plecând în grabă. Dar apoi ochii lui se întunecară, iar chipul i se strâmbă în ceva întunecat și rău. *Amenințător.*

Se apropie prea repede ca să scape de el. Încercă să se retragă, dar se împiedică și brațele îi flutură într-o încercare de a se echilibra.

El o prinse de ambele încheieturi și o trase spre corpul lui. Deschise gura să strige, dar o întoarse în așa fel încât spatele ei era lipit de pieptul lui și îi puse mâna la gură.

Ea se luptă, lovind cu picioarele, bătând, răsucindu-și frenetic corpul în încercarea de a scăpa din strânsoare. Încercă să-l muște de mâna care îi acoperea gura, dar el o trase suficient cât să o lovească tare cu pumnul.

Ea căzu la pământ, năucită de lovitura primită.

- Stai jos, târfo! zise el. Nu ești bună decât să-ți desfaci picioarele. O să-mi oferi satisfacție sau te voi bate.

Un țipăt strangulat îi ieși din gât, trecând de buzele umflate. Simți gustul sângelui, din cauza buzei sparte de pumnul lui.

Încercă să se rostogolească și să se ridice în picioare, pregătită să fugă cum nu o făcuse niciodată înainte. Dar el era peste ea, lovind-o cu fața de pământ și tăindu-i respirația.

Greutatea lui o ținea jos și se chinuia inutil să scape de el. Nu din nou. *Niciodată* din nou. Chipul lui era întipărit în mintea ei alături de cel al lui Ian. Dacă l-ar fi văzut în luptă în ziua în care trimisese săgeata în gâtul lui Patrick McHugh, cu siguranță l-ar fi omorât și pe el fără remușcare.

El o ținuse când Ian îi tăiasse obrazul. El o ținuse când Ian o violase, sângele ei murdărindu-i pe amândoi. Apoi își luase și el partea, violând-o în mod repetat.

Închise ochii și încercă să țipe din nou, dar Corwen o întoarse și îi strivi gura cu un sărut brutal. Nu era un sărut. Un sărut era ceva minunat. Romantic. Ceva între doi iubiți. Jucăuș. Pasional. Dar nu o pedeapsă. Nu, acesta nu era un sărut. Era ceva îngrozitor și rău.

Îl mușcă de limbă, și drept răsplată primi alt pumn în față. Vederea i se încețoșă și clătină din cap, încercând să îndepărteze ceața din

minte. Durerea o săgetă și era vag conștientă de faptul că el îi rupea corsajul rochiei.

Șocul o făcu să rămână nemișcată. Nu se putea întâmpla.

Nu avea să fie niciodată în siguranță în fața avansurilor nedorite ale bărbaților? Avea să fie violată în mod constant, bărbații luând de la ea ce voiau?

Cât mai putea îndura? Chipul, corpul ei, chiar și sufletul îi fuseseră smulse. Nimic nu mai era al ei. Devenise altcineva, Genevieve McInnis murise și în locul ei era o femeie pe nume Genevieve pe care abia o mai cunoștea.

Nu.

„Nu!“

Cuvântul îi urlă în minte. Bălbâit și răgușit pe buzele umflate și sparte. Răsună în mod repetat până ce deveni o litanie. O negare că asta se putea întâmpla.

Mâini aspre pe sub fustele ei. Dureroase între picioarele ei. El gemu satisfăcut când reuși să-i rupă mare parte a rochiei de pe trup. Doar pelerina îi rămăsese întreagă în timp ce el îi rupea rochia, descoperindu-i trupul.

Frigul trecu peste ea. O amorțelă înspăimântătoare o copleși. Acceptarea că avea să se întâmple și nu îl putea opri.

La fel cum se întâmplase de atâtea ori.

Ceva în ea se rupse. Întunericul se strecură ca un calmant al friicii și furiei care urlau în ea. Nu-i mai simțea mâinile pe ea. Nu mai simțea nimic.

Tot ce simțea erau ura și conștientizarea sumbră.

Se auzi un sunet nepământesc. Era ceva complet diferit de tot ce auzise vreodată. O clipă mai târziu, Corwen fu smuls de pe corpul ei și aruncat la distanță.

Îl privi cum zboară prin aer și se lovește de pământ cu o bufnitură pe care o simți la fel de tare cum o auzi.

Și apoi vocea lui Bowen neliniștită și îngrijorată.

- Genevieve! Ești bine?

Capitolul 24

Bowen se aplecă neliniștit deasupra lui Genevieve, furia și grija suflându-i prin vene ca un foc mistuitor. Ea își concentrează privirea asupra lui, dar era o privire moartă, fără viață, de parcă nu știa ce se petrecea în jurul ei.

– Vorbește-mi, Genevieve, o îndemnă el.

Îi era teamă să o atingă pentru a nu o răni. Îi curgea sânge din gură – era evident că nenorocitul o lovise cel puțin o dată, dar cine știa de câte ori o lovise sau cât de profunde îi erau rănilile?

Ajunsesse la timp să oprească violul, dar fata încă era traumatizată.

– Sunt bine, zise ea slab.

Fu suficient pentru a-l face să se ridice și a-și îndrepta atenția spre războinicul McHugh, care stătea întins la pământ la câțiva pași. Furia mocnea în el. Fierbea de mânie că acest bărbat îndrăznise să o abuzeze pe Genevieve.

Războinicul încercă să se ridice în picioare, dar Bowen îl lovi, doborându-l pe spate. Pieptul lui Bowen protestă, rana aprinzându-se de durere, dar nu-i dădu atenție. Singura lui intenție era ca acest bărbat să nu mai fie vreodată o amenințare pentru Genevieve.

Războinicul lovi cu pumnul într-un efort de a-l face pe Bowen să-și piardă echilibrul, dar el se ținu bine pe picioare. Bowen îl lovi de două ori cu pumnul și îl izbi în față, apoi, înainte ca acesta să apuce să riposteze, îl apucă pe omul McHugh de cap și îl răsuci, rupându-i gâtul cu o mișcare rapidă.

Adevărul era că ar fi preferat să-l facă pe nenorocit să sufere, dar pe el îl interesa să termine repede cu el, ca apoi să se poată ocupa de Genevieve.

Bowen dădu drumul războinicului cu capul atârând într-o parte și cu ochii în care sticlea moartea. Rămase în picioare, uitându-se în jos cu dezgust, apoi își îndreptă din nou atenția spre Genevieve.

Îngenunche lângă ea și o luă cu blândețe în brațe.

– Vorbește-mi, fetițo. Te-a rănit?

Ea se uita șocată și cu ochi mari la el.

– L-l-ai o-omorât.

- Da, l-am omorât, zise el sumbru. O merita.

Privirea ei alunecă spre războinicul căzut. Era prea mult pentru ea să înțeleagă.

Bowen îi îndreptă cu blândețe privirea spre el

- Nu te uita la el, Genevieve. Nu merită privirea ta.

Capul ei se întoarse, iar în ochii ei apărură o lumină aprigă.

- Da, așa este.

La fel de repede păru să-și dea seama că era goală în fața lui Bowen. Se rușină și își apucă pelerina, încercând să-și ascundă goliciunea.

Bowen o ajută să-și tragă pelerina pentru a se acoperi cât putea de bine, ținând-o în tot acest timp ferm în brațe.

Îi simțea inima bătând agitată pe propriul piept.

Dar îl doborî privirea ei - în ochii ei sclipeau lacrimile.

- Ah, fetițo, nu plânge! zise el răgușit. Nu merită lacrimile tale.

Ea își îngropă chipul în umărul lui, iar Bowen se ridică în picioare, ținând-o în brațe. Având grijă să fie acoperită, porni înapoi spre castel.

Furia îl învinse. Fusese atacată sub supravegherea și grija lui. Se înfurie din nou la gândul că ea continua să sufere din cauza oamenilor McHugh.

Fata îndurase suficient. Când avea să se termine?

Hohotele ei înăbușite îl sfâșiau. Nu voia decât să o ducă în siguranță în camera lui, unde putea să fie sigur că nimeni nu ar răni-o.

Ignoră privirile și întrebările celorlalți în timp ce parcurgea sala mare, îndreptându-se spre scări. Își alungă propriii oameni, hotărât să nu se oprească până când Genevieve nu era departe de privirile celorlalți.

Când se întâlni cu Taliesan pe hol, fata se îngrijoră. Dar el îi zise să plece și să se asigure că nu intră nimeni în camera lui.

Știa că fata era îngrijorată, dar mai știa că Genevieve ar fi vrut să fie departe de ochii curioși ai celorlalți, iar ea avea să-i îndeplinească această dorință înainte de orice.

Imediat ce închise ușa cu umărul, o puse pe Genevieve pe patul lui și el se așeză lângă ea. Îi atinse buza de jos umflată și îndepărtă cu degetul mare urma de sânge.

- Ce ți-a făcut? întrebă el.

Valul nou de lacrimi aproape că îl ucise. Nu știa ce să facă atunci când femeile plângeau. Îl făceau să se simtă neajutorat - și numai Dumnezeu știa că ar fi făcut orice ca să alunge suferința unei fete.

Îi tremurau buzele, iar vocea îi era aproape o șoaptă, așa că fu obligat să facă un efort ca să o audă.

- Nimic din ce nu mi-a mai fost făcut înainte.

De parcă nu conta. De parcă era resemnată în fața sorții.

Asta îl înfurie și mai mult. Voia să se ducă să-l omoare din nou pe nenorocit. Moartea lui nu fusese suficient de lungă sau de dureroasă.

Strânse degetele în pumni în vreme ce încerca să-și controleze furia ce creștea în el.

- Nu vei mai suferi așa ceva, zise el aprig. Ți-o jur, Genevieve! Niciodată nu vei mai fi obligată să dai ceva, decât dacă alegi să o faci tu.

Ea își feri chipul, dar el văzu un val de lacrimi argintii alunecându-i din ochi.

El îi coborî capul și își lipi buzele de tâmpla ei.

- Îmi pare rău că nu am fost acolo mai devreme.

Ea se întoarse, cu ochii de un verde vibrant, sclipitori și rugători.

- Vrei să...

Ea își mușcă buza, parcă neavând curaj să-i spună ce voia. El îi atinse obrazul nemarcat și își lăsă mâna să alunece în jos, într-o mângâiere de alinare.

- Ce vrei să-mi ceri, fetițo? Să știi că, dacă îmi stă în putere, o voi face pentru tine.

Obrajii i se îmbujorară și dintr-odată păru nervoasă.

- Mă ții în brațe? ceru ea blând.

În loc să-i răspundă, el se aplecă, rostogolindu-se pe o parte lângă ea. O cuprinse în brațele lui și o trase strâns la piept. Îi mângâie părul și o sărută pe creștetul capului.

- Adevărul este că nu-mi doresc altceva.

Se îngropă și mai mult la pieptul lui, de parcă îi căuta căldura și alinarea pe care el le oferea. Se agăță de el, iar Bowen fu la fel de mulțumit să o țină strâns.

Stătu mult cu ea în brațe, cu capul sub bărbia lui. Respirația ei încetini, părând să se relaxeze, tensiunea și teama părăsindu-i mușchii încordați.

Știa că trebuia să-i îngrijească rănila, dar detesta să întrerupă intimitatea care înflorise între ei.

Indiferent ce făcuse fata în trecut, nu reușea să-i poarte pică. Făcuse tot ce putuse într-o încercare de a se elibera de realitatea violului și a abuzului.

Nu avea să considere niciodată că merita o pedeapsă sau răzbunare. Îl durea să și-o imagineze pe propria lui soră, pe Rorie, într-o

astfel de situație. Spera ca orice femeie în situația lui Genevieve avea suficiente resurse să găsească o cale de evadare, cum făcuse ea. Chiar dacă asta dusesse la răpirea și terorizarea lui Eveline.

Asta era altă problemă. Nu pentru el, fiindcă el deja luase o decizie în ce o privea pe fată. Dar Graeme și Armstrong nu aveau să o placă pe Genevieve când aveau să afle ce făcuse.

Dar el nu voia să o lase să ducă lupta asta singură. Poate că urma să aibă neazuri cu ai lui și cu aliații din clanul Armstrong, dar nu avea de gând să o lase pe Genevieve să sufere singură.

Merita un apărător de vreme ce îi fusese negat mult timp unul. Nu era nimeni care să o apere. Cu excepția lui.

Îi mângâie şuvițele moi când tandrețea îl învinse. Îl durea să-și imagineze cum fusese existența ei în ultimul an, dar, dacă el avea un cuvânt de spus în această privință, ea nu trebuia să mai sufere vreodată. Indiferent care aveau să fie consecințele pentru el.

Capitolul 25

Bowen înalță capul când se auzi un ciocănit puternic în ușă. Genevieve se încordă și se retrase îngrijorată.

Într-un efort de a-i alunga neliniștea, el îi puse cu blândețe degetul pe buze.

– Nu ai de ce să-ți faci griji, zise Bowen. Mă voi întoarce imediat.

Se dădu jos din pat, iar ea trase repede cuvertura până la bărbie. Trebuia să-i aducă haine din camera ei ca să nu se simtă vulnerabilă în rochia ruptă și în pelerina care abia îi acoperea goliciunea.

Trase zăvorul și întredeschise ușa ca să vadă cine era. Teague și Brodie stăteau umăr la umăr, cu expresii sumbre.

– Avem o problemă, zise Teague direct. Când am revenit din patrulare, am găsit un bărbat mort. Avea gâtul rupt. Ar putea fi un atac premergător.

Bowen clătină din cap.

– Eu l-am omorât.

Brodie și Teague făcură ochii mari.

– Ce ai făcut? întrebă Brodie.

Teague vru să intre.

– Ai multe de explicat, Bowen.

Bowen îl îndepărtă pe Teague, iar acesta făcu surprins un pas în spate.

– Există un motiv pentru care nu putem intra în camera ta? întrebă Teague.

Bowen se îndepărtă de ușă și apoi o închise în liniște în urma lui.

– Genevieve este înăuntru.

Brodie ridică din sprâncene, în vreme ce Teague se încruntă.

– Bărbatul pe care l-ați găsit mort a atacat-o mai devreme. Din fericire, i-am găsit, altfel ar fi violat-o.

Brodie privi încruntat și înjură.

– Cu toții se poartă un pic mai bine decât animalele, zise Teague dezgustat. Fata este bine?

– Era speriată, desigur. Am dus-o în camera mea să o protejez de ceilalți oameni ai clanului. Este limpede că nu e respectată aici, iar eu o voi proteja de veninul lor și de orice fel de răzbunare.

Teague răsufală.

– Nu le va plăcea să afle că le-ai omorât un om. Va părea ca și cum ai încerca să-i distrugi după ce i-ai executat pe cei care ne-au trădat.

Buzele lui Bowen se curbară într-un rânjet.

– Nu mă interesează ce le place sau nu. Dacă vor să fie tratați drept și decent, atunci trebuie să se poarte ca atare. Nu tolerez un asemenea tratament asupra unei fete, indiferent cine este ea. Este rușinos!

– Atunci ce vrei să le spunem? întrebă Brodie. Corpul a fost adus în curte și se crede că a fost omorât într-un atac. Cu toții sunt convinși că oamenii din clanul McGrieve ne vor ataca în orice moment.

Bowen fu nevoit să inspire pentru a se calma când furia îl cuprinsese din nou. Apoi ridică privirea spre fratele lui și spre Brodie. Vocea lui era periculos de blândă, dar pentru cei care îl cunoșteau bine, asta însemna că era foarte aproape de a-și pierde controlul.

– Spuneți-le că eu l-am omorât pe bărbat pentru că a atacat-o pe Genevieve. Spuneți-le că fata este sub protecția mea și că orice greșeală față de ea este o greșeală față de mine personal. Una la care voi riposta. Nu voi tolera să nu fie respectată. Războinicul McHugh mort să servească drept avertisment pentru ceilalți!

Teague păru să nu fie de acord cu acea decizie, dar Brodie încuviință din cap. Nici el nu părea mai fericit decât Bowen că Genevieve fusese tratată așa de urât.

Bowen se uită la fratele său, consternat.

– Spune-mi că ești de acord cu mine!

Teague oftă.

– Nu vreau să spun că nu sunt de acord. Nu aș tolera ca fata să fie abuzată așa. Are mare nevoie de un apărător și este evident că tu te ocupi de asta. Dar cred că ar trebui să ai grijă cum tratezi problema cu clanul McHugh.

– În momentul acesta, nu mi-ar păsa dacă ar cădea cu toții într-o groapă adâncă și ar dispărea de pe pământ, zise Bowen.

– Eu îți înțeleg furia, rosti Brodie calm. Dar trebuie să fim calmi pentru un haos total. Sunt furioși. Sunt confuzi. Le este teamă. Au nevoie să fie conduși de o mână fermă.

Bowen încuviință din cap.

– Da, au nevoie. Acum sunt prea furios să-i înfrunt și să încerc să-i calmez. Este un păcat modul în care au tratat fata, iar eu nu voi uita asta.

Se deschise o ușă de pe hol, și Taliesan scoase capul afară, uitându-se precaută la Bowen, Brodie și Teague. Ezită, de parcă îi era teamă să vorbească.

Bowen oftă și îi făcu semn să se apropie.

– Vino, fato. Spune ce vrei.

Brodie și Teague se întoarseră spre Taliesan, care venea șchiopătând spre ei, îngrijorată.

Cu mâinile împreunate și încordate, se opri la un pas de Brodie și de Teague. Brodie se încruntă și îi atinse brațul ca să vină mai aproape.

– Iartă-mi impertinența, căpetenie, dar aș vrea să întreb de Genevieve. Sunt foarte îngrijorată. Îmi poți spune cum se simte? Întrebă neliniștită Taliesan.

Bowen se îmbună la cuvintele oneste ale fetei. Era limpede că Genevieve avea o prietenă în Taliesan. Poate că era singura față amabilă în marea de animozitate și trădare.

– Se simte bine, zise el încet. S-a speriat și are câteva vânătăi, dar am intervenit înainte să i se facă mai mult rău.

Taliesan păru afectată. Lacrimile îi străluceau în ochii luminoși și buzele îi tremurau.

– Ce i s-a întâmplat, căpetenie? Cine i-a făcut asta?

Brodie puse o mână pe umărul lui Taliesan ca să o liniștească.

– Este în regulă, fato. Bowen s-a ocupat de problemă.

– Omul care a atacat-o pe Genevieve este mort, zise direct Bowen.

– Bun! zise ea pe o voce aprigă. Sper că tu l-ai omorât.

– Da.

– Și Genevieve este bine? Întrebă îngrijorată.

– Adevărul este că era speriată și tulburată, dar acum se odihnește.

Am asigurat-o că nu voi mai permite să i se întâmple asta.

– Mulțumesc, căpetenie, zise Taliesan. Genevieve are nevoie de cineva ca tine să o aperi. Nimeni nu a făcut asta.

Bowen îi făcu semn lui Taliesan să vină deoparte, trecând de frațele lui și de Brodie. Trase fata către camera ei și zise pe o voce joasă:

– Poți să-mi aduci haine pentru Genevieve? Rochia ei este ruptă și are doar pelerina ca să se acopere.

Taliesan încuviință ferm din cap.

– Da, căpetenie. O aduc imediat.

– Lasă-mi câteva clipe să termin de vorbit cu fratele meu și Brodie și apoi adu hainele.

– Cum dorești, căpetenie.

Se întoarce și se duce înapoi în camera ei. Bowen reveni, dornic să fie înapoi lângă Genevieve.

– Ați avut succes cu vânătoarea? întrebă el.

– Da, răspunse Brodie. Cam o duzină de iepuri și un cerb tânăr. Carnea va fi moale și succulentă.

Lui Bowen îi lăsa gura apă doar la gândul de a savura carne proaspăt gătită.

– Unul dintre oamenii mei să aducă mâncare pentru Genevieve și pentru mine. Vom mânca în camera mea în seara asta.

Teague încuviință din cap. Vru să se retragă, dar apoi ezită.

– Este posibil ca Graeme să ajungă aici în curând.

Bowen înțelese avertismentul fratelui său.

– Da, știu, zise el calm.

– Gândește-te la prioritățile tale până atunci, zise Teague. N-ai ales o cale ușoară ca apărător al fetei.

– Nimic bun sau care să merite nu-i vreodată ușor.

Brodie încuviință din cap.

– Asta e adevărat.

Teague își puse mâna pe umărul fratelui său.

– Ai sprijinul meu. Orice ar fi. Asta e valabil și pentru fată. Chiar dacă nu cunosc toate detaliile.

Bowen întinse mâna, prinzându-l și el de umăr. Se uită în ochii fratelui său, recunoscător că alesese să nu-l condamne că era alături de Genevieve.

– Îți mulțumesc, Teague. Și ție, Brodie.

Brodie se strâmbă și zâmbi amuzat.

– Ți-ai imaginat vreodată că îi vei spune asta unui Armstrong? Ți-a lăsat un gust rău în gură?

Bowen zâmbi.

– Recunosc că îmi amintește de mâncarea pe care am servit-o în ultima vreme.

Teague și Brodie râseră, apoi se retraseră în sala mare, promițând să trimită mâncare pentru Bowen și Genevieve imediat ce avea să fie gata carnea.

Bowen se întoarce pentru a intra în camera lui, dar se opri când îl chemă Taliesan. Lăsând ușa deschisă, așteptă ca fata să se apropie și apoi luă grămada de haine de la ea.

– Îți mulțumesc, Taliesan. Ești o bună prietenă pentru Genevieve. Mă voi asigura că află de bunăvoința ta.

Taliesan se îmbujoră și făcu o reverență.

– Spune-i, te rog, lui Genevieve că, dacă are nevoie de mine, sunt la câteva uși distanță.

Bowen încuviință din cap și apoi se retrase în cameră, închizând ușa în urma lui.

Genevieve stătea în patul lui, cu cuverturile trase până sub bărbie. Sângele de la colțul gurii și de-a lungul maxilarului i se uscase, iar buza de jos îi era umflată.

– Taliesan ți-a adus haine, zise Bowen apropiindu-se de pat. Dă-mi voie să fac focul și apoi te poți îmbrăca în fața vetrei. Nu mă voi uita. Promit!

Ea zâmbi slab.

– Cred că-i cam târziu pentru modestie. Ai văzut totul.

El se așeză pe marginea patului, cu hainele ei în poală.

– Dar nu-i prea târziu pentru respect, zise el serios. Te respect oferindu-ți intimitatea de a te îmbrăca și de a te simți mai comod.

La dracu' dacă nu avea iarăși lacrimi în ochi! Era ca și cum ar fi primit un pumn în stomac și dintr-odată îi era greu să respire.

Îi atinse obrazul pentru a-i îndepărta lacrimile.

– N-ai prea avut de ce să zâmbești, fato, dar am de gând să îndrept asta. Aș da orice să te fac fericită din nou.

– Ești un om bun, Bowen Montgomery, zise ea răgușit. Nu m-am înșelat în privința ta.

El luă hainele din poală și le puse pe pat.

– Stai până ce mai pun niște bușteni pe foc ca să-ți fie cald. Ești rece la atingere. Când termin, te poți îmbrăca lângă vatră.

Se ridică și se îndreptă spre lada cu lemne. Când privi înapoi la Genevieve, văzu o imagine care îl tulbură.

Păr ciufulit. În ochi, vulnerabilitate. Cuverturile trase până la bărbie și genunchii strânși la piept. Dar expresia de pe chipul ei în vreme ce se uita la el... Era o privire în care se citea uimirea. Recunoștința. Descoperirea. De parcă-l vedea într-o lumină cu totul nouă.

Era o privire la care bărbații râvneau din partea femeilor. O privire care spunea că el era apărătorul ei și că nu exista nici un alt bărbat în lume pentru ea.

Se mustră pentru că lăsase gândurile să-i zboare așa de departe. Da, Genevieve poate că era recunoscătoare, dar asta nu însemna

că se uita la el altfel decât cu recunoștință. Așa ar fi privit orice bărbat care ar fi apărat-o.

Își făcu de lucru cu focul, până când deveni inconfortabil de cald lângă vatră. Dar știa că ei îi era frig, că traumatizantul eveniment o înfrigurase așa de mult încât îi era greu să-și revină. Avea să se ocupe de confortul ei chiar dacă renunța la confortul lui.

Când fu satisfăcut de rezultat, se întoarse la Genevieve și îi desfăcu cu blândețe cuverturile din pumnii strânși.

— Du-te și încălzește-te lângă foc, zise el pe o voce blândă. Voi sta lângă ușă întors cu spatele sau, dacă preferi, voi aștepta pe hol și mă poți chema înăuntru când termini.

— Poți să rămâi, murmură ea.

Ținându-și pelerina strânsă la piept, se dădu jos din pat și se îndreptă spre foc. După cum promisese, Bowen se duse la ușă și își încrucișă brațele la piept, ferindu-și privirea.

Putea să audă sunetele ușoare făcute de Genevieve în timp ce se îmbrăca și închise ochii, imaginându-și scena din spatele lui. Silueta ei goală evidențiată de lumina din vatră. I se tăie respirația, și corpul i se încordă instantaneu.

Se muștră pentru că nu era cu nimic mai bun decât nenorocitul care încercase să o violeze. Nu ar fi trebuit să se gândească la asemenea lucruri când fata își revenea după groaza de a fi atacată.

Dar nu se gândea la ce ar fi putut să ia de la ea. Se gândea doar la ce îi putea *oferi* ei. Să o farmece cu sărutări dulci. Să-i spună cât de frumoasă era. Să-i mângâie și să-i atingă trupul până când ofta mulțumită.

Voia să-i arate cum puteau fi lucrurile între un bărbat și o femeie. Să alunge toată suferința, umilința și rușinea și să-i dea în locul lor ceva frumos.

Ah, tânjea să fie el cel care să-i arate cât de bună putea să fie iubirea! Dar era mai mult de atât, pentru că o dorea cu mai multă ardoare decât dorise vreo fată și nici măcar nu-și putea explica de ce. Nu-i păsa că era însemnată, că un bărbat îi marcaseră chipul ca nici unul să nu o mai vrea vreodată. Dacă asta fusese scopul lui Ian, eșuase lamentabil, pentru că Bowen o dorea cu o nevoie care se apropia de obsesie.

— Te poți uita acum.

Chemarea ei blândă îl smulse din gândurile lui. Clipi și își calmă corpul pentru că nu voia să se întoarcă spre ea cu o erecție evidentă.

Se întoarse încet, în așa fel încât să nu fie evident ce simțea.

Arăta și mai frumoasă. Îmbrăcată în cămașă de noapte, stătea lângă foc, cu picioarele goale ieșind de sub tiv. Părul îi cădea pe umeri în valuri, iar obrazul cu cicatricea îi era întors.

Încă avea sânge uscat la gură. El nu o întrebase nimic despre celelalte răni.

Bowen păși în față, luând una dintre cârpele folosite și o înmuie în ligheanul cu apă de lângă fereastră. Când se apropie de ea, îi cuprinse bărbia cu o mână și apoi îi tamponă blând colțul gurii cu cârpa.

Ea tresări, dar rămase pe loc în timp ce el îi curăță sângele de pe buza umflată.

Se încruntă când observă că i se forma deja o vânătaie pe bărbie și pe maxilarul inferior, unde fusese lovită.

— Unde ai mai fost rănită, Genevieve? întrebă el.

— Nicăieri. M-a lovit de două ori, dar numai pentru asta a avut timp. Ai sosit la timp ca să împiedici altceva.

El se încruntă și mai tare.

— Ar fi trebuit să fiu acolo să-l împiedic să te lovească.

Ea își strecură mâna peste brațul lui, ținându-l pe loc, în timp ce el îi ținea bărbia într-o strânsoare fermă.

— Ai venit. Asta-i tot ce contează. Ai împiedicat să se întâmple din nou. Ți mulțumesc.

Inima lui se înmuie și îi mângâie cu degetul mare obrazul într-o atingere tandră.

— Aș vrea să nu mai treci niciodată prin așa ceva.

Ea închise ochii și se întoarse spre mângâierea lui, frecându-și de palma lui obrazul însemnat. Apoi, dându-și parcă seama că atrăgea atenția asupra defectului ei, înlemni și încercă să se îndepărteze.

— Nu, protestă el. Nu te ascunde de mine, Genevieve. Să nu te ascunzi niciodată de mine. Cicatricea de pe chipul tău nu contează pentru mine.

Ea înghiți în sec, și el o simți tremurând sub atingerea lui. Se uita la el cu atâta speranță, încât îl durea. Era o femeie căreia îi era teamă să mai spere. Speranțele ei fuseseră strivite în mod repetat, și acum îl privea de parcă se lupta cu ea însăși ca să permită acelei speranțe să zboare.

— Haide, șopti el. Este timpul să ne întoarcem în pat. Vreau ca în noaptea asta să-ți fie cald și să te simți confortabil.

Ea făcu ochii mari și îl cuprinse de mâna care îi acoperea obrazul.

— Ce se va spune dacă petrec noaptea în camera ta, căpetenie?

Buzele lui se curbară și cuvintele îi fură aprige.

-Nu-mi pasă deloc ce se spune. Oamenii ăștia nu mi-au câștigat nici respectul, nici loialitatea. Nu te vor bârfi, pentru că, dacă o vor face, vor avea de-a face cu mânia mea. Am dat de înțeles că nu voi tolera să fii insultată. Ești sub protecția mea, Genevieve. Nu vei pleca din camera mea în noaptea asta.

Deși vorbise serios, își dădu seama că frica ei avea temei. Ar fi fost o lipsă de respect ca numele ei să fie vehiculat ca târfă a lui acum, când Ian nu mai era. Nu avea să le dea o nouă ocazie oamenilor din clan să-și bată joc de ea ori să o înjosească.

Vocea lui se înmuie în timp ce o privea.

-Nimeni nu va afla, fetițo! Voi vorbi cu Taliesan, care te apără cu mare curaj, și se va ști că te-ai odihnit în camera ei în noaptea asta.

Ușurarea din ochii ei fu evidentă. Întregul ei corp păru să se relaxeze. El își coborî mâna, în vreme ce a ei încă se ținea de el, și o trase spre pat ca să se odihnească.

Se auzi un alt ciocănit, și Bowen vru să-și mârâie frustrarea că tot erau întrerupți. Apoi își aminti de promisiunea lui Teague de a trimite mâncare. Când îi chiorâi stomacul, el oftă.

-Du-te în pat și fă-te confortabilă! Trebuie să fie mâncarea proaspătă pe care au trimis-o sus, după vânătoare.

Genevieve se luminează și își desprinse mâna de a lui, punându-și-o pe stomac. Apoi făcu o grimasă.

-Sunt lihnită.

-Atunci du-te și-ți voi aduce mâncarea. Nu te teme! Nu voi permite nimănui să intre cât timp ești aici.

Zâmbetul pe care i-l oferi îl încălzi până la degetele de la picioare. Apoi ea trecu repede pe lângă el, se strecură în pat - patul *lui* - și trase cuverturile în sus.

Nu văzuse niciodată o imagine mai frumoasă sau mai minunată decât Genevieve McInnis cuibărită dulce în patul lui, așteptându-l să revină.

Capitolul 26

Genevieve se cuibări în îmbrățișarea lui Bowen și oftă mulțumită. Deschise ochii leneși și descoperi că răsărise de mult soarele.

Fu dezamăgită că noaptea se terminase. Fusesse cea mai frumoasă noapte pe care o trăise. Niciodată nu se simțise așa de liniștită și în siguranță ca în brațele lui Bowen Montgomery.

- Fata s-a trezit.

Vocea lui Bowen se strecură ca mătasea peste urechile ei. Se temu să-i răspundă ca el să nu o dea imediat afară din camera lui. Voia ca acest moment să dureze pentru totdeauna.

- Da, șopti ea în cele din urmă, știind că nu putea amâna inevitabilul.

Dar el nu o grăbi, nici nu-i spuse să se întoarcă în camera ei.

În schimb, îi mângâie spatele până ce ea aproape că gemu de plăcere.

- Cum te simți în dimineața asta, Genevieve?

Ea își frecă obrazul de pieptul lui, savurându-i mirosul. I se părea așa de ciudat că nu se temea deloc în prezența lui Bowen! Învățase să se teamă de toți bărbații. Nu avea încredere în nici unul - fusese abuzată de mulți.

Și totuși, Bowen era diferit. De la bun început fusese diferit. O tratase cu blândețe și bunăvoință și o apăraseră.

- Mai bine, zise ea, cuvintele ieșindu-i cu un oftat.

- Mă bucur să aud asta. Spre că nu te mai doare așa de tare maxilarul.

Ea încercă să clatine din cap, pentru că era prea mulțumită pentru a vorbi.

Mâna lui îi cuprinse ceafa, masând și mângâind. Apoi îi înălță capul cu cealaltă mână, pentru a o strecura sub bărbia ei și a-i examina rana.

Se încruntă un pic când îi mișcă capul spre stânga, apoi spre dreapta.

- Este o vânătaie. Și buza încă este umflată.

Expresia lui deveni pătimașă după ce o examinează. Apoi, spre surprinderea ei, o trase în sus, până ce ajunsese să stea întinsă peste corpul lui, cu chipul la câțiva centimetri de al lui. Brațele lui îi cuprinseseră spatele și o îmbrățișă.

– Bowen, rana ta! protestă ea.

– Nu-i decît o zgârietură și ai făcut o treabă bună când ai cusut-o.

Nu mă doare deloc.

Ea nu-l crezu și se rușină că abia acum acorda atenție rănii lui. Se luptase cu atacatorul ei la o zi după ce zăcuse bolnav în pat.

– Ar trebui să mă uit la ea, zise ea neliniștită. Ai fi putut să rupi vreun fir în confruntarea de ieri.

El îi zâmbi amuzat, cu ochii luminați de căldură.

– Dacă asta te liniștește, te las să o examinezi.

Ea se desprinse din îmbrățișarea lui și apoi se puse în genunchi lângă el.

El se așeză în fund și trase tunică peste cap, descoperindu-și umerii musculoși și pieptul. Privirea ei hoinări peste pieptul lui, atrasă de întinderea de carne masculină.

Degetele ei urmăriră linia încrêțită a rănii încă închise.

– Te doare?

– Nu, fetițo! Nu când mă atingi așa. Simt doar cea mai dulce dintre plăceri.

Ea se îmbujoră și aproape că își retrase mîna, dar el o prinse și i-o ținu ferm pe pieptul lui.

– Îmi place atingerea ta, zise el răgușit. Îmi amintesc că m-ai atins când eram inconștient din cauza licorii pe care mi-au dat-o.

Mai rușinată decît oricînd, ea își coborî capul. Cît de îndrăzneată trebuia să o considere! N-ar fi trebuit să-și permită asemenea libertăți cu el, mai ales că abia era conștient.

– Cusăturile sunt pe placul tău? întrebă el.

– Da, șopti ea. Nu văd nici un semn de infecție.

O trase înapoi pe pieptul lui gol. Era ca și cum era atinsă de foc. Căldura lui o înconjura și o chema și mai aproape.

Mîna lui îi atinse obrazul și se afundă în părul ei, cuprinzându-i ceafa. Apoi, spre surprinderea ei, el își înălță capul și își lipi buzele blînd de ale ei.

Ea fu uimită de buzele lui pline, dar toată tensiunea dispăru când se relaxă în strînsoarea lui.

Oh, da, *acesta* era un sărut!

Era extrem de tandru în timp ce îi explora gura cu buzele alunecându-i peste ale ei. Limba lui îi atinse buza inferioară, lingându-i tăietura din colțul gurii.

Era ametitor, ca și cum ar fi băut prea multă bere. Era beată de la atingerea lui și de la senzația de a-l avea lângă ea. Fu cuprinsă de un val de căldură cum nu mai simțise vreodată și nu voia să se termine niciodată.

Cealaltă mână a lui se îndreptă spre obrazul cu cicatrice, iar când ea se retrase, el îi mângâie carnea rănită și îi cuprinse chipul în ambele mâini, ca sărutul să fie mai profund.

Când ea suspină, limba lui alunecă în gura ei, moale, senzuală și convingătoare. Ea îi atinse timid limba cu a ei, dansând și tachinând, așa cum făcea el cu ea.

Bowen se retrase, respirând sacadat și cu ochii pe jumătate închiși. Obrajii îi erau roșii, ca și cum ar fi făcut febră. Dar privirea aceea... Se uita la ea de parcă era cea mai frumoasă fată pe care o văzuse vreodată. Pentru o clipă, Genevieve uită că avea chipul distrus și că purta semnul lăcomiei și al poftii altui bărbat. Pentru că în ochii lui Bowen era o femeie frumoasă, atrăgătoare.

– Ai exact gustul dulce pe care mi l-am imaginat, zise el pe o voce răgușită și pasională.

– Este primul meu sărut *adevărat*, recunosc eu.

Privirea lui se îmblânzi.

– Și ce părere ai despre primul tău sărut *adevărat*?

Nu o înțelesese greșit. Da, fusese sărutată, dar niciodată cu o asemenea tandrețe sau cu respect. Îi venea să plângă după tot ce pierduse.

– A fost minunat. N-am trăit niciodată ceva asemănător, zise ea onestă.

– Mă bucur că sunt primul.

Continuă să-i mângâie obrazul și îi atinse buza inferioară cu degetul mare, care acum era umflată din alt motiv.

Apoi își înalță capul și îi cuprinse blând buzele în alt sărut lent. De data asta, când el se îndepărtă, în ochii lui văzu regretul.

– Este cazul să mă dau jos din pat. Mi-aș fi dorit să nu fie. Adevărul este că aș prefera să nu mai plec vreodată din camera asta. Mi-aș vinde sufletul ca să nu fac altceva decât să te sărut tot restul zilelor mele. Dar am lucruri de rezolvat, inclusiv problema altui McHugh mort. Și trebuie să te duc în camera lui Taliesan, ca povestea noastră să fie pecetluită.

Menționarea atacatorului ei avu același efect ca o baie în apă rece. Se retrase imediat, inima fiindu-i cuprinsă de rușine.

Se purta ca o desfrânată la câteva ore după ce alt bărbat încercase să o violeze. Ce era în neregulă cu ea?

Clanul McHugh nu avea nevoie să fie provocat pentru a-i striga că era târfă, dar iat-o acum în camera căpeteniei! Era o invitație deschisă către ceilalți să o ocărască și mai mult.

- Nu, nu te purta așa, fetițo, zise Bowen încet.

El se ridică și se întinse după ea, alunecându-și mâna pe brațul ei într-o mângâiere care o făcu să tremure.

- Să ții capul sus, pentru că nu este vina ta pentru ce s-a întâmplat. Bărbatul care te-a atacat a primit ce merita, la fel cum oricine va primi același lucru dacă va îndrăzni să te atingă.

- Nu merit asta, zise ea, refuzând să se uite în ochii lui.

El îi prinse bărbia și o obligă să se uite la el. Ochii îi erau furioși, iar buzele strânse într-o linie.

- *Eu consider că meriți.*

Nu știi ce să spună. Se uita la el uluită.

Aplecându-se spre ea, o sărută pe frunte și se ridică din pat.

- Te conduc în camera lui Taliesan, ca ea să aibă grijă de tine. Poate că este mai bine să rămâi sus până când vorbesc cu restul clanului. Nu vei rămâne prizonieră în camera ta. Ești liberă să vii și să pleci când dorești, lucru pe care ar trebui să-l poți face fără să-ți fie teamă că ești atacată. Mă voi asigura să fie așa.

- Nu știu de ce faci asta pentru mine, zise ea cu inima strânsă.

El îi întinse mâna pentru a o ajuta să coboare din pat.

- Pentru că este ceva ce ar fi trebuit făcut cu mult timp în urmă.

Capitolul 27

Bowen o conduse pe Genevieve la ușa camerei lui Taliesan, dar când ea vru să intre, el o prinse de mână și o trase cu blândețe înapoi.

În ochii ei se citi surprinderea când el o trase și își coborî capul pentru a-i îndulci gura cu alt sărut.

Parcă era în flăcări. Se simțea mai viu decât fusese vreodată. Pentru Dumnezeu, nu voia decât să se închidă cu ea într-o cameră unde să o țină în brațe și să o sărute tot restul zilei!

Pe flăcările iadului! Pentru totdeauna ar fi fost mai mult pe placul lui.

Ea scoase cel mai dulce oftat, iar el simți mai multă plăcere pentru că putea să-i ofere *ei* plăcere. Era evident că fata nu cunoscuse o mână blândă, nici nu experimentase bucuria de a face dragoste.

Se înfuriase și se întristase când spusese că el îi dăduse primul sărut adevărat. Oh, știa că nu era primul bărbat care o sărutase, dar știa la ce se referise. Fusese singurul bărbat care o fermecase cu blândețe, prin sărutări tandre și pasionale.

Se îndepărtă reticent și apoi o rugă să intre și să închidă ușa camerei. În timp ce stătea acolo, uitându-se la ușa închisă, îi dădu prin cap că putea să fie îndrăgostit de ea.

Fu atât de uimit, încât nu se putu gândi la altceva.

„Îndrăgostit.“

Cu cât se gândea mai mult la asta, cu atât își dădea seama că era adevărat. Știa prea bine cum arăta și cum se purta un bărbat când era îndrăgostit. Graeme cu siguranță se îndrăgostise de soția lui, iar acum el făcuse același lucru cu o fată care aducea neazuri. *Multe neazuri.*

Se lupta cu impulsul de a intra în camera lui Taliesan și de a spune lui Genevieve că o iubea și, la naiba cu toate consecințele, de a coborî scările pentru a discuta problema siguranței ei în interiorul zidurilor clanului. Și apoi simțea nevoia de a concepe un plan prin care să o scoată de acolo cât mai curând posibil.

Doar că existau multe piedici.

Mai întâi, trebuia să fie precaut cu Genevieve. Nu avea să primească bine declarația lui și putea să o îndepărteze, pierzând orice șansă de a-i câștiga încrederea.

Fata fusese afectată de tot ce i se făcuse. Nu era ceva ce dispărea din amintirea ei peste noapte. Trebuia să o curteze și să aibă multă răbdare.

În al doilea rând, nu voia să fie despărțit de ea, așa că ideea de a o scoate din castelul McHugh cât mai repede îi crea o senzație neplăcută în piept. Era nevoie de el aici și nu se știa pentru cât timp. Fratele lui avea nevoie de sprijinul lui, iar el avea să îl ajute indiferent ce avea să fie. Dar nici nu voia ca Genevieve să fie expusă unui asemenea venin în fiecare zi.

Cu siguranță, era o dilemă ce trebuia rezolvată. Nu era sigur că îi plăceau problemele din dragoste.

Țâfnos și iritat, se întoarse și puse distanță între ușă și el înainte să-și piardă bruma de control pe care o mai avea și să dea buzna în camera ei ca un băiat care îi declara iubirea primei femei de care se îndrăgostise.

Când ajunsese în sala mare, era agitat și se încruntă la toată lumea care îi ieșea în cale.

Fu suficient să se împrăstie zvonul că avea de gând să mai omoare pe cineva. Fratele lui și Brodie îl scoaseră repede în curte. Erau vizibil îngrijorați.

- Ce te supără? întrebă precaut Teague. Am auzit că iar ești dezlănțuit.

Brodie stătea tăcut, privind discuția dintre frați, de parcă detesta să intervină în vreun fel.

Bowen arcui o sprânceană.

- Ce te face să spui asta?

- Ni s-a spus că ai de gând să omori alt McHugh. Voiam să văd ce păcat a fost comis de data asta.

Iritarea îl arse puternic pe Bowen.

- O zici de parcă până acum nu s-a comis nici un păcat.

Teague miji ochii și dintr-odată deveni foarte serios. Cuvintele lui nu mai erau rostite pentru a impresiona.

- Faptul că fata a fost atacată nu înseamnă că nu-i un păcat. Pe frunte i se citea furia, iar ochii îi ardeau. Nu a fost intenția mea să minimalizez drama prin care a trecut fata. Nu ar mai trebui să sufere. Indiferent de sentimentele mele față de ea sau de păcatele comise de ea, nimeni nu merită un asemenea tratament.

Bowen își încrucișă brațele la piept și încuviință din cap satisfăcut.

- Mă bucur să te aud spunând asta.

Teague se încruntă.

- Cum ai putea să crezi altfel? M-ai insultat grav. Când am tolerat eu un asemenea tratament aplicat celor mai slabi, mai ales unei biete fete?

- Eu aș prefera să nu trebuiască să opresc o bătaie între voi, zise Brodie calm. S-a spus că ai intrat în sala mare cu o furie ucigătoare și sigur vei lua altă viață McHugh. Eu și cu Teague am venit doar să vedem ce faci.

Bowen pufni.

- Este adevărat că m-am încruntat la ei, dar n-am mai vărsat sânge. Nu încă. Dar ziua este abia la început. S-ar putea să am nevoie să o fac înainte să se termine.

Teague ridică bărbia spre Brodie.

- Eu zic să nu-l lăsăm doar pe el să se distreze.

Bowen chicoti și clătină din cap.

- Am de gând să-mi susțin punctul de vedere foarte clar. Consecințele nerespectării ordinului meu în ce o privește pe Genevieve vor fi scoase în evidență.

Teague se uită la el un moment îndelungat și apoi ridică privirea spre Brodie.

- Ne scuzi un moment, Brodie? Aș vrea să vorbesc singur cu frațele meu.

Brodie încuviință din cap și se retrase, dispărând după colțul castelului.

Bowen ridică întrebător din sprânceană spre Teague.

- Ce planuri ai cu fata? întrebă Teague direct. Și nu mă refer la ce ai de gând să faci în ce privește pedepsirea sau răzbunarea. Este evident că ești interesat de ea. Pe mine mă interesează mai mult planurile tale personale cu ea.

Bowen se încruntă.

- Aș zice că asta nu-i treaba ta.

- Nu mă lua așa, mormăi Teague. Gândește-te, Bowen! Nu-i face asta fetei. Vrei să te culci cu ea. Este la fel de evident ca nasul care îți ai pe față. Nu este o fată cu care să te culci ocazional, ar trebui să știi asta. Eu s-ar putea să am rețineri în ce o privește, dar a fost rănită suficient. Nu profita de ea în modul acesta!

Bowen se uită șocat la fratele lui mai mic.

— Mă insultă, frate. Cine zice că am de gând să mă culc ocazional cu fata? Mai mult, nu-i treaba ta ce fac eu cu Genevieve. Ți-ai exprimat clar părerea despre ea.

Teague clătină din cap.

— Nu, n-am făcut-o. Am ochi. Văd și eu cât este de chinuită. Văd și eu ce a pățit. Este suficient să-mi întorcă stomacul pe dos. Tu te culci cu fetele din distracție. Îți folosești umorul și farmecul ca să le curtezi și să le aduci în patul tău și apoi treci la următoarea provocare. Eu doar îți zic că ar trebui să o respecti mai mult pe Genevieve, nu să ajungă una dintre cuceririle tale.

Buzele lui Bowen se curbară. Scrâșni din dinți până când îl duru maxilarul. Se apropie de fratele lui mârâind.

— O iubesc, zise el aprins. Nu este o distracție trecătoare. Ultimul lucru pe care l-aș face ar fi să o rănesc. Și voi omori pe oricine încercă să o facă.

Crezuse că, dacă spunea cu voce tare, avea să i se pară stupid. Că poate fusese luat de val și nu ajunsese chiar în punctul de a o iubi.

Dar se înșela amarnic. Simți cuvintele ca fiind ceea ce trebuia pe buzele lui. Faptul că le spusese cu voce tare doar confirma ceea ce inima lui deja știa. Era cu adevărat îndrăgostit de fată, iar acest gând îi dădea satisfacție.

Teague rămase cu gura căscată și mări ochii șocat. Continua să se holbeze în tăcere la Bowen până când acesta își petrecu mâna prin păr, dezgustat.

— La dracu, Teague! Nu te mai uita la mine cu gura căscată ca un pește ieșit din apă.

Teague clătină din cap și apoi expiră.

— Ți-ai pierdut mințile?

— Este clar că da, răspunse Bowen. Nu-i vina mea că m-am îndrăgostit de fată. Știi cât de ridicol sună? M-am îndrăgostit de o femeie care a fost târfa altui bărbat. M-am îndrăgostit de o femeie al cărei chip este distrus de sabie. M-am îndrăgostit de o femeie care i-a trădat pe ai mei. Alege tu! Este clar că nu sunt în toate mințile, dar asta nu schimbă ce simt.

— Ce dracu' vei face? întrebă Teague.

— Nu știu, zise obosit Bowen. Este adevărat că l-a pornit pe Ian împotriva lui Eveline.

Când Teague se încruntă, Bowen ridică mâna.

— Fata a avut un motiv întemeiat, o apăra el.

— Ai înnebunit, zise fratele lui dezgustat.

– Ascultă-mă! izbucni Bowen.

Bowen îi explică motivul lui Genevieve de a-l încuraja pe Ian să o răpească pe Eveline. Îl influența și știa asta, dar era hotărât să o susțină pe Genevieve.

Teague oftă când Bowen termină.

– Și ar trebui să aplaud ingeniozitatea fetei de a-i mânia pe Montgomery și pe Armstrong ca să atace castelul și să fie ea salvată? Ce s-ar fi întâmplat dacă Eveline ar fi fost violată sau omorâtă? Crezi că Graeme va fi binevoitor cu femeia răspunzătoare doar pentru că ea a acționat din instinct de supraviețuire?

Bowen strânse din dinți și mai tare.

– Îți cer să te gândești o clipă dacă ar fi fost sora noastră în locul lui Genevieve. Ai fi condamnat-o? Dacă o femeie care nu e din neamul nostru ar fi avut o soartă similară, ai judeca-o așa de repede? Sau faci asta pentru că discutăm despre Eveline, nu despre o femeie fără nume și fără chip?

Teague ezită, și Bowen știe că îl câștigase. Se abținu să zâmbească satisfăcut.

– Nu-i corect să mă faci să mi-o imaginez pe Rorie în poziția lui Genevieve. Nu mi-ar păsa pe cine ar fi trebuit să condamne Rorie ca să scape de o asemenea depravare.

– Așa bănuiam și eu, zise Bowen.

– La dracu' cu totul, Bowen! De ce nu te-ai putut îndrăgosti de o fată mai puțin complicată? Ai idee cu ce probleme vine? Presupunând că l-ai putea câștiga pe Graeme vreodată, iar el ar accepta fata, cei din clanul Armstrong cu siguranță nu vor fi așa de iertători când vor afla tot. Vom fi norocoși dacă nu ne războim cu ei după aceea.

– Atunci poate e mai bine să nu aflu niciodată, zise Bowen încet. Este o chestiune privată, ceva ce nu ar trebui discutat. Graeme va trebui să aflu totul, da. Dar numai el. El este căpetenia mea. Nu Armstrong. Ei nu au nimic de zis în privința sorții lui Genevieve.

– Bănuiesc că ai dreptate, zise obosit Teague. Cu toate astea, n-ai ales un drum ușor.

– Da, știu. Dar este adevărat că nici un lucru ușor nu merită efortul. Și Genevieve merită orice fac pentru ea.

Capitolul 28

Genevieve era extrem de timidă cu Bowen după noaptea în care dormise în brațele lui. Lui îi plăcuse și i se topea inima de fiecare dată când ea își cobora capul sau când zâmbea, crezând că el nu o privea.

O iubea. Și nu avea de gând să sufere în infernul iubirii neîmpărtaşite. Era o dilemă interesantă, ținând cont de faptul că multe femei tânjiseră după el. Și era adevărat că niciodată nu se gândise prea mult la asta. Acum știa cum se simțiseră acele femei care tânjeau după atenția lui, pentru că acum era bolnav din dragoste, luptând pentru o fărâmă de atenție sau aprobare din partea lui Genevieve. Orice ca să o facă să zâmbească. Să o facă *fericită*. I-ar fi dat luna de pe cer dacă de asta era nevoie.

Își dădu seama – nu că nu ar fi știut deja – că ea nu se bucurase niciodată de atențiile unui bărbat. Nu fusese niciodată curtată. Căsătoria ei fusese aranjată, și în drum spre viitorul ei soț, Ian o răpise și îi transformase viața într-un infern.

Bowen era hotărât să-i ofere tot ce nu avusese și astfel începu să o curteze.

Teague și Brodie îl tachinau. Teague făcea în mod constant glume pe seama lui, iar ambii bărbați amenințau să-l arunce în râu dacă avea să continue pe drumul acesta.

Bowen accepta totul cu calm. Niciodată nu tolerase tachinări și provocări, dar acum descoperirea că nu-i păsa. Felul în care chipul ei se lumina când el îi făcea un compliment făcea ca fiecare glumă pe seama lui să merite.

Păstră însă secrete versurile pe care le memorase. Se simțea suficient de inconfortabil când i le șoptea lui Genevieve sub lumina blândă a lunii, dar când ea se uita la el, cu ochii sclipindu-i ca niște sori gemeni, tot disconfortul dispărea.

În acel moment, nu i-ar fi părut dacă întregul castel l-ar fi auzit recitând. Expresia lui Genevieve era o imagine pe care avea să o poarte cu el, prețuind-o pentru totdeauna.

Se plimbau agale sub lumina lunii, ale cărei raze se reflectau pe suprafața râului ce susura. Își petrecea degetele printre ale ei, bucurându-se de ceva așa de simplu precum a o ține de mână.

Era rușinat de legăturile lui din trecut cu alte femei. Nu discuta despre asta cu Genevieve. Amândoi se rușinau, dar din motive diferite. Ea fusese forțată. Dar el o făcuse numai pentru că așa voise.

Își acceptase legăturile cu femeile. Îi plăcuse să facă dragoste. Și cărui bărbat nu-i plăcea o tăvăleală bună? El și Teague obișnuiau să-l tachineze pe Graeme pentru viața lui de pustnic, dar Bowen credea că Graeme avusese dreptate să-și aleagă mai cu grijă partenererele de pat.

Graeme ajunsese la Eveline fără să se culce cu toate fetele din vecinătate. Cu siguranță, el nu putea spune același lucru și tresărea doar când se gândea la asta.

Ce ar fi crezut Genevieve dacă ar fi știut cum ridica el ocazional fustele fetelor? Și-ar fi schimbat părerea despre el? Cum să nu și-o schimbe?

Nu era că nu iubea femeile. De fapt, era tocmai invers. Dar acum își puna întrebări în legătură cu lipsa lui de respect față de ele. Îl deranja să fie încadrat în aceeași categorie cu Ian McHugh. Deși nu forțase niciodată vreo femeie, putea să spună că nu le transformase în târfele lui?

Nici măcar nu se mai putea gândi la asta pentru că nu-i plăcea răspunsul.

Genevieve îl schimbase profund. Poate din clipa în care o văzuse, dar cu siguranță din clipa în care îi auzise povestea și aflase de suferința și de curajul ei.

Voia să fie un bărbat mai bun pentru ea. Voia să fie demn de ea.

Voia ca ea să-l iubească.

- La ce te gândești? întrebă ea încet.

Clipi surprins și își coborî privirea spre a ei. Trecuseră multe zile de la atacul asupra ei și de la noaptea pe care o petrecuse în brațele lui. De atunci, în fiecare zi o curtase, câștigându-i încrederea. Și nu fusese ușor, pentru că jurase să nu o facă subiect de bîrfă în clan, astfel că fiecare gest fusese făcut în secret, lucru greu pentru amândoi.

Ceea ce ar fi trebuit să fie ceva minunat era apăsător, pentru că încercau să se ascundă de ochii curioși ai celor din jur. Cu toate astea, el abia aștepta fiecare moment furat. Fiecare ocazie să o fure pe Genevieve și să petreacă timp în prezența ei.

Cu nici o altă femeie nu fusese așa de răbdător și chibzuit. Era hotărât să-i câștige inima, indiferent cât îi lua.

– Pari așa de adâncit în gânduri! Mă întreb ce te-a făcut așa de gânditor.

Bowen zâmbi.

– Mă gândeam doar că este o noapte frumoasă datorită femeii care se plimbă alături de mine.

Fu evident că ea roși, chiar și în lumina lunii. Era felul ei de a fi – își ferea privirea și își cobora capul timidă.

Dar îi văzu zâmbetul. Era o imagine care mereu îi făcea inima să i se strângă în piept. Nu-și dăduse seama că nu o văzuse zâmbind decât când în cele din urmă o făcuse. Și acum încerca să o facă să zâmbească, pentru că era o imagine pe care o savura.

– Ai o limbă iscusită, Bowen Montgomery, zise ea cu un zâmbet. Un diavol cu limba iscusită, asta ești.

– Prefer să-mi folosesc limba cu alte scopuri, murmură el.

Ea se opri, întorcându-se spre el când ajunseră în vârful culmii ce dădea spre râu.

– Și care ar fi acel scop? întrebă ea inocentă.

Îl tachina. Îl încânta că era deschisă cu el. Mereu fusese rezervată și precaută. Având grijă să nu facă vreodată propuneri care puteau fi interpretate greșit.

În noaptea asta însă se uita la el cu o sclipire malițioasă în ochi. Poate că el era iscusit la vorbă, dar și ea începea să fie, iar Bowen adora asta.

– Mă pot gândi la câteva, murmură el, coborându-și buzele pentru a le captura pe ale ei.

Ei i se tăie respirația. De data asta, îi răspunse îndrăzneată la sărut, ca și cum și-ar fi regăsit curajul.

Era fericit să o lase să-l sărute. Mâinile lui alunecară pe gâtul ei, până sub urechi, cuprinzându-i maxilarul.

Nu obosea niciodată să o sărute. Era ca și cum ar fi băut razele calde ale soarelui sau ca și cum ar fi lins dulceața mierii de pe o lingură.

Neted, mătăsos, delicat și foarte feminin. Inspira atâta posesivitate încât abia se abținea să nu urle că era a lui.

Și culmea era că ea nici nu știa.

Nu-i spusese.

Nici măcar un cuvânt.

Nici un te iubesc. Nici o rugămintă fierbinte pentru a-i împărtăși cuvintele.

Era un jurământ pe care îl făcuse în fața lui Dumnezeu și în numele ei. Nu voia să o preseze. Nu voia să-i ceară singurul lucru pe care ea nu era dispusă să-l dea.

Ar fi așteptat o eternitate dacă de asta era nevoie.

- Sărutul este foarte plăcut, zise ea oftând. N-am crezut asta înainte. Mereu mi s-a părut îngrozitor.

Tresări, de parcă regreta că fusese așa de îndrăzneată. Probabil că detesta faptul că adusese în discuție un subiect care pentru ea era în mod firesc rușinos. Dar pentru Bowen era un semn că ea se simțea mai confortabil cu el, așa că profită de ocazia de a discuta despre lucrurile îngrozitoare care i se întâmplaseră.

- Asta pentru că nu mă sărutai pe mine, glumi Bowen.

Genevieve râse - era cel mai delicios sunet. Îl captiva și îl făcea să-și dorească să o audă râzând din nou.

- Poate că ai dreptate, zise ea pe un ton trist. Te pricepi foarte bine.

El tăcu, nedorind să continue. Era un subiect periculos. Unul pe care trebuia să-l ocolească.

Așa că o sărută din nou, pentru că știa că așa alunga alte întrebări sau comentarii. Și apoi nu era așa de greu să o sărute.

Erau adânciți într-un sărut ce îi lăsa fără aer, topindu-i complet, când Bowen auzi un strigăt la distanță. Ridică imediat capul, împingând-o pe Genevieve în spatele lui, în vreme ce cu cealaltă mână scoase sabia din teacă.

Făcu un efort să audă vocile acelea cu Genevieve agățată de tunica lui, înghesuită în spate.

- Sosește clanul Montgomery!

Strigătul fu repetat și răsună prin turnurile de veghe și în jurul castelului. Bowen slăbi prinsoarea asupra lui Genevieve și asupra sabiei și apoi o trase din spatele lui.

- Sunt ai mei, îi explică Bowen. Aduc provizii. Hai să ne întoarcem la castel ca să-i întâmpin!

Capitolul 29

Genevieve avu inima în gât întregul drum înapoi la castel. Bowen încetini pentru a merge în același pas cu ea, chiar dacă fierbea de nerăbdare să-i întâmpine pe ai lui.

Ea îl auzise pe Teague spunând că era sigur că însăși Graeme avea să vină după ce afla că fusese atacat castelul, iar Bowen fusese rănit. Spera din toată inima ca el să fi rămas și să nu-și fi însoțit oamenii la castelul McHugh.

Timpul petrecut cu Bowen fusese aproape perfect. Da, zilele îi erau numărate. Nu putea dura pentru totdeauna. Nu se aștepta la asta. Dacă sosea Graeme, se termina mult mai repede. Avea să afle tot ce făcuse, dorind răzbunare. Cum să nu vrea?

Îi făcuse rău soției lui. Pusese în pericol clanul. Nu era un lucru de iertat, chiar dacă Bowen părea dispus să treacă cu vederea păcatul ei.

Se prinse mai bine de mâna lui Bowen în timp ce se apropiau de curte, unde se adunau soldații Montgomery. Apoi își smulse mâna, dându-și seama cât de intim era să-l țină de mână, iar cei din clan puteau vedea.

Întinse mâna instinctual după glugă și o trase pe cap. Se relaxase în preajma lui Bowen. Ceva la el o făcea să se simtă confortabil. Nu căuta să se ascundă de el.

O mânca obrazul și ridică mâna pentru a freca cicatricea, apoi strânse gluga și o trase până ce materialul i se lipi de față.

Voia să fugă. Să se ascundă și să evadeze în camera ei. Ultimul lucru pe care îl voia era să stea în fața rudelor lui Bowen de parcă ar fi avut dreptul să o facă. Nu însemna nimic pentru Bowen, cu atât mai mult pentru clanul lui. Nu o interesa să fie prezentă când avea să fie judecată.

- Genevieve, este în regulă, zise Bowen pe o voce blândă când se apropiară de curte.

- Te rog, căpetenie, pot să mă retrag? întrebă ea încordată.

El se opri din mers și îi luă mâinile într-ale lui, nepăsându-i cine se uita. Ea voia să-și retragă mâinile înainte să fie văzuți. Disperarea

puse stăpânire pe ea. Ultimul lucru pe care îl voia era să se dea în spectacol.

El se uită lung în ochii ei, apoi privirea i se împlânzi. Îi atinse chipul și dădu la o parte o șuviță de pe obraz.

– Atunci întoarce-te în camera ta. Ne vedem mai târziu.

Ea aproape că fugi, ocolind castelul ca să intre prin intrarea din spate, pentru a evita o confruntare cu rudele lui Bowen.

Inima îi bătea așa de nebunește, încât se temea că avea să leșine. În capătul scării, aproape că o doborî pe Taliesan și fu așa de recunoscătoare să o vadă încât îi prinse mâinile.

– Forțele Montgomery au sosit, zise Taliesan. I-am auzit de la ferestra mea. Au adus mâncare și provizii. Acum vom fi în siguranță dacă vom fi atacați!

– Da, zise Genevieve în timp ce încerca să se liniștească.

Privi spre camera ei și se întoarse, aproape trăgând-o pe Taliesan după ea.

– Ține-mi companie, o îndemnă Genevieve. Mi-am dat seama că nu-mi doresc să fiu singură în noaptea asta.

Taliesan, bună din fire, făcu așa cum îi ceru și, după ce închise ușa în urma lor, se încruntă îngrijorată.

– Arăți de parcă ai fi speriată, Genevieve. Ești nervoasă și îți tremură mâinile! Ce s-a întâmplat?

Genevieve încercă să se calmeze, stând în fața vetrei. Vru să facă focul, dar nu era sigură că mâinile îi erau suficient de ferme pentru această treabă. Dar i-ar fi prins bine să fie ocupată cu ceva.

– L-am auzit pe Teague spunând că n-ar fi surprins dacă însuși Graeme Montgomery ar veni cu oamenii care aduc proviziile.

Taliesan încuviință din cap.

– Da, l-am văzut jos. A sosit cu oamenii lui. Teague și Brodie s-au dus să-l întâmpine. Apoi se încruntă. Nu l-am văzut pe Bowen. Erai cu el?

Genevieve se îmbujoră și îi întoarse spatele lui Taliesan în timp ce aranșă buștenii pentru foc. Ea și Bowen petrecuseră mult timp împreună în ultima vreme, dar o făcuseră pe ascuns. Bowen avusese grijă să păstreze aparențele, lucru pentru care Genevieve îi era recunoscătoare, chiar dacă nu-i păsa ce credeau oamenii McHugh.

Nu era vorba neapărat despre ce ar fi crezut, ci despre ce ar fi făcut. Ar fi profitat de orice ocazie pentru a o discredita. Mulți o considerau responsabilă pentru moartea lui Ian și a lui Patrick. De când Bowen îi omorâse atacatorul și avertizase întregul clan că oricine

ii făcea vreun rău lui Genevieve urma să aibă aceeași soartă, animozitatea lor față de ea crescuse.

Bowen nu mai menționase mănăstirea. Nu mai menționase soarta ei deloc, ceea ce o neliniștea cu fiecare zi ce trecea. Știa că era o proastă pentru că se lasă pradă visării când venea vorba de Bowen. Ea era un nimeni. Era moartă.

– Genevieve? întrebă Taliesan pe o voce blândă. Ce se întâmplă între tine și Bowen? Știu că este cam îndrăzneț din partea mea să te întreb, dar simt că este îndrăgostit de tine. Tu simți la fel?

Genevieve aprinse focul și apoi se retrase, uitându-se spre flăcările care trosneau. Apoi se întoarse încet spre Taliesan.

– Nu se întâmplă nimic între mine și Bowen Montgomery. A fost binevoitor, nimic mai mult.

Taliesan oftă.

– Văd cum se uită la tine. Te soarbe din priviri.

Genevieve clătină din cap.

– Nu are la ce să se uite.

– Încă ești o fată frumoasă. Semnul pe care Ian ți l-a făcut pe chip nu îți răpește asta.

Genevieve regreta că o îndemnase să intre în camera ei. Taliesan era o fată dulce și de treabă, dar acum ea voia doar să fie singură și departe de curiozitatea inocentă a fetei.

– Mă duc la culcare, zise încet Genevieve.

Taliesan se strecură lângă ea, iar Genevieve se trezi dintr-odată cuprinsă în brațele lui Taliesan.

– Nu am vrut să te rănesc.

Genevieve se întoarse și o îmbrățișă la rândul ei.

– Știu că nu ai vrut. Este vina mea că sunt prea sensibilă. Sunt doar obosită și nervoasă din pricina sosirii clanului Montgomery.

– Te las să te odihnești. Vrei să-ți trimit mâncare în cameră mâine?

– Este drăguț că te oferi, dar voi fi bine. Nu mă pot ascunde în camera mea pentru totdeauna.

Taliesan se retrase și, zâmbindu-i liniștitor, se îndreptă șchiopătând spre ușă, închizând-o în urma ei.

Genevieve se cufundă în pat și se lăsă pe spate, uitându-se în tavan. Închise ochii și își lăsă gândurile să zboare spre zilele petrecute în compania lui Bowen.

Fuseseră magice. Simțise că tânjea, iar asta îi adusese o suferință profundă în suflet.

Nu-l înțelegea pe Bowen sau aparentul lui interes pentru ea. I se păruse doar? Nu, nu putea să simuleze așa ceva, dar la ce i-ar fi servit să o păcălească?

Se purta ca și cum chiar îi păsa, ceea ce o nedumerea, ținând cont de păcatele comise împotriva clanului său. Ar fi trebuit să fie furios. Ar fi trebuit să-și dorească să se răzbune. Sau cel puțin ca ea să plătească pentru acele păcate.

În plus, ea nu era vreo mare frumusețe, dar Bowen era așa de chipeș, încât te durea când îl priveai.

Era o stricată. Târfa altuia. Purta semnul posesiei pe obraz și asta nu se putea schimba niciodată. De fiecare dată când Bowen vedea cicatricea, își putea aminti că alt bărbat o posedase.

Un sentiment de zădărnicie îi umplu inima. Nu mai suporta.

Ce avea să se întâmple cu ea acum, după ce sosise fratele lui Bowen? Urma să fie pedepsită? Alungată?

Atâtea întrebări la care nu avea răspunsuri. Și nu era suficient de curajoasă pentru a le cere răspunsuri lui Bowen sau fratelui său, căpetenia.

Dacă era sinceră, trebuia să recunoască faptul că își dorise din toată inima să se întoarcă în timp și să retrăiască ultimele zile la nesfârșit.

Era impresionată de faptul că, pentru prima dată într-un an, fusese *fericită*. Era uimitor, dar adevărat. Fusese mulțumită. Zâmbise. Râsese. Și fusese fericită.

Cât trecuse de când se bucurase? Când avusese minute prețioase de mulțumire?

Nu se mai considerase fericită de când plecase din sânul familiei ei.

O lacrimă caldă îi alunecă pe obraz.

Fericirea părea ceva imposibil. Într-o altă viață. Ceva ce crezuse că nu avea să mai trăiască vreodată.

Dar, pentru o clipă, Bowen îi oferise asta, doar ca apoi să-i fie smulsă cu cruzime de trezirea la realitate.

Capitolul 30

- Graeme! strigă Bowen traversând curtea pentru a-și întâmpina fratele.

Graeme stătea lângă Teague și Brodie și se întoarse încruntat când îl văzu pe Bowen. Când se apropie, fratele lui îl îmbrățișă sincer și îl bătu pe spate.

- Arăți bine, observă Graeme. Din raportul pe care l-am primit, mă așteptam să fii la pat, în convalescență.

Bowen zâmbi.

- S-a exagerat mult cu rana mea. A fost doar o zgârietură.

- Zgârietura aia a avut nevoie de o cusătură mare, zise Teague.

Privirea lui Graeme deveni tăioasă.

- Este adevărat?

Bowen ridică din umeri.

- Sunt bine. Asta-i tot ce contează.

- Da, fu de acord Graeme. Chiar este tot ce contează.

- Cum se simte Eveline? întrebă Bowen. Și Rorie? Le-ai lăsat la castel?

Graeme clătină din cap.

- Rorie a rămas. Nu voia să-și piardă lecțiile de citit. Dar pe Eveline am dus-o la familia ei, la castelul Armstrong. Mi-e teamă că nu și-a revenit după supărarea provocată de răpirea ei.

- Eu sper doar că ne-ai adus mâncare, mormăi Teague. Sunt flămând!

- Vreau să știu tot ce s-a întâmplat aici, zise Graeme, ignorând ieșirea lui Teague.

Bowen tresări, știind că trebuia să-i spună despre Genevieve și rolul jucat de ea în răpirea lui Eveline. Era o treabă care nu-i surâdea. Ultimul lucru pe care îl voia era să fie răspunzător de furia îndreptată spre fată.

Era deja hotărât să-l facă pe fratele lui să-și schimbe părerea despre Genevieve, chiar dacă trebuia să-i spună totul lui Graeme. Indiferent ce era nevoie.

Nu-și stabilise încă în minte un plan exact. Știa doar că voia să fie cu ea. Și, ca să obțină asta, trebuia să-l convingă pe Graeme să-i ofere adăpost chiar în clanul pe care Genevieve îl trădase.

Asta presupunând că ea simțea un soi de afecțiune pentru el.

Era ceva ce trebuia să-și scoată din minte, pentru că nu se putea gândi la alternativă.

- Să mergem înăuntru, unde putem vorbi, zise Bowen.

Graeme vru să-i facă semn lui Teague să-i însoțească, dar Bowen îl opri pe fratele său.

- Nu, zise Bowen încet. Ce am eu de zis trebuie să fie între patru ochi.

Teague ridică din sprâncene, iar Graeme se încruntă, studiindu-l pe Bowen. După un moment de ezitare, încuviință din cap.

- Prea bine. Atunci hai să mergem și să discutăm ce te frământă.

Bowen dădu ordin să i se îngrijească armăsarul lui Graeme, apoi îi lăsară pe Teague și Brodie în curte.

Trecând prin sala mare, unde ar fi trebuit să se oprească și să-i ofere fratelui său ceva de băut după drumul făcut, opri în schimb o femeie care servea și îi ceru să le aducă de băut în camera lui.

- Mă faci foarte curios, zise Graeme în timp ce urcau scările. S-a întâmplat ceva?

Bowen rămase tăcut până când ajunseră în spatele ușii închise. Îi făcu semn să se facă comod într-unul din scaunele de lângă foc.

Graeme își scutură tunică de praful de pe drum, apoi se așeză și își întinse picioarele în fața focului.

- Mă îngrijorezi, Bowen, începu Graeme. Adevărul este că m-am speriat foarte tare când am primit vestea că a fost atacat castelul, iar tu ai fost rănit. Eveline a fost distrusă. Mi-a fost greu să o conving să rămână sub protecția alor ei.

Bowen făcu o grimasă.

- Nu a fost ceva serios. Dacă Brodie nu mi-ar fi turnat licori pe gât, m-aș fi dat jos din pat în mai puțin de două zile.

Graeme strânse din buze și îl studie pe Bowen.

- Cum au mers lucrurile cu Armstrong?

- Totul e bine. Aiden a plecat cu Teague, dar Brodie a rămas să mă ajute. Am fost norocos. N-am fi putut supraviețui atacului dacă nu erau oamenii Armstrong care au ales să rămână.

Graeme încuviință din cap satisfăcut.

— Atunci alianța asta e un lucru bun. Poate că acesta va fi un nou început pentru Montgomery și Armstrong. Eveline ne-a unit. Este un lucru care mă uimește.

— Patrick McHugh este mort, zise Bowen direct. A fost omorât în luptă.

Chipul lui Graeme căpătă o expresie sălbatică.

— Bun. Nu suportam să mai trăiască un minut în plus. Ai fost martor la moartea lui?

Bowen clătină din cap.

— Nu, n-am fost.

— Păcat. Aș fi vrut să știu cui să mulțumesc.

— Se știe cine l-a omorât, zise Bowen. A fost o fată.

Graeme întoarse capul.

— O fată? În luptă? Ce vrei să spui?

— Este o poveste lungă, pe care trebuie să ți-o spun.

Graeme se uită la el cu ochii mijiiți. Un ciocănit în ușă îl întrerupsese. Bowen se duse să-i deschidă femeii care le aducea de mâncare.

Când termină de aranjat mâncarea lângă vatră, Bowen o conduse la ușă și îi spuse pe o voce joasă:

— Ai grijă ca lui Genevieve să i se ducă mâncare în camera ei în noaptea asta! Îi va fi foame.

Femeia făcu o reverență, cu buzele lipite într-o linie subțire.

— Acum povestește-mi despre fata care l-a doborât pe Patrick McHugh, zise Graeme când Bowen reveni lângă foc.

— Îți voi povesti totul, zise Bowen. Este prea important ca să nu-ți zic.

Graeme arcui o sprânceană, dar rămase tăcut.

— Îți amintești de fata care ne-a îndrumat spre locul unde era ținută Eveline în temniță? Purta o pelerină cu glugă și chipul îi era ascuns vederii.

Graeme se încruntă o clipă.

— Da, îmi amintesc. Eram înnebunit să o găsec pe Eveline. Este păcat că nu am avut niciodată ocazia să-i mulțumesc fetei. Totul s-a întâmplat așa de repede!

— Numele ei este Genevieve. Genevieve McInnis, zise rar Bowen.

— McInnis din Highlands? întrebă Graeme.

— Da.

Încruntătura lui Graeme se adânci.

- Ce caută o fată McInnis în castelul McHugh? Sunt apropiați ai regelui. Fata căpeteniei a fost ucisă într-o ambuscadă în drum spre logodnicul ei.

Bowen clătină din cap.

- Nu. Genevieve încă trăiește.

- Stai o clipă! Vrei să zici că Genevieve este fata căpeteniei? Și că nu-i moartă? Ea ne-a îndrumat spre Eveline?

- Da, dar asta-i doar o parte din poveste. Mai am multe de zis, așa că mănâncă și ascultă.

Graeme tăcu și apoi îi făcu semn lui Bowen să continue.

- Ian a cunoscut-o pe Genevieve la curte și a devenit obsedat de ea. I-a atacat însoțitorii în drum spre logodnicul ei și i-a omorât pe toți. S-a crezut că și ea a fost ucisă.

Graeme vru să spună ceva, dar Bowen ridică mâna.

- Ian a dus-o la castelul lui, iar când ea i-a refuzat avansurile, el i-a tăiat fața, ca nici un bărbat să nu se mai uite la ea cu dorință.

Graeme înjură.

- Biata fată! Și încă este aici.

- Nu am terminat, zise Bowen încet. A violat-o în mod repetat, obligând-o să devină iubita lui împotriva voinței ei. A fost prizonieră timp de un an.

- Ai dat de veste familiei ei? Vin să o ia?

Bowen oftă.

- Nu. Nu mi-a permis.

- De ce? întrebă Graeme.

Părea uluit.

- Este mai bine dacă îți povestesc tot. Devine tot mai complicat. Sprâncenele lui Graeme se uniră, dar el încuviință din cap.

- Continuă, atunci.

- Lui Genevieve îi este foarte rușine de tot ce i s-a făcut. A fost marcată pe viață. Poartă rușinea lucrurilor pe care Ian a obligat-o să le facă. Este hotărâtă să nu-și dezonzoreze familia și nu vrea ca ei să știe ce i s-a întâmplat. Bowen văzu că Graeme voia să-l contrazică, dar continuă înainte ca acesta să-l întrerupă din nou. După cum ziceam, ea este cea care ne-a îndrumat spre Eveline.

Se opri, parcă vrând să nu mai continue. Știa că avea să o condamne pe Genevieve în ochii lui Graeme și ar fi făcut orice să o scu-tească de această pedeapsă. Dar nu voia să își mintă fratele. Graeme trebuia să afle totul, ca lucrurile să fie clare de la început.

– Ce nu știi este că Genevieve este răspunzătoare, indirect, de răpirea lui Eveline.

– *Poftim?*

Graeme explodă, ridicându-se în picioare, o parte din mâncare zburând din farfurie. Își încleștă maxilarul, apoi se șterse la gură și se uită confuz la Bowen.

– Fata a fost răspunzătoare de răpirea lui Eveline? Nu înțeleg.

– Nu este nevoie să amintim toate detaliile, zise Bowen pe o voce joasă.

– Oh, ba este, spuse Graeme, întrerupându-l înainte să poată continua. Este necesar. Dacă această Genevieve a avut de-a face cu răpirea lui Eveline, vreau să știi!

Bowen oftă.

– L-a încurajat pe Ian să caute răzbunare. Ian și Patrick au aflat despre înșelătoria pe care Eveline a perpetuat-o ca să scape de logodna cu Ian. El s-a simțit ca un prost, și Genevieve a profitat de furia și obsesia lui pentru fată. A ajutat la răpirea lui Eveline și l-a îndemnat pe Ian să acționeze.

– Pentru numele lui Dumnezeu, *de ce?* urlă Graeme.

– Pentru că noi eram singura ei speranță de salvare, zise Bowen printre dinți.

Graeme clipi și apoi clătină din cap.

– Nu are sens ce zici.

– Ba are. Fata e inteligentă. Știa că Montgomery și Armstrong nu vor tolera răpirea lui Eveline. Unul sau ambele clanuri erau obligate să acționeze. Genevieve știa că vom veni și că vom căuta să ne răzbu-năm pe Ian și pe Patrick. Era singura ei speranță de a scăpa de viața pe care o avea cu Ian.

Graeme tremura și scrâșnea din dinți. Era limpede că se lupta cu furia, iar Bowen nu voia ca acea furie să scape de sub control.

– Ar mai trebui să știi ceva.

Graeme ridică ochii, întâlnind privirea hotărâtă a lui Bowen.

– Sunt îndrăgostit de ea.

Capitolul 31

Chipul lui Graeme se întunecă. Deschise și închise gura, dar nu-și ieșiră cuvintele. Apoi clătină din cap.

– Ne-a trădat clanul, a trădat-o pe *Eveline*, și tu o iubești? Ți-ai pierdut mințile?

Bowen strânse din buze.

– A avut un motiv întemeiat să facă asta. Și pe mine mă sfâșie sentimentele, dar era într-o situație disperată și a făcut-o ca să supraviețuiască. Nu o pot găsi vinovată pentru asta. Dacă *Eveline* nu ar fi iubita ta soție, n-ai vedea asta ca pe o greșală.

– Nu-mi spune tu ce mi se pare greșit! zise aprig Graeme. A pus cu intenție altă femeie în pericol ca să aibă ea de câștigat. Mă cutremur când mă gândesc ce a îndurat *Eveline*. Cea mai mare teamă a mea, chiar și astăzi, este că nu mi-a povestit totul pentru a mă cruța de suferința de a ști. Ai idee cum este să-ți faci griji că i s-a întâmplat ceva atât de îngrozitor unei persoane pe care o iubești cu tot sufletul și din toată inima?

– Lui *Genevieve* i s-au întâmplat și mai multe. În mod repetat, zise rece Bowen.

Graeme oftă și se relaxă. Obosit, își frecă fruntea.

– Nu este ceva ce pot ierta cu ușurință, Bowen. Trebuie să înțelegi. Nu te poți aștepta să accept.

– I-am promis că-i vom oferi adăpost în clanul *Montgomery*, zise Bowen printre dinți. I-aș oferi această protecție ca soție a mea.

Lui Graeme i se întunecară ochii de furie.

– Te-ai însura cu o femeie care a greșit față de clanul tău? Față de cumnata ta? Gândește-te ce faci, Bowen! Ești la mâna ei. Este clar că te manipulează.

Bowen se înfurie. Nu se așteptase ca Graeme să accepte situația. Se așteptase la furia lui. Însă nu crezuse că avea să ducă lucrurile așa de departe, insultându-l.

– Nu-ți voi da binecuvântarea mea, zise plin de furie. Nu o voi primi în clanul *Montgomery*!

Inima îi îngheță. Bowen își dădu seama ce alegere avea de făcut. Cu toate astea, știa fără ezitare care era alegerea corectă. Nu o putea părăsi pe Genevieve. Nu-și putea încălca jurământul de a o proteja. Și de a o iubi.

Avusese parte de prea multe necazuri, tânără fiind. Nu putea să o arunce în gura lupilor și să plece. Nu putea trăi fără ea. Chiar dacă asta însemna să pornească pe propriul drum.

– Voi fi cu Genevieve cu sau fără binecuvântarea ta, zise Bowen.

Cuvintele îi ieșiră ca niște pietre în tăcerea din cameră.

Graeme se uită la el cu gura căscată.

– Chiar ai alege-o pe femeia asta, nu propriul neam?

Bowen se uită lung la el, tăcerea devenind tot mai inconfortabilă.

– Spune-mi ceva, Graeme. Tu ți-ai alege neamul, nu pe Eveline?

Graeme păru uluit de întrebare. Sprâncenele i se încruntară și nu deschise gura să răspundă.

Bowen își privi dezgustat fratele.

– Așa mă gândeam și eu.

Se întoarse, dorindu-și să plece ca să-și poată calma furia și să gândească rațional. Când întinse mâna să deschidă ușa, se opri și se întoarse spre Graeme, care încă stătea lângă foc.

– Poți să te odihnești în camera mea în noaptea asta. Voi căuta altă cameră.

Îeși în liniște din cameră și închise ușa în urma lui. Se duse instinctiv către ușa lui Genevieve. Detesta să dea buzna fără să bată, dar nu voia să rămână în hol prea mult pentru a fi văzut.

Deschise ușa și se strecură înăuntru. Genevieve era lângă foc, cu părul ei lung desfăcut și în valuri pe umeri. Era pe un scaun, cu genunchii la bărbie și călcâiele ridicate pe margine.

El scoase un mic sunet ca să o alerteze de prezența lui, iar ea se întoarse, cu ochii mari de frică.

– Sunt doar eu, o liniști el.

Ea se relaxă, dar ochii încă îi erau în alertă.

El înaintă, dându-și seama că dădea buzna în camera ei privată, un loc în care o asigurase că nu avea să fie deranjată. Rămase la câțiva pași distanță, neștiind ce să facă acum, când Genevieve se afla în fața lui, o imagine minunată conturată de foc.

– Vrei să iei loc? întrebă ea blând, făcându-i semn spre scaunul din fața ei. Arăți ca și cum ai avea multe pe cap.

Se așeză pe scaun și se aplecă în față, cu coatele pe genunchi.

- Voiam să te văd, zise el simplu.

Nu voia să o supere povestindu-i despre reacția lui Graeme. Nici măcar nu-i spusese ce simțea pentru ea. Adevărul era că se temea.

Îl amuza că un bărbat experimentat cu femeile și încrezător în propria putere de seducție era așa de nesigur. Dar Genevieve era diferită. Era importantă. Nu voia să greșească și să distrugă orice șansă de a o face a lui.

Ea întinse mâna către el. Era un gest simplu, dar îl tulbură. Degetele îi alunecară peste palma ei netedă și le strânse, bucurându-se de atingere.

- Ți-ai întâmpinat fratele? întrebă ea precaută.

- Da, zise el serios. S-a stabilit în camera mea în noaptea asta.

Ea se încruntă, cu sprâncenele unite.

- Și tu unde vei sta?

El ezită, nedorindu-și să fie prea îndrăzneț, dar voia să fie onest.

- Mi-ar plăcea să stau aici. Cu tine.

Ochii ei se întunecară, apoi se măriră, surprinși. Mâna îi tremura într-a lui. El o strânse pentru a o liniști.

- Nu mă aștept la nimic din ce nu ești dispusă să oferi, zise el pe o voce joasă. Compania ta este suficientă.

Ea se foi pe scaun și apoi se ridică în picioare, cu mâna încă într-a lui. Părul îi căzu pe spate și cămașa simplă pe care o purta se lipi de genunchi, descoperindu-i picioarele.

Rămase în picioare între coapsele lui desfăcute și își coborî lent gura peste a lui, atingându-l blând și ezitant. Respirația îi era precipitată peste buzele lui în vreme ce adâncea timid sărutul.

- Ah, fetițo, ce-mi faci tu mie, șopti Bowen.

O trase în poala lui și își petrecu brațele în jurul ei, ținând-o la piept în timp ce ea își băgă capul sub bărbia lui.

Îi mângâie brațul, dorindu-și doar să o atingă. Mintețea îi era preocupată de alegerile pe care trebuia să le facă și de urmările acestora. Era posibil să nu o aibă pe Genevieve. Putea înfrunta orice, dar nu un viitor fără ea.

Ea își înălță capul, lovindu-se de bărbia lui când se retrase. Se uita la el cu teamă, iar el simți un nod în stomac.

- Genevieve, ce s-a întâmplat? Trebuie să știi că nu te-aș răni niciodată.

Ea clătină din cap, cu ochii plini de lacrimi și de rușine.

- Știi că tu nu mă vei răni, Bowen. Trebuie să-ți spun ceva. Dacă ai ști, nu m-ai mai dori. Și totuși trebuie să-ți spun, pentru că nu pot lăsa să avanseze lucrurile între noi dacă nu afli.

Teama pusese stăpânire pe el. Nu-i plăcea tonul ei. Nu-i plăcea suferința din ochii ei.

Îi atinse chipul, degetele tremurându-i când îi atinse cicatricea de pe obraz.

- Ce este, fetițo?

Ea închise ochii și își coborî capul ca să nu-i întâlnească privirea. Vocea îi era așa de joasă încât el se chinui să o audă.

- L-am primit de bunăvoie pe Ian în patul meu.

Bowen era sigur că nu auzise bine.

Ea deschise ochii și ridică un pic bărbia, uitându-se la el pe sub gene.

- S-a întâmplat când Eveline a fost adusă la castel. Ian era pornit să o... aibă. Voia să o violeze. Era în stare. Triumfător, euforic că reușise să o răpească. Tot zicea că fata nu-l va prosti și că o va pedepsi.

Lui Bowen i se tăie respirația.

- Nu puteam lăsa să se întâmple asta.

Vocea i se sparse într-un hohot de plâns.

- Din cauza mea era aici și mi-era rușine. Știam că nu aș fi putut fi niciodată fericită știind că libertatea mi-a fost adusă de suferința altcuiva. Așa că l-am invitat în patul meu. L-am... sedus.

Se opri și întoarse capul, iar mâinile îi zburară să-și acopere obraji și lacrimile care îi curgeau.

Bowen se uită șocat la ea și apoi îl asaltă furia. Ea tresări când îi văzu reacția și încercă să se ridice din poala lui.

O prinse, ținând-o cu înverșunare lipită de el. O cuprinse cu ambele brațe și își îngropă fața în părul ei.

Dumnezeule, era furios! Furios că ea luase așa de multe pe umerii ei, că purta atâta greutate! Vinovăție. Rușine. Și nu merita *nici una* din ele.

Era furios pe el însuși că petrecuse așa de mult timp fiind supărat pe ea. Și era livid că Graeme condamnase uniunea dintre el și Genevieve pentru tot ce se presupunea că ea îi făcuse lui Eveline.

Nu-și dorea decât să se întoarcă în camera lui, să-l înfrunte pe Graeme și să-i spună întregul adevăr sordid, dar nu voia să o lase pe Genevieve să sufere singură.

În noaptea asta avea să îi arate cum era să fie cu un bărbat care o iubea.

– Nu sunt furios pe tine, fetițo, zise el, cuvintele fiindu-i înfundate în părul ei. Mi-e rușine că am fost supărat pe tine înainte.

– Am fost dispusă, șopti ea. În noaptea aia, am fost târfa care m-a făcut să fiu. Și în următoarea. Oh, Dumnezeuule, m-am urât! Doar atunci m-am gândit la păcatul sinuciderii. Nu înainte, când m-a violat. Când i-a pus pe ceilalți să mă țină și să fie martori la umiliința mea. Nici măcar când i-a lăsat pe ceilalți să mă... rănească. Doar atunci. Oh, Dumnezeuule, este un păcat să recunoști așa ceva, dar am fost așa de rănită de ceea ce făcusem încât am vrut să mă arunc din turn.

– Oh, iubirea mea, șopti Bowen îndurerat.

Se legănă înainte și înapoi, ținând-o în brațe în timp ce lacrimile ei îi udau pieptul. O sărută pe păr, pe tâmplă, apoi o îndepărtă suficient cât să-i sărute obrajii, nasul și buzele, încercând să o aline.

Își lipi înfometată buzele de ale lui, cu căldură și lacrimi sărate. Se agăță de gâtul lui, ținându-l cu înverșunare în vreme ce îi răspundea la sărut.

– Dacă nu voi fi niciodată cu alt bărbat, vreau ca tu să fii ultimul, șopti ea. Arată-mi, Bowen! Arată-mi cum este! Scapă-mă de amintirea lui Ian!

– Nu va trebui să mă implori niciodată pentru nimic, iubirea mea. Dacă-mi ceri luna, ți-o voi aduce.

Ochii ei se înmuieră, lacrimile i se opriră și se uită la el cu fruntea lipită de a lui.

– Arată-mi, șopti ea din nou.

El se ridică de pe scaun, luând-o în brațe. O duse la pat și o așeză cu blândețe în mijlocul saltelei.

Nedorind să distrugă nici un moment din ce avea să urmeze, se aplecă, punându-și palmele de o parte și de alta a umerilor ei în vreme ce o privea intens în ochi.

– Voi fi blând, fetițo! Nu mă voi grăbi și te voi fermeca atât de dulce cum merită o fată. Dar, dacă mă grăbesc, dacă fac ceva care te sperie, dacă vrei să mă oprești de teamă sau din alt motiv, trebuie să-mi spui. N-aș face niciodată ceva să te rănesc. Mi-aș tăia brațul drept înainte să te fac să suferi.

Ea îi zâmbi, cu ochii sclipind ca două smaralde gemene.

- Am încredere în tine, Bowen. Doar în tine. Iubește-mă acum.
Fă-mă să uit tot ce este în trecut!

El se lăsă pe ea, apăsându-și gura caldă peste a ei.

- Da, fetiço. În noaptea asta vreau să te gândești doar la prezent.

Capitolul 32

Genevieve absorbi înfometată sărutul lui Bowen. Nu cunoscuse niciodată o asemenea dulceață. Nici un bărbat nu fusese atât de tandru și răbdător cu ea. Inima i se umplu de o suferință care aproape o copleși.

Nu știa ce îi rezerva viitorul, dar în noaptea asta atât își dorea. Să fie în brațele lui Bowen. Să afle, doar pentru un moment, cum se simțea să fie prețuită și... *iubită*.

Se putea preface că trecutul nu existase niciodată. Că fața ei nu mai era însemnată cu cicatrice și că păcatele nu fuseseră comise. Că Bowen era iubirea ei – singura ei iubire, iar el era primul care o atingea.

Lipi instinctual obrazul cu cicatrice de saltea, ca buzele lui să atingă carnea celui alt obraz. Dar el nu-i permise.

O întoarse cu blândețe, astfel încât cicatricea să fie la vedere și presără mici sărutări pe linia aspră, nelăsând nici o parte din semn neatinsă.

– Aș fi mulțumit să nu fac altceva decât să te sărut toată noaptea, murmură el.

– Și eu pe tine, șopti ea.

Mâinile lui se afundară în părul ei. Degetele îi trecură prin șuvițele lungi, mângâindu-le și netezindu-le.

– Ridică-te, să mă pot bucura de tine.

Corpul îi tremura în timp ce făcu ce îi ceru. O așeză pe marginea patului și începu să o dezbrace lent de cămașa pe care o purta. În tot acest timp, se uită în ochii ei, căutând parcă vreun semn că ea nu voia sau că îi era teamă.

Era adevărat că era nervoasă. Nu voia să-l dezamăgească. Dar nu-i era teamă. Nu de el. Niciodată de el.

Își ținu respirația când el îi trase cămașa peste cap și mâinile îi alunecară în jurul corpului, acoperindu-și sânii când rămase dintr-odată goală în fața lui.

– Nu ascunde o asemenea frumusețe de mine, o muștră el blând.

Îi trase cu grijă brațele în jos. Ea descoperi șocată că și mâinile lui tremurau. Părea la fel de tulburat ca ea.

Inima i se strânse. Era așa de dulce și de blând, dar părea nesigur de el.

Slăbi strânsoarea și îi permise să-i îndepărteze brațele ca să o vadă complet goală. Expresia de satisfacție din ochii lui îi dădu curaj.

Nu-i era străină pofta. Ian se uitase la ea ca un bărbat hotărât nu doar să o posede, ci și să o dețină, să intre în fiecare parte a minții, a corpului și a sufletului ei.

Dar felul cum o privea Bowen era diferit. Savură fiecare privire, fiecare atingere.

— Și eu te-aș dezbrăca, zise ea răgușită, dar ezită, pentru că nu voia să pară prea îndrăzneță.

El îi luă mâinile și i le ghidă spre tunică și spre legăturile de la gât.

— Nimic nu mi-ar oferi mai multă plăcere decât să simt mâinile tale pe mine.

Desfăcu neîndemânatică legăturile și apoi permise propriilor mâini să alunece în jos pe brațul muscular și pe abdomenul lui încordat, unde prinse materialul și începu să-l tragă în sus.

O ajută să-l dea peste cap, și privirea ei rămase pe cicatricea cusută de pe pieptul lui. Cum făcuse și el, ea se aplecă și sărută fiecare centimetru din cicatrice, zăbovind cu buzele pe carnea încrețită.

Inima lui bătea la atingerea gurii ei, iar respirația îi era ca un lung suierat.

— Ai idee cât de mult am visat la asta? întrebă el. Gura ta pe mine, dulceața sărutului și a mângâierii tale. E mai mult decât mi-aș fi putut dori vreodată.

Ea își plecă timidă capul, îmbujorându-se la auzul cuvintelor lui înflăcărate.

El îi cuprinse maxilarul, mângâind-o în timp ce o privea tandru.

— Ah, fetițo, timiditatea ta este așa de duioasă!

Ea își lăsă fața în palma lui, tânjind după mai multe atingeri. Apoi el se ridică încet, stând în fața ei, ca ea să îi desfacă pantalonii.

Umflătura erecției era deja vizibilă. Înghiți în sec, tulburată, când începu să-i dea jos ultimele haine. Mâinile lui le acoperiră în cele din urmă pe ale ei și o ajută să-i dea pantalonii jos.

Era o imagine magnifică stând în fața ei. Un bărbat tare, muscular, războinicul suprem. Corpul îi era brăzdat de cicatrici, unele vechi și pale, unele, precum cea de pe piept, mult mai noi.

Era evident că purtase multe bătălii. Avea semnele celui mai experimentat războinic, mărturie a forței și a antrenamentului.

Bărbăția lui se împingea în sus, groasă și grea, pornind de la părul negru aflat la îmbinarea coapselor. Învățase să se teamă de o astfel de imagine, pentru că știa că însemna doar suferință și umilință pentru ea.

Dar aceasta era mărturia nevoii lui de a fi cu ea. *Ea*. O fată speriată care nu avea nimic de oferit, virtutea fiindu-i luată cu mult timp în urmă împotriva voinței ei.

Se simți din nou rușinată, pentru că nu-l merita pe acest bărbat, nici respectul lui.

Bowen se lăsă din nou pe pat, observând schimbarea ei bruscă. Îi mângâie părul, alunecând mâna pe toată lungimea șuvițelor în timp ce se uita întrebător la ea.

- De ce te uiți așa? Ca și cum ai fi rușinată?

Ochii ei erau bântuiți. În ei se vedeau tristețea și un amalgam de emoții nerostite.

- Cândva aș fi fost demnă de tine, zise Genevieve îndurerată. Eram inocentă și neatinsă. Părinții mei erau de viță nobilă și eram favorizată la curtea regelui. Am fost în suita reginei. Ridică privirea cu tristețe, amintindu-și tot ce fusese obligată să facă. Acum nu sunt mai mult decât cea mai josnică târfă. Cu siguranță, nu sunt potrivită pentru un războinic care poartă numele Montgomery și este rudă cu una dintre cele mai puternice căpetenii din toată Scoția.

El se umplu de furie. Se scăldase în ea până când îi aprinsese simțurile și îi arsesse prin vene.

- Nu ești demnă? zise el, cu vocea serioasă și neînduplecată. *Eu* sunt cel nedemn. Niciodată nu a existat o femeie mai demnă de respectul meu.

Chipul ei se luminează cu o expresie de uimire. Ochii i se măriră și apoi i se luminară. Se uita la el de parcă tocmai învinsese singur o întreagă armată pentru ea.

- Oh, Bowen! șopti ea.

Își strecură brațele pe sub picioarele ei și o ridică pentru a o așeza pe pat. O întinse ca pe un festin. Și chiar așa era - un festin pentru ochi și simțuri. Abia se putea abține, atât de mare era nevoia lui de a o atinge.

Cu mâinile tremurând, îi mângâie abdomenul moale, chiar deasupra peticului negru de păr ce îi proteja cea mai feminină carne. Fu cuprins de dorința de a-și afunda degetele în dulceața ei, dar nu voia să se grăbească. Avea să fie foarte răbdător, chiar dacă asta îl omora. Și chiar s-ar fi putut întâmpla.

Îi mângâie pielea mătăsoasă de pe coaste și apoi urcă spre valea dintre sâni, privind perfecțiunea movilelor. Sâni perfecți, cu sfârcuri roz. Sfârcurile erau tentant de rotunde și întărite, invitându-i gura să le sugă.

Când cuprinse în palmă una dintre sferile diafane, ea rămase nemișcată și nici măcar nu respiră. Sfârcurile îi se întăriră.

– Ești frumoasă, Genevieve, zise el răgușit. Nu există fată mai frumoasă.

Pentru o clipă, crezu că spusese ceva greșit. Că mersese prea departe și că, în efortul lui de a o face să se simtă frumoasă și feminină, păruse nesincer.

Dar apoi îl privi, iar în ochii ei văzu o lumină vibrantă. Părea... mulțumită. Era o expresie pe care nu o avusese până atunci. Avusese puține lucruri care să o facă fericită.

– Tu mă faci să mă simt frumoasă, zise ea cu buzele tremurându-i de emoție.

Cuvintele ei îl loviră direct în piept și le simți până în vârful degetelor. Se aplecă și îi atinse gura cu a lui, sorbind nectarul buzelor ei.

– Mă bucur că reușesc asta, pentru că ești mai frumoasă decât o mie de răsărituri în Scoția.

O ciuguli de la maxilar la ureche și apoi petrecu câteva momente lungi provocându-i suspine jucându-se cu lobul delicat. Îl linse și-l ciuguli până când ea se agită încontinuu sub mâinile lui exploratoare.

Îi cuprinse sfârcurile, jucându-se cu degetele pe ele. Îi lăsa gura apă, dorindu-și să le atingă cu limba. După ce părăsi urechea, coborî cu mușcăture pe gât, spre umăr. Mușcă pielea sensibilă din curbura gâtului până când ea tremură sub gura lui.

Și, în cele din urmă, își permise să alunece în jos. Lăsă o urmă umedă fierbinte pe carnea ei până când ajunse la bogăția sânilor.

Linse sfârcurile, și ea suspină, arcuindu-și spatele. Mâinile îi zburară spre el, apoi pe capul lui și îl traseră mai aproape, cerând mai mult.

Se jucă apoi cu sfârcurile, lingând și tachinând, supse vârful catifelat și trase puternic în timp ce îi sugea sânul.

– Este divin, oftă ea.

Degetele ei se relaxară în părul lui, mângâindu-i şuvițele lungi până când el închise ochii de plăcere.

Atingerea ei era minunată. S-ar fi mulțumit să simtă mâinile ei tot restul zilelor lui.

– Da, este divin, fu el de acord.

Știa, însă, că ar fi fost mai mult decât divin să fie în ea. Nerăbdarea îl omora. Abia aștepta să alunece în moliciunea ei mătăsoasă. Se ruga doar să nu termine chiar în momentul în care intra în căldura ei dulce.

Își continuă drumul în jos, apăsând sărutări tandre pe pântecul ei și apoi se așează deasupra, cu brațele pe partea exterioară a coapselor ei, în timp ce o săruta pe părul negru, subțire dintre picioare.

Ea făcu ochii mari și înălță capul, vrând să protesteze când el îi desfăcu coapsele și o sărută pe cărlionții moi.

- Bowen, nu!

El chicoti.

- Ba da! Stai întinsă și lasă-mă să te iubesc.

Degetele îi alunecară între faldurile mătăsoase și găsi punctul încordat pentru plăcerea femeii. Imediat ce o atinse, ea se smuci și scoase un țipăt ascuțit.

Se îndoia că vreun bărbat avusese grijă să simtă și ea plăcere. Fusesse folosită ca un obiect pentru plăcerea altora. Nevoile și dorințele ei nu fuseseră niciodată importante. Era hotărât ca în noaptea asta să schimbe totul.

Coborându-și capul, adulmecă încet carnea caldă, umedă și gustă esența feminității ei. Era o senzație amețitoare. Îi umplea simțurile. Îl copleșea.

Trecu apoi cu limba în sus până când găsi mugurul. Ea tremura incontrollabil, picioarele contractându-se în timp ce el continua să acorde atenție cărnii ei femeiești.

- Bowen! strigă ea.

El ridică privirea și îi văzu ochii mari și aproape speriați. Era precum coarda arcului, iar expresia ei era un amestec de durere și plăcere intensă.

- Ce se petrece? întrebă ea uimită.

- Este plăcerea ta de femeie, zise el blând. Dă-mi voie să ți-o ofer, Genevieve. Ai încredere în mine. Dă-ți drumul! Nu te împotrivi. Va fi minunat.

Ea oftă și se relaxă. El continuă, hotărât mai mult ca oricând să-i ofere plăcerea supremă.

Voia să se asigure că ea era pregătită pentru el, pentru că ultimul lucru pe care îl dorea era să o rănească. Era un bărbat mare, și ea era strâmtă. Nu avea să folosească forța și să-i provoace durere.

Când gura lui îi găsi mugurul și îl supse cu blândețe, strecură un deget în ea, să simtă cât era de udă. Ea se strânse în jurul lui. Era îngustă, iar interiorul ei îi strângea cu lăcomie degetul.

Alunecă mai adânc, afundându-se printre pereții satinați și catifelati, în timp ce își trecea limba peste părțile cele mai sensibile.

Ea se răsucea incontrolabil. Ofta și suspina, devenind tot mai agitată cu fiecare atingere a limbii lui. Ridica din șolduri și mâna îi alunecă peste părul lui de parcă cerea mai mult.

Avea să o ducă până aproape de final. Voia să fie disperată să termine. Doar atunci avea să o facă a lui și să o posede. Aveau să simtă satisfacția împreună.

Scoase degetul din ea și apoi alunecă cu ambele mâini sub fesele ei rotunde, ridicând-o ca să se poată înfrupta mai ușor din carnea ei feminină.

Savură gustul, fiecare atingere cu limba. Își răsuci vârful limbii în jurul feminității ei și apoi își alunecă limba înăuntru, afundându-se cât de adânc putu, închizând gura și sugând.

Ea scoase un țipăt și strânse coapsele puternic. Se răsucea sub el, iar Bowen își dădu seama că era aproape de eliberare.

Nerăbdarea îi crescuse pe șira spinării. Era așa de dornic să fie în ea încât mișcările îi erau neîndemnatice când își trase mâinile de sub fesele ei.

Desfăcându-i coapsele, se așeză între ele și își făcu loc deasupra ei. Corpurile lor erau încinse, potrivindu-se perfect, moliciunea ei fiind ca o foiță fină pentru duritatea lui.

-Vreau să fiu în tine, fetițo. Tânjesc să fiu în tine. Ține-te de mine și privește-mă! Vreau să fii cu mine tot timpul. Dacă vrei să mă opresc, spune-o! Mă opresc chiar dacă asta mă omoară.

Ea zâmbi, în ochi sclipindu-i ceva ce părea a fi iubire. Poate că el voia să fie asta. Poate că își închipuia. Dar o acceptă și o ținu aproape, sperând dincolo de speranță că în timp ea putea ajunge să-l iubească. Avea să aștepte pentru totdeauna dacă era nevoie.

Trebuia să fie răbdător, pentru că mai întâi ea trebuia să capete încredere și, în plus, îi putea lua mult timp să treacă peste trădarea de care avusese parte.

Se poziționează și împinse doar cât să intre. Acolo se opri, nedorindu-și să se grăbească și să riște să o rănească ori să o sperie.

Avea o singură șansă ca totul să fie perfect și era hotărât să reușească.

- Respiră, fetițo, și ține-te bine de mine. Voi fi blând și mă voi mișca lent. Vreau să te simți bine.

Mâinile ei alunecară în sus pe brațele lui, spre umeri, unde unghiile ei se înfipseră în carnea lui.

Împinse, intrând în ea centimetru cu centimetru. Niciodată nu fusese așa de lent sau de grijuliu. Se uita atent, căutând orice semn că nu era mulțumită. Ea scoase un mic oftat și se foi sub el de parcă era la fel de nerăbdătoare ca el să-l simtă cu totul în ea.

Ea îl cuprinse, toată moale, dulce și senzuală. Absolut senzuală și decadent de păcătoasă. Niciodată nu simțise un astfel de val de plăcere. Sau de mulțumire. Era ca și cum ar fi ajuns acasă. Ca și cum ar fi așteptat-o pe ea - și acest moment - de o veșnicie. Și poate că așa era.

Îl completa într-un fel cum nu-și imaginase vreodată că o femeie o putea face. Avea rudele, clanul, îndatoririle față de fratele lui. Graeme, Teague și Rorie fuseseră mereu pe primul loc. Pusese binele și nevoile lor deasupra alor lui. Și acum Genevieve pusese stăpânire pe el. Ar fi mutat soarele dacă de asta era nevoie pentru a o ști în siguranță și fericită. Nimic nu era mai important decât siguranța ei. Preocuparea lui era și trebuia să fie doar ea, pentru că ea nu avea un alt apărător. Dacă nu se ocupa el de fericirea ei, cine o făcea?

Închizând ochii, alunecă mai adânc, împingând până când șoldurile lui întâlneau coapsele ei, iar firele de păr se amestecară cu firele ei fine dintre picioare.

Ochii ei erau sticloși. Părea a fi copleșită, amețită. Mâinile îi urcau și coborau pe brațele lui de parcă nu putea rămâne nemișcată, apoi ridicându-le în părul lui care îi cădea pe umeri.

El se retrase și amândoi suspinară, cuprinși de plăcerea delicioasă care îi asaltă. Împinse din nou, dar cu blândețe. Alunecă în umezeala strâmtă și fruntea i se umplu de sudoare în timp ce se lupta să-și păstreze controlul.

- Bowen, am nevoie...

- Ce ai nevoie, fetițo? Spune-mi! Îți voi da dacă îmi stă în putere.

- Am nevoie de... *tine*, zise ea pe o voce disperată. Nevoia asta mă sfâșie pe interior. Nu știu ce să fac. Crește și crește până când presiunea devine o durere în mine.

El se retrase și apoi pătrunse un pic mai puternic în același ritm. Mâinile îi cuprinseră șoldurile, ținând-o nemișcată în timp ce el pătrundea înainte și înapoi în strânsoarea ei.

Strecurându-și o mână spre ea, își coborî degetul mare printre cărlionții ei până ce îi atinse mugurul.

Ea se tensionă imediat, devenind așa de strâmtă în jurul lui încât el aproape că termină. Gemu și se opri, respirând iute pentru a-și recăpăta controlul.

Apoi el o atinse din nou cu degetul, provocându-i un alt fior până la oase. Era aproape. Periculos de aproape de a-și găsi propria plăcere, și el voia să termine odată cu ea.

Apăsând cu degetul mare și apoi făcând un cerc senzual, începu să alunece înăuntru și afară, forțând să intre adânc. Frecarea era aproape intolerabilă. Era așa de strâmtă, încât părea dificil să se miște ușor.

Degetele ei se înfipseră în brațele lui. Închise ochii și scoase un țipăt scurt.

Ea se udă în jurul lui, pătrunderea lui devenind dintr-odată mai ușoară, mai puternică și mai rapidă. Ea se arcui și apoi țipă, scoțând un sunet distorsionat ce se termină într-un suspin.

Ca o sălbăticiune, se încordă în strânsoarea lui, iar el o pătrunse în timp ce ea se chinuia sub el. Eliberarea i se adună în vintre, încordându-i fiecare mușchi din corp până când îl duru. Apoi izbucni într-o explozie tumultuoasă. Pulsă cu putere, pătrunzând adânc în ea, ca apoi să se retragă pentru a intra iarăși.

În cele din urmă, se opri, îngropat în ea, cu corpul fierbinte peste al ei, tremurând și vărsându-și ultima sămânță în ea.

O luă în brațe, dorindu-și doar să o aibă cât de aproape putea. Era moale și sătulă, iar oftatul ei părea satisfăcut.

Pentru o clipă îndelungată, rămase în strânsoarea ei puternică. Nu dorea să plece. Ar fi rămas așa cât de mult ar fi putut, în cel mai intim mod posibil.

Îi sărută tâmpla, adulmecându-i pielea și murmurându-i din nou că era cea mai frumoasă fată din lume. Nu-i spunea simple cuvinte. Platitudini rostite nesperios. Nu-i păsa de cicatricea care îi marca fața. În ochii lui, ea era cea mai frumoasă fată pe care o cunoscuse vreodată și nimic nu avea să schimbe asta. Nici o cicatrice. Nici circumstanțele. Era a lui și nu-i păsa ce credeau ceilalți.

– Te iubesc, murmură el în părul ei. Mereu te voi iubi, Genevieve.

Dar, când se retrase, văzu că ea adormise deja, având pe buze un zâmbet vag. Părea liniștită, liniile de pe frunte fiind înlocuite de pielea netedă.

O sărută din nou și se dădu ușor jos de pe corpul ei cald. Apoi trase cuverturile peste amândoi și o strânse la piept, ca ea să doarmă în siguranța îmbrățișării lui.

Capitolul 33

Erau primele ore ale dimineții, înainte de răsăritul soarelui, și Bowen stătea întins în pat, cu Genevieve odihnindu-se lângă el, cu capul pe umărul lui în vreme ce el îi mângâia părul moale.

Se treziseră amândoi, dar stăteau în tăcere, bucurându-se pur și simplu de intimitatea și de apropierea îmbrățișării lor. Din când în când, o săruta pe frunte, pentru că nu se putea abține să nu o atingă și să nu o sărute chiar și în cele mai mărunte feluri.

Ea îi mângâia absentă pieptul, dar lui îi plăcea că îl atingea. Nu voia să se oprească vreodată.

– Cum ai devenit expertă în trasul cu arcul? întrebă el, întrerupând tăcerea.

Ea își înălță capul ca să se uite în ochii lui, fruntea fiindu-i încrețită de surprindere.

– Este clar că te pricepi foarte bine. Ai putut să dobori patru bărbați în luptă, și ținta ta este mai bună decât a oricărui bărbat pe care l-am văzut.

– Tatăl meu m-a învățat, zise ea încet. Deseori, mă lua cu el la vânătoare. Mama îl certa. Îi spunea că încerca să facă din mine un băiat pentru a compensa faptul că ea nu-i oferise niciodată fiul pe care el și-l dorise. Ea oftă blând, o expresie de tristețe întunecându-i ochii. Mi-e dor de el, recunosc.

El o strânse și o sărută din nou pe frunte.

– Ce se va întâmpla acum, Bowen? Fratele tău este aici.

Atent să nu abordeze subiecte care doar l-ar fi înfuriat, îi răspunse vag:

– Nu știu. Nu prea am discutat despre asta. Astăzi va face un tur al castelului și cel mai probabil va decide viitorul clanului McHugh.

– Promite-mi că nu vei permite ca eu să fiu motiv de certuri între voi doi!

Bowen înlemni. Pricepuse mai mult decât o lăsase el să creadă cu o noapte în urmă? Era mai intuitivă decât crezuse el?

– Nu, fetișo, nu voi permite.

Măcar era adevărat. Refuza ca Genevieve să fie subiect de ceartă. Graeme fusese clar, dar și Bowen, la rândul lui, fusese la fel. Dacă Graeme nu o putea accepta, atunci Bowen avea să o ducă departe de clanul Montgomery. Îl durea să se gândească la separarea de ai lui – frații și sora lui, Rorie. Dar îl durea și mai mult să-și imagineze că avea să fie despărțit de Genevieve.

– Clanul este important, zise ea, cu suferință în voce. Îmi e dor de al meu. Mi-e dor de mama și de tata din toată inima, dar mă liniștește să știu că nu vor afla niciodată de nenorocirea mea. Ar suferi profund.

Era atâta tristețe în cuvintele lui Genevieve, încât inima lui Bowen tresări. Dar, mai mult decât atât, îl puse pe gânduri. Cuvintele ei îl tulburară.

Era o senzație inconfortabilă, pentru că știa că exista o problemă nerezolvată – clanul ei. Știa că soluția ei nu era potrivită. Și, totuși, dacă părinții ei ar fi știut că ea era în viață, Bowen ar fi pierdut-o într-o secundă.

Gândul acela îl deranja, de fapt, îl neliniștea total. Nu se putea gândi la așa ceva. O strânse mai puternic pentru a alina neliniștea care pusesse stăpânire pe el la gândul de a o pierde.

– Astăzi vreau să rămâi în camera ta, Genevieve, zise Bowen pe un ton serios. Sunt multe de rezolvat și cel mai bine este să nu fii văzută. Nu vreau să fii rănită de vorbele sau de faptele celorlalți.

Voia să o protejeze de critica fratelui său. Bowen nu putea fi sigur că Graeme nu avea să o înfrunte pe Genevieve în furia lui pentru ce-i făcuse lui Eveline. Și dacă ar fi făcut vreodată asta, s-ar fi împotrivit fratelui său, pentru că nu voia să permită ca Graeme să o discrediteze pe Genevieve.

Tristețea îl rodea, dar o izgoni, nedorind să permită umbrelor să se lase peste el și Genevieve. Era hotărât să-i ofere iubirea și fericirea pe care ea le merita. Chiar dacă asta însemna să o aleagă pe ea în detrimentul oamenilor pe care îi iubea și îi erau dragi.

Nu putea să nu fie furios pe Graeme că îl obliga să facă această alegere. Înțelegea sentimentele fratelui său, dar mersese prea departe. Condamnase uniunea dintre el și Genevieve fără măcar să o fi cunoscut pe fată. Și nici nu-i ascultase realmente povestea. Reacționase cu furie, iar acum Bowen era obligat să facă inimaginabilul.

Să o aleagă pe femeia pe care o iubea sau clanul căruia îi era înverșunat de loial.

Era o alegere pe care nici un bărbat nu trebuia să o facă vreodată. Cu toate astea, el asta avea de făcut acum.

Dumnezeu să-l ajute, nu s-ar fi putut ierta niciodată și nu ar fi putut trăi, spunându-și că era bărbat, dacă îi întorcea spatele lui Genevieve și o lăsa să supraviețuiască singură. Nu ar fi putut dormi noaptea, întrebându-se dacă ea era fericită, speriată, singură sau rănită. Și adevărul era că nu voia să trăiască fără ea.

Nu, fata îndurase mai multă suferință decât ar fi trebuit să îndure într-o viață întreagă. Dacă era după el, n-ar mai fi trăit nici un moment de nefericire.

Ea se ridică și îl sărută, atingându-i chipul. El îi prinse mâna, ținând-o strâns pe obrazul lui și răspunzându-i la sărut.

Corpul lui se trezi la viață, înfometat după ea din nou, deși o avusese de nenumărate ori pe timpul nopții. Niciodată nu avea să fie suficient. Niciodată nu avea să se sature de ea.

O trase în brațe, sărutând-o pătimaș. Și apoi o rostogoli sub el, desfăcându-i coapsele cu genunchiul.

- Din nou? șopti ea.

- Da, fetițo, din nou.

Capitolul 34

Era trecut bine de ora la care el se trezea de obicei când ieși din camera lui Genevieve și se duse să-l caute pe Graeme. Teague și Brodie nu erau în castel – cel mai probabil, îl însoțiseră pe Graeme în turul ținutului McHugh.

Noaptea cu Genevieve îl liniștise cu privire la hotărârea sa. Se calmase, deși, după confruntarea cu Graeme, emoțiile lui fuseseră un haos. În dimineața asta, era capabil să discute cu Graeme și spera că îl putea face pe fratele său să înțeleagă.

Când ieși în curte, Graeme intră călare cu Teague și Brodie și descălecă. Privirea lui tăioasă îl găsi pe Bowen și trăsăturile i se încordară.

Bowen se apropie cu pas hotărât, oprindu-se la câțiva pași de Graeme. Brodie și Teague tocmai descălecau, și Bowen se grăbi să vorbească înainte că ei să se apropie.

– Aș vrea să vorbesc cu tine.

Buzele lui Graeme se subțiară.

– Ai spus deja destul.

– Mai am de spus. Sunt detalii pe care ar trebui să le afli înainte să iei o decizie.

Graeme ezită un moment îndelungat, apoi încuviință în sfârșit din cap și se întoarse pentru a ordona să se aibă grijă de calul său. Apoi se uită la Bowen.

– Haide! Urcăm pe culme și vorbim acolo.

Unul lângă altul, cei doi frați meraseră pe lângă zidul de piatră ce proteja castelul, îndepărtându-se destul de mult de castel și de casele care îl înconjurau.

Era ca pe vremuri. Bowen mereu alături de Graeme. Bowen îndeplinind mereu dorințele lui Graeme. Era cuprins de tristețe din cauza rupturii dintre ei, dar era o problema pe care spera să o poată rezolva.

Graeme se opri, privind împrejurimile. Vântul bătea, suflând peste deal.

— Ce te frământă, Bowen? Bănuiesc că ai petrecut noaptea cu Genevieve.

În vocea lui Graeme era dezaprobare, dar Bowen nu reacționează. Își fixează privirea pe râul din depărtare în timp ce-și aduna gândurile.

— Genevieve l-a manipulat pe Ian crezând că are șanse să-i provoace moartea, iar ea să se salveze.

— Da, mi-ai spus. Încurajând planul lui de a o răpi pe Eveline, zise Graeme dezgustat.

— În afară de faptul că dai vina pe cine nu trebuie, pentru că nu Genevieve a dus planul la îndeplinire. Nu ea a fost cea care a chinuit-o pe Eveline. Ian a fost, și o știi prea bine. Dar mai sunt lucruri pe care nu le știi. Ți-am spus că a fost răpită de Ian, chipul i-a fost tăiat și a fost violată în mod repetat de el. Și-a îndemnat și oamenii să facă la fel.

Graeme se strâmbă dezgustat și scoase o înjurătură.

— Azi-noapte, pentru că fata plângea și îi era teamă să-mi povestească, a mărturisit că îi este rușine pentru că l-a invitat pe Ian în patul ei nu o dată, ci de două ori. Vrei să știi de ce, Graeme?

Pe chipul lui Graeme trecu o expresie de disconfort, dar nu răspunse. Bowen insistă.

— L-a invitat pe nenorocit în patul ei pentru că el avea de gând să o violeze și să abuzeze de Eveline ca răzbunare pentru păcate pe care credea că le-a comis împotriva lui. Pentru că a îndrăznit să-l refuze. Așa cum cândva Genevieve a făcut-o la curte. Doar că ea nu a fost așa de norocoasă să scape de răzbunarea lui. Însă o putea salva pe Eveline și a făcut asta acceptându-l de bunăvoie pe Ian în patul ei, ca să o cruțe pe soția ta. Și pentru că a făcut asta, se crede nedemnă de mine, de respectul meu. Sau de iubirea mea.

Termină cu îndârjire, fiind din nou cuprins de furie. Era mânios pentru că o judecase greșit, iar ea încă suferea și era condamnată de neamul lui pentru greșeli pe care nu le comisese.

Buzele lui Graeme formară o linie strânsă, de resemnare. În ochii lui se vedeau tristețea și regretul.

— Este o tragedie. O poveste tristă. Este rușinos că un singur om a provocat așa de multă suferință și mâhnire pentru că era doar un copil răsfățat, care avea tot ce își dorea. Tatăl lui a fost la fel de vinovat ca el.

Bowen încuviință din cap.

— Da, era. Fata i-a băgat o săgeată direct în gât. A căutat răzbunare pentru toate lucrurile rele pe care i le-a permis lui Ian. Îi ura pe amândoi.

- Nu ai în față o situație ușoară, Bowen. Chiar dacă îmi dau binecuvântarea și sunt de acord, mai este problema clanului ei. Nu poți ascunde fata pentru totdeauna. Este posibil să-i vezi când ești la curte. Vor fi răniți și furioși dacă descoperă că le-ai ascuns că ea este în viață. Ar putea porni la război împotriva clanului nostru pentru asta.

Bowen ascultă cuvintele lui Graeme, dar nu erau lucruri la care nu se gândise deja. Își amintea prea bine expresia de pe fața fetei din noaptea trecută, când vorbise despre familia ei. Câtă suferință avea în privire. Și tonul ei când recunoscuse că îi era dor de părinți.

Și acum Graeme îi aducea un argument solid. Bowen voia să se însoare cu Genevieve. Voia să o aducă în clanul Montgomery, ca ea să fie fericită și protejată. Dar Graeme avea dreptate. Nu o putea ține ascunsă pentru totdeauna. Nu voia.

N-ar fi vrut niciodată ca ea să creadă că lui îi era rușine să o aibă drept soție. Nu-i păsa ce credeau oamenii despre obrazul ei desfigurat. Pentru el, era o frumusețe răpitoare. Ar fi doborât pe oricine spunea altceva.

Teama îi umplu inima pentru că știa, dar detesta să recunoască, că drumul era drept în fața lui. Știa ce era corect, iar asta îl devasta.

- Am nevoie de timp să mă gândesc, zise Bowen pe o voce joasă. Graeme oftă.

- Dacă așa îți va fi mai ușor, eu cedez. Retrăg tot ce am zis azi-noapte. Voi primi fata în clanul nostru dacă asta îți dorești. Ești fratele meu și te iubesc mai presus de orice. Vreau ce-i mai bine pentru tine și să fii fericit. Dacă fata te face fericit, atunci o voi accepta.

Bowen încuviință din cap și strânse brațul fratelui său.

- O voi cunoaște după ce te vei gândi la tot ce te supără, zise Graeme.

- Da, așa vom face. Te voi prezenta chiar eu.

- Te las atunci.

Graeme îl bătu pe Bowen pe spate și îi strânse umărul într-un gest frățesc. Bowen îi zâmbi trist și se întoarse spre râu, coborând spre maluri.

Aceleași maluri unde el și Genevieve vorbiseră de atâtea ori. Unde o văzuse sclipind ca o nimfă a mării, cu corpul ud și scânteietor.

Pentru Dumnezeu, faptul că știa ce avea de făcut îl ucidea! Era paralizat doar de acel gând. Tristețea îl consuma, dar în același timp în conștiința lui își făcea loc pacea.

Era cel mai greu lucru pe care avea să-l facă vreodată, dar era lucrul corect.

Capitolul 35

Genevieve ieși din cameră la câteva ore după ce plecă Bowen, chiar dacă el îi spusese să rămână în castel. În mod normal, ar fi ascultat ordinul lui – o făcuse până acum –, dar camera mică și înghesuită o înnebunea și avea nevoie să-și întindă un pic picioarele.

Se opri în fața ușii lui Taliesan, tentată să vadă dacă era înăuntru. S-ar fi simțit mai bine în compania fetei, dar nu voia să o implice dacă vreunul dintre McHugh dădea peste ea și arunca cu insulte și acuzații.

De la acea luptă, avusese mare grijă să-i evite pe majoritatea oamenilor clanului McHugh și nu știa dacă aflaseră că ea îl omorâse pe Patrick. Dar, chiar dacă nu aflaseră, faptul că Corwen murise din cauza ei era suficient să-și verse furia pe ea.

Trăgându-și pelerina și gluga, coborî repede treptele, ezitând în timp ce trecea pe lângă sala mare. Era ora mesei de prânz, și oamenii erau adunați la mesele rotunde din sală. Avea să iasă pe ușa ce dădea spre curte și să se roage să treacă neobservată.

Plecându-și capul, se grăbi cu pași repezi. Vântul îi flutură pelerina când ieși afară și își feri ochii de nisipul ridicat de vânt.

Când coti, se întâlni cu un grup de femei care se întorceau de la râu cu rufele spălate.

Se înfuriară în clipa în care își dădură seama cine era. O femeie scăpă coșul cu haine ude și, fără să zică un cuvânt, ridică o piatră și o aruncă spre Genevieve.

O lovi în braț, și ea tresări de durere. Se întoarse pentru a se proteja și, spre groaza ei, celelalte femei urmară exemplul celeilalte.

– Târfă! strigă una când aruncă o piatră care zbură peste capul lui Genevieve.

Slavă Domnului!

– Asasino!

Apostrofările o făcură pe Genevieve să se adune. Lăsă mâinile în jos, fără să se mai ferească, și își strânse fustele ca să poată fugi spre castel cât de repede putea.

O piatră o lovi direct în spate și strigă de durere. Alta îi atinse tâmpla și simți firicelul cald de sânge cum îi alunecă pe obraz.

Dar o doborî piatra care o lovi în ceafă.

Căzu cu fața în jos, la picioarele lui Teague Montgomery, când dădu colțul spre curte.

Se lovi de pământ cu un bufnet dureros, dar știa că nu putea rămâne acolo. Aveau să se năpustească asupra ei ca o haită de lupi și se temea că nu intenționau să se oprească până ce nu o omorau.

– Ce dracu'? întrebă Teague, îngenunchind lângă ea.

Când o întoarse, văzu că Brodie Armstrong era lângă el, iar pe chipul lui era o încruntătură feroasă.

Teague șterse cu degetul mare sângele de pe fața fetei și miji ochii.

– Cine ți-a făcut asta? întrebă el.

– Vin, gemu ea.

Teague ridică privirea, observând că Genevieve auzea țipetele femeilor care veneau, strigându-și setea de sânge – sângele ei.

– Brodie! urlă Teague. Ocupă-te tu!

Teague o ridică cu blândețe în brațe, protejând-o cu propriul corp. Brodie urlă către femei să se oprească, apostrofându-le pentru ce îndrăzniseră să facă.

Genevieve se ghemui în brațele lui Teague, cu capul îngropat la pieptul lui, în vreme ce el se îndrepta repede spre ușa castelului. Rugăciunile ei fuseseră ascultate când el trecuse pe lângă sala mare și se îndreptă pe scări spre dormitorul ei.

Intră împingând ușa cu umărul, o puse pe pat și o lăsă pentru a muia o cârpă în lighean.

Ea stătea acolo amorțită și înfrigurată. Era vag conștientă de durerea de la cap și din alte locuri, dar tot ce vedea din nou și din nou erau furia și ura de pe fețele femeilor.

Oh, Dumnezeule, nu putea avea niciodată un loc aici! Știuse asta, dar faptul că îl avusese pe Bowen o făcuse să treacă peste disprețul pe care oamenii McHugh îl simțeau față de ea.

Închise ochii când o lacrimă îi alunecă umedă pe obraz.

– Nu plânge, fato! zise serios Teague. Este suficient să intru eu în panică.

Ea deschise ochii și îl văzu printre lacrimi. Stătea pe marginea patului lângă ea și, încruntat, îi ștergea cu grijă sângele de pe obrazul cu cicatrice.

Era rușinată să-l aibă așa de aproape, făcând un gest atât de intim. Dar el îi ținu bărbia cu o mână, ca ea să nu se poată întoarce cât îi curăță rana cu cealaltă mână.

– Nu-i decât o zgârietură, o asigură el îndepărtând cârpa. Nu va lăsa semn.

Ochii ei se umeziră din nou și fu nevoită să-și reprime râsul care amenința să-i scape.

– Ultimul lucru pentru care îmi fac acum griji este alt semn pe față, zise ea cu un hohot.

Pe chipul lui se văzu compasiunea. Apoi se ridică, tușind ciudat.

– S-o chem pe Taliesan?

Ea clătină din cap.

– Nu, șopti ea. Aș prefera să fiu singură.

Teague încuviință din cap și porni spre ușă.

– Cheamă-mă dacă ai nevoie de ceva. Mă voi asigura că ți se aduce mâncare la ora mesei.

– Mulțumesc, zise ea recunoscătoare. Și mulțumesc că m-ai ajutat.

În ochii lui se văzu furia.

– Este rușinos cum abuzează de o biată fată. Bowen va fi furios. Graeme nu va tolera așa ceva, adăugă el.

Ea ridică mâna pentru a-și atinge tâmpla și pentru a examina umflătura de la cap.

– Ești bine? o întrebă cu blândețe Teague.

Ea inspiră adânc și își lăsă mâna în poală. Îi răspunse, hotărâtă să nu-l lase să vadă cât de afectată era.

– Da, sunt bine, zise ea. Îți mulțumesc pentru ajutor.

Teague încuviință din cap și ieși din camera ei, închizând ușa în urma lui.

– Ești afară de ore întregi, zise sec Graeme.

Așezat pe una dintre pietrele de lângă râu, Bowen întoarse capul și își văzu fratele.

Oftă.

– M-am gândit.

Graeme ajunsese lângă el, la câțiva centimetri de mal.

– Da, asta-i evident. Nici măcar nu m-ai auzit apropiindu-mă. Cu ce ești așa de ocupat?

– Genevieve.

— Ah. Asta explică multe, zise Graeme. Se așează pe piatra de lângă Bowen și se uită la apă, cum făcea fratele lui. Și ce ai hotărât în legătură cu fata?

Bowen închise ochii, nedorind să-și exprime gândurile. Inima îi era plină de o durere sfâșietoare, fiind copleșit de tristețe pentru ce trebuia să facă.

— Trebuie să o las să plece, zise el cu vocea gătuită.

Graeme se întoarse pentru a-l privi.

— Nu va fi niciodată fericită dacă nu se reunește cu familia ei, zise Bowen. Nu este drept față de ea sau de ei să o creadă moartă în continuare. I-am simțit dorul din voce când a vorbit despre ei. Ei o iubesc, iar ea îi iubește la rândul ei. Le-a fost foarte dragă. Singura lor fiică. Nu pot fi egoist și să o iau și să o țin doar pentru mine. I s-a negat dreptul de a alege prea mult timp. Cum pot eu să fiu încă unul din viața ei care face la fel? O doresc. Dumnezeu, o doresc! O iubesc. Dar vreau să fie fericită mai mult decât vreau eu să fiu fericit. Și nu pot trăi cu gândul că mereu va exista tristețe în ochii ei dacă aș duce-o la castelul Montgomery și aș accepta că este un nimeni. Că nu este importantă.

Graeme își puse mâna pe umărul lui Bowen.

— Cred că faci lucrul corect. Fata n-a avut parte decât de suferință și este adevărat că nu a avut deloc de ales. Pot doar să-mi imaginez suferința îndurată de clanul ei crezând-o pierdută. Faci o faptă bună reunind-o cu ai ei.

— S-ar putea să mă urască pentru asta, zise Bowen mohorât. Eu vorbesc despre faptul că nu a putut alege și vreau să acționez împotriva dorințelor ei, informându-i familia că este în viață. Nu-mi va mulțumi pentru asta.

— Uneori, lucrul corect este cea mai dureroasă alegere, zise încet Graeme.

— Da, știu.

Ochii lui Graeme reflectau compasiune și regret.

— Îmi pare rău de suferința ta, Bowen. Nu pot înțelege alegerile pe care le ai de făcut. Aș fi devastat dacă vreodată ar trebui să renunț la Eveline a mea.

— Aș aduce mai multe neazuri clanului dacă McInnis ar descoperi că fiica lor era în viață și sub protecția mea. Dar cel mai important e că Genevieve ar fi cu adevărat fericită dacă se rezolvă totul cu familia ei. Și eu îmi doresc fericirea ei mai mult decât o vreau pe a mea.

Graeme puse din nou mâna pe umărul lui Bowen, dar rămase tăcut în vreme ce se uitară amândoi în zare.

Nu era nimic de spus când Bowen murea pe interior.

– Bowen!

Se tensionă când auzi strigătul din depărtare. El și Graeme se întoarseră și-l văzură pe Teague apropiindu-se, cu o încruntătură serioasă pe față.

– Un grup de femei McHugh au aruncat cu pietre în Genevieve, zise Teague fără nici o introducere.

Bowen sări în picioare.

– *Poftim?*

– Am dat de ea în timp ce fugea spre castel, cu un grup de femei în urmă, aruncând cu pietre în ea. Am dus fata în camera ei și i-am șters rănille ei.

– Cât de rău este rănită? întrebă Bowen.

– Cred că este doar zdruncinată. A avut o tăietură pe față și probabil vânătăi unde au lovit-o celelalte pietre, dar era doar speriată și supărată. I-am zis să rămână sus și să nu iasă.

Bowen înjură violent, strângând degetele în pumni.

– Nu poate trăi așa!

Își trecu o mână prin păr și se întoarse, furia fierbându-i în vene.

– Nu pot permit să continue așa, Graeme. I-au făcut viața un iad. Nu se vor opri din încercarea lor de a o face să nu se simtă dorită.

– Înțeleg, zise Graeme plin de compasiune.

Bowen încercă să-și adune gândurile când singurul lui gând era să se ducă la ea cât mai repede posibil. Se întoarse spre frații lui cu o expresie sumbră și hotărâtă.

– Nu pot rămâne aici cu ea. Chiar dacă trimit de veste familiei ei. Nu pot permite ca ea să rămână aici nici măcar o zi. Toți o urăsc. Genevieve nu poate trăi așa, prizonieră în camera ei.

Ridică privirea spre Teague și apoi se uită la Graeme.

– Teague, vrei să rămâi și să îndeplinești dorințele lui Graeme cu privire la soarta clanului și a pământurilor? Eu trebuie să mă întorc la castelul Montgomery și să o iau pe Genevieve cu mine ca să fie în siguranță.

Teague păru surprins și privi spre Graeme pentru a-i cere aprobarea.

– Eu sunt de acord dacă ești și tu, zise Graeme. E un dezastru aici. Nu-i nici o îndoială în această privință. Va fi nevoie de o mână puternică și de multă răbdare. Ce zici, Teague? Te descurci?

Cu o expresie solemnă, Teague încuviință din cap.

– Nu voi tolera prostiile pe care le-a acceptat Bowen. A sosit vremea să se ocupe cineva de șleahta asta.

Graeme ridică din sprâncene.

– Eu nu cred că a fost prea blând cu ei când le-a omorât trei oameni. Unii ar putea zice că a fost chiar prea dur.

– Trebuie să-i sperie cineva, mormăi Teague. Femeile lor sunt niște harpii arțăgoase, iar bărbații lor niște nevolnici lași.

Graeme se întoarce spre Bowen.

– Poate că este mai bine să trimiți veste familiei lui Genevieve și să-i îndrumi spre castelul Montgomery. Spune-le tot, dar permite-le să o întâlnească la castelul nostru. Furia lor va fi mare dacă sunt obligați să vină la clanul răspunzător de tot răul făcut fiicei lor. Cu toți oamenii McHugh ostili față de Genevieve, probabil cei din clanul McInnis vor veni pregătiți de război. Nu i-aș învinui dacă ar vrea să șteargă de pe fața pământului clanul McHugh. Dacă i-ar fi făcut fiicei mele ce i-au făcut lui Genevieve, nu aș avea odihnă până când nu le-aș vărsa și ultima picătură de sânge.

– Da, este cea mai bună cale. O voi scoate imediat din locul ăsta, zise Bowen. Dacă-mi scrii tu depeșa pentru căpetenia McInnis, voi trimite un mesager înainte să plecăm spre castelul Montgomery.

Graeme încuviință din cap.

– Desigur. Voi scrie mesajul așa cum mi-l dictezi. Te voi însoți înapoi la castelul nostru. Am văzut suficient. Mi se întoarce stomacul pe dos dacă mai rămân aici.

– Mă duc la Genevieve să văd dacă e bine și să-i spun despre plecarea noastră, zise Bowen. Îți voi dicta scrisoarea către familia ei și vom pleca mâine la răsărit.

Capitolul 36

Genevieve stătea lângă foc, încălzindu-și mâinile înfrigurate ce încă tremurau. Nu-i era greu să-și imagineze cum era să simți o asemenea ură față de altcineva. Ea îi disprețuise pe Ian și pe Patrick McHugh din toată inima. Dar o uimea faptul că cei din clanul McHugh o urau pentru ceva ce nu făcuse.

Dacă nu ar fi fost acțiunile nesăbuite, egoiste ale lui Ian McHugh, acum ar fi fost măritată cu altul.

Dar undeva în mintea ei o măcina gândul că, dacă ar fi fost măritată cu altul, nu l-ar fi cunoscut niciodată pe Bowen și nu ar fi petrecut niciodată o noapte prețioasă în brațele lui.

Îi era greu să spună dacă ar fi acceptat tot ce îndurase un an întreg pentru acea singură noapte, dar timpul petrecut iubindu-l îi alungase din suferința și umilința provocate de abuzul lui Ian.

Când ușa camerei se deschise, ea se întoarse și-l văzu pe Bowen dând buzna și traversând camera spre ea. Fu în brațele lui într-o clipă și o strânse așa de puternic, încât abia putea respira.

Mâna lui îi atinse tâmpla, trecând peste mica tăietură, apoi ambele mâini îi trecură peste păr, atingând-o, în căutarea oricărui semn de rană. Era evident că fratele lui îi spusese totul.

- Ești bine? întrebă el neliniștit. Teague mi-a povestit ce s-a întâmplat. Ești rănită rău?

Ea clătină din cap.

- Nu. O mică durere la cap, doar atât. Mi-a fost frică, dar Teague a rezolvat problema.

O strânse din nou la pieptul lui și o sărută pe creștetul capului.

- Te iau de aici.

Ea rămase complet nemișcată. Era convinsă că nu auzise bine. O ducea, în sfârșit, într-o mănăstire, așa cum îi ceruse?

- Genevieve... O îndepărtă cu grijă de la pieptul lui și se uită insistent la ea, cu o privire întrebătoare. Nu vrei să pleci?

Respirând întretăiat, încercă în zadar să zâmbească.

- Sigur că vreau. Asta am zis că vreau de la bun început. Este mai mult decât aș fi putut visa dacă te-ai hotărât să mă duci la o mănăstire.

El se încruntă, expresia devenindu-i aprigă.

- Eu nu într-o mănăstire am de gând să te duc. Vei merge cu mine la castelul Montgomery. Vom pleca mâine.

Ușurarea o făcu să tremure. Era așa de copleșită, încât pentru o clipă pur și simplu nu putu vorbi. Măinile îi zburară să-i acopere chipul, încercând să nu-și piardă calmul.

Bowen o prinse de umeri.

- Îmi pare rău, Genevieve. Este ceva ce ar fi trebuit să fac cu mult timp în urmă. Am fost egoist, te-am vrut aici cu mine și am permis să suferi. Teague și Brodie vor rămâne aici să se ocupe de dezastrul din clanul McHugh. Te iau din locul ăsta și nu vei mai fi tratată rău.

Ea își aruncă brațele în jurul taliei lui și-l îmbrățișă. Obrajii îi erau umezi, dar își ținu fața îngropată în tunica lui, ca el să nu-i vadă intensitatea reacției.

Dar el știa.

O îmbrățișă cu înflăcărare și apoi o desprinse de el și îi cuprinse bărbia. În ochii lui se citea tristețea și erau plini de regret.

- Bucuria cu care primești această veste mă face să-mi fie rușine. Ar fi trebuit să te trimit din acest loc în clipa în care ți-am aflat cazul. Îmi pare rău, Genevieve. Îmi pare rău că ți-am provocat mai multă suferință.

Ea se aplecă să-l sărute și își puse palmele pe chipul lui.

- Sunt bucuroasă că nu m-ai trimis departe de tine. Noaptea pe care am petrecut-o în brațele tale este una pe care o voi prețui pentru totdeauna.

- Aș petrece-o și pe aceasta cu tine, zise el serios, cu ochii sticlind de dorință.

Simți o fluturare în piept. Gura i se uscă în timp ce el o mângâia, ca un delicios războinic masculin. Și el o dorea.

Nu avea sens ca un bărbat ca el să vrea o femeie marcată, când putea avea orice femeie voia doar pocnind din deget.

Văzuse ce priviri îi aruncaseră fetele McHugh. Auzise invitațiile fățișe, zâmbetele sfioase, îndrăzneala cu care își făceau știute dorințele. Cu toate astea, nici măcar o dată nu se uitase la ele.

- Mi-ar plăcea, zise ea blând în timp ce își freca obrazul de pieptul lui.

El îi prinse umerii și își coborî capul pentru a-i captura gura într-un sărut uluitor și aprins. În seara aceasta, era mai doritor. Nu mai era la fel de răbdător sau tandru ca în noaptea trecută. Era ca și cum își pierduse controlul și o dorea cu o disperare care îl învingea.

Entuziasmul îi curgea prin vene. Căldura îi invadează pielea în timp ce corpul ei răspundea.

- Te doresc, zise el răgușit. Dumnezeu, Genevieve, te doresc așa de mult! Ești ca un drog în sângele meu. O dependență de care nu doresc să scap vreodată.

O ridică de parcă nu cântărea nimic și o duse la pat, unde o lăsă să cadă ușor.

Stătea deasupra ei, mare și fioros, în timp ce se dezbrăca iute de haine. Își trase tunică peste cap, iar ea trase aer în piept când văzu întinderea mușchilor, lățimea pieptului lui tare ca piatra, umerii și brațele lui mari.

Atât de puternic, capabil să protejeze, dar și să fie incredibil de tandru și de iubitor. Atât de iubitor! Nimic nu-i plăcea mai mult decât să stea întinsă în acele brațe imense, știind că el nu avea să permită să fie rănită.

El își dădu pantalonii jos și trase repede cizmele din picioare, aruncându-le în cameră fără să-i pese.

Era magnific, un adevărat războinic. Frumos. Cu cicatrici și frumos.

Conștientizarea fu puternică și totală când își dădu seama că era dispusă să-i ierte cicatricile și chiar să le considere frumoase. Un semn a ceea ce era. Omul care era. Da, era frumos, însă ea era prea rușinată de semnul de pe chipul ei. Nu-l văzuse niciodată ca o medalie de onoare, dovada supraviețuirii ei și a capacității de a trece peste greutăți devastatoare. Dar era dispusă să-i accepte aceste atribute lui Bowen, negându-și-le ei.

Amândoi aveau cicatrici. Amândoi erau supraviețuitori. Acestea erau semne care trebuiau purtate cu capul sus. Putea ea să accepte asta vreodată și să nu se mai ascundă în spatele umilinței și al rușinii? Era un gând plăcut, dar cele mai profunde cicatrici erau cele nevăzute, de pe inima, sufletul și mintea ei. Acelea erau cel mai dificil de acceptat.

- Îți voi scoate hainele una câte una ca să mă pot bucura de fiecare parte a ta, zise el pe o voce guturală, pasională. Și apoi te voi iubi până când razele răsăritului vor intra pe fereastră, dând semnalul plecării noastre.

Pulsul i se trezi la viață și se arcui neastâmpărată, nerăbdătoare să-i simtă mâinile pe corp, trezindu-l la viață.

Până acum nu cunoscuse niciodată plăcerea din mâna unui bărbat. Până la Bowen.

El se așeză pe marginea patului și începu să-i desfacă legăturile rochiei. Cu o răbdare pe care nu o demonstrase când își dăduse hainele jos, el o dezbracă, îndepărtându-i hainele una câte una, clătindu-și privirea cu trupul ei gol.

— Ești o privescătoare incredibilă, zise Bowen în timp ce-i dădea jos ultima haină.

Ea stătea întinsă pe pat goală, vulnerabilă și deschisă privirii și atingerii lui. Sfărcurile îi erau tari, nerăbdătoare după gura și mâinile lui. Iar carnea ei feminină pulsă când își aminti gura și limba mângâindu-i punctele sensibile.

Nu și-ar fi putut imagina niciodată actul sexual ca fiind un gest de a da și a primi, de plăcere reciprocă și pentru bărbat, și pentru femeie. Cu Bowen, nu era vorba numai despre el.

El oferea tot ce primea, chiar și mai mult. Era răbdător și exigent, având grijă să-i ofere la fel de multă plăcere câtă îi oferea ea.

Tocmai de aceea ea voia ca noaptea să fie specială. Una pe care el să și-o amintească mult timp. Bazându-se pe instincte – nu făcuse niciodată mai mult decât să mintă și să îndure brutalitatea lui Ian –, se ridică și mângâie pieptul lat al lui Bowen.

Îl sărută, preluând controlul, demonstrând un curaj care îi era complet străin. El gemu și se topi sub atingerea ei, înclinându-se periculos până când ea își puse ambele mâini pe pieptul lui pentru a-l împiedica să cadă peste ea.

Ea se ridică în genunchi, deasupra lui, apoi își uni gura cu a lui, fierbinte și la fel de rugătoare ca a lui, și îl întinse pe pat.

El se așeză brusc, ochii mărindu-i-se și întunecându-se în același timp. Ea îl sărută apăsător, așa cum el o sărutase în noaptea precedentă.

Apoi îl încălecă, cuprinzându-l între genunchi. Mădularul lui era în sus, sprijinindu-se pe carnea sensibilă a pântecului ei. Apoi îl atingea timid, făcând cercuri cu degetele de jur împrejur.

El tresări, iar ea își retrase mâinile, temându-se că îl rănise în vreun fel.

— Dumnezeule, nu, fetișo, atinge-mă! Nu-ți lua mâinile, gemu el. Degetele tale în jurul meu sunt divine.

Ușurată că îi plăcuse îndrăzneala ei, îl apucă iarăși cu blândețe, explorându-i lungimea și amestecul fascinant de tărie și moliciune catifelată.

El oftă și se arcui în strângerea ei. Întregul lui corp era tensionat, iar ea era uimită că îi putea oferi atâta plăcere cu ceva atât de simplu precum câteva mângâieri.

Delectându-se în noul ei rol de seducătoare, își lăsă mâinile libere, alunecând peste golurile și curbele corpului tare ca piatra. Exploră fiecare centimetru din carnea lui, bucurându-se de puterea pe care o avea pentru a-l face să se cutremure și să geamă.

Se aplecă și își lipi gura de abdomenul lui plat. Zâmbi când mușchii lui se încordară și mâinile i se strânsură în pumni. Nu se mișcă pentru a-i opri atacul senzual. Rămase întins pe spate, cu maxilarul încordat și ochii pe jumătate închiși, urmărindu-i fiecare mișcare.

Apoi ea înalță capul și ezită, nefiind sigură cum să exprime întrebarea care o chinuia.

El își alunecă degetele în părul ei, dându-i cu blândețe șuvițele după ureche, iar ea continuă să-l mângâie.

– Ce este? Ai o expresie de îngrijorare în ochi, iar asta este ultimul lucru la care vreau să te gândești când îmi oferi plăceri cu buzele și mâinile tale.

Ea inspiră adânc, adunându-și curajul.

– Îți amintești noaptea trecută când ai pus gura pe...

Ea roși toată numai la gândul de a rosti acele cuvinte.

– Unde, fetițo? întrebă el blând. Când te-am sărutat între picioare și ți-am atins părțile femeiești cu limba?

Ea încuviință timidă din cap.

– Da.

– Ți-a plăcut când te-am sărutat acolo?

Ea încuviință din nou.

– Da, mi-a plăcut. Mă întrebam...

– Spune ce ai de spus, iubire. Nu ai de ce să te temi. Nu-i nevoie să fii timidă, indiferent cât de adorabilă ești când ești așa, ezitantă. Adevărul este că, atunci când îmi zâmbești timid, nu-mi doresc decât să te lipesc de pat și să mă cufund în tine din nou și din nou.

Chipul ei se încălzi de plăcere la auzul vorbelor lui înfierbântate. Era limpede că vorbea serios și că nu erau cuvinte frumoase spuse doar ca să o amețească ori să o distragă.

– M-am gândit că, dacă e așa de plăcut pentru mine să simt gura ta acolo, poate și tu ai simți plăcere dacă mi-aș folosi gura aici, șopti ea cu mâinile pe mădularul lui.

El rămase complet nemișcat. Maxilarul i se încleștă și ochii îi scăpărară cu intensitate. Degetele i se strânseseră și i se desfăcură, apucând cearșafurile strâns.

Apoi ridică mâinile și îi cuprinse sânii, alunecând în sus până la chipul ei.

– Nu-mi pot imagina nimic mai dulce decât gura ta în jurul meu, fetișo. Dar nu vreau să faci asta pentru mine doar ca să-mi oferi plăcere. Doar mâinile tale îmi provoacă mai multă plăcere decât am visat vreodată.

Ea se aplecă din nou până când gurile lor fură aproape că se atinseră. Privirile li se întâlniră, pline de dorință. Îl sărută, savurând fiecare secundă de atingere.

– Mi-ar aduce multă plăcere să te gust și să te explorez, șopti ea.

Gemu și închise ochii, de parcă făcea tot ce putea să se controleze.

– Rămân servitorul tău etern, zise el răgușit. Fă ce vrei cu mine. Nu te voi contrazice niciodată. Sunt al tău, poți să faci ce vrei cu mine.

Încrederea ei crescuse odată cu aprobarea evidentă din ochii și cuvintele lui. Apoi îl sărută în jos pe maxilar, spre gât, unde se opri pentru a-l tachina și a-l ciuguli.

Îi savură orice geamăt, orice răsufflare, fiecare moment în care corpul lui se încorda, aprobând în mod evident acțiunile ei.

Coborî, oprindu-se pentru a acorda o atenție specială răniei de pe piept, sărutând fiecare centimetru din carnea încrețită. Apoi coborî și mai mult, tachinându-l cu o linie spre buric.

Se smuci când limba ei alunecă în scobitura pântecului, iar pielea i se înfioră.

În vreme ce ea cobora, mădularul i se lovi de bărbie și se opri pentru a cuprinde cu degetele lungimea impresionantă. Nu era complet sigură că era bine ce făcea. Era un teritoriu nou pentru ea. Dar instinctele compensau multe, iar ea și le urma încrezătoare.

Sărută baza, chiar deasupra părului sărmos care îi acoperea sacul greu dintre picioare. Îl apucă timid și îl masă în vreme ce se îndrepta spre vârf cu limba și cu buzele.

Când ajunse la capătul mădularului, Bowen găfâia și își arcuise spatele, cu șoldurile ridicate.

Îndrăznind mai mult, băgă în gură capul umflat și trecu cu limba peste nervuri și înapoi. Apoi își coborî gura, cuprinzându-l mai mult.

Un jet cald de lichid o luă prin surprindere. Curse din vârf și căzu pe limba ei. La început, crezu că el avea orgasm, dar era doar puțin lichid, iar mădularul deveni și mai tare între buzele ei.

– Mă faci de piatră, gemu Bowen. Niciodată nu m-a dus o femeie așa de aproape de nebunie.

Linse partea din spate a mădularului, eliberând capul și prinse baza cu o mână, așezându-se călare pe el.

Nici măcar nu era sigură că așa se făcea, dar era fascinată de ideea de a inversa complet rolurile. Dacă Bowen își folosise gura pe ea, își folosise și ea gura pe el. Și dacă el fusese deasupra ei, atunci și ea putea fi deasupra lui.

Se uită la el căutând un semn că nu era de acord sau că nu voia ca ea să se afle în acea poziție. Dar el părea dornic. Excitat. Și ea era excitată că îi putea declanșa o asemenea reacție.

– Așa, dragă, suspină Bowen. Ia-mă în tine. Călărește-mă!

Degetele lui îi cuprinseseră șoldurile, deschizând-o ușor cu mâinile lui mari. Apoi o sprijini. Când el o penetra, începu să o tragă peste mădular, centimetru cu centimetru.

Ea suspină, dându-și capul pe spate. Geamătul lui se împleti cu suspinul ei când el o pătrunse mai adânc. Făcu ochii mari când ajunsese cu fundul pe picioarele lui în momentul în care el o pătrunse complet.

Era plină, imposibil de încordată în jurul lui. Nu știa cum reușise să-l primească în întregime, dar nu exista o parte din el care să nu fie în ea.

– Dacă aș muri acum, aș fi cel mai fericit dintre oameni, gâfâi Bowen. N-am simțit niciodată așa o plăcere.

Se uită la el nedumerită, pentru că reușise să-l primească în ea, dar habar n-avea ce să facă în continuare. Expresia ei probabil exprima destul de clar asta pentru că el își strecură degetele sub fundul ei și o ridică ușor, arcuindu-și șoldurile în sus în timp ce o ridica și o cobora în același ritm cu mișcările lui.

Corpul ei era încordat, iar dorința îi spori. De fiecare dată când el intra în ea, se apăsa peste mugurul ei și o cuprindeau scânteii de plăcere.

Apoi prinse ritmul și fu în stare să preia controlul, călărindu-l și susținându-se cu palmele pe pieptul lui. El își mută mâinile de pe șoldurile ei și îi cuprinse sânii, jucându-se cu sfârcurile ei în timp ce ea se mișca deasupra lui.

Fu suficient pentru a-i impulsiona dorința, făcând-o să simtă o spirală amețitoare ce-i scăpa de sub control.

Țipetele ei se amestecară cu ale lui Bowen în timp ce ajunse la orgasm, provocându-l și pe al lui Bowen. Se strânse în jurul lui în timp ce sămânța lui fierbinte o umplea adânc.

Apoi el o trase în jos, ținând-o strâns la piept, respirând greu. Îi mângâie părul, spatele, alunecându-și mâinile pe fundul ei, în timp ce stătea întinsă pe el, cu mädularul adânc pătruns în ea, pulsând cu ultimele picături de sămânță.

- Am fost prea îndrăzneată? întrebă ea sprijinindu-și obrazul de pieptul lui, unde inima i se auzea bătând puternic.

El chicoti amuzat.

- Te invit să fii cât de îndrăzneată vrei să fii, și nu mă voi plânge niciodată.

Pe buzele ei apăru un zâmbet în timp ce îl ciugulea sub bărbie.

- Îmi place să te gust, zise ea timidă.

El gemu și se întări în ea. Ea își înălță capul și se uită în ochii lui șocată.

- Nu te uita la mine așa surprinsă, dragă, zise el sec. Cum te aștepti să răspund când vorbești așa?

- Dar este așa de repede! exclamă ea. Ian niciodată...

Se opri, rușinată că fusese cât pe ce să comenteze acțiunile lui Ian în pat.

El o atinse într-un efort de a-i alunga suferința.

- Ai efectul ăsta asupra mea. Îmi faci lucruri pe care nu le-am trăit niciodată. Mereu te voi dori. Nu cred că mă voi sătura vreodată.

O cuprinse în brațe și se rostogoli deasupra ei, schimbând poziția. Împinse înainte, atingându-i miezul, ca ea să simtă că avea din nou o erecție deplină.

- După cum poți vedea, sunt foarte pregătit să te am din nou, murmură el.

Ea își înălță capul ca să-l sărute.

- Atunci ia-mă, războinicule! Satură-te! Noaptea este abia la început, și noi avem timp până la răsărit.

Capitolul 37

Genevieve nu dormi toată noaptea. Chiar și când Bowen, mulțumit, adormise buștean după prea multe ore petrecute iubind-o, ea rămăsese trează, gândindu-se că în doar câteva ore avea să scape de acest loc o dată pentru totdeauna.

Entuziasmul îi alerga prin vene. Nu știa care erau planurile lui Bowen, dar o lua de aici și era suficient să-i umple inima de ușurare și de bucurie.

Nu mai trebuia să suporte batjocura și abuzurile celorlalți. Nu mai era obligată să trăiască într-un loc în care avea numai amintiri pline de suferință și umilință.

Cu o oră înainte de răsărit, își dădu seama că nu vorbise cu Taliesan despre plecarea ei. Era singura persoană de care avea să îi fie dor, singura care îi fusese prietenă și aliată în castelul McHugh.

Genevieve se dădu jos din pat, lăsându-l pe Bowen dormind și se îmbracă în liniște. Apoi se duse la ușa camerei lui Taliesan și intră. În încăpere era întuneric, luminând doar câțiva cărbuni ce se stingeau în vatră.

Se duse la patul lui Taliesan și o atinse pe umăr, încercând să o trezească.

- Taliesan. Taliesan, șopti.

Fata se întinse și se întoarse.

- Genevieve? S-a întâmplat ceva?

Vocea îi era amețită de somn.

- Nu, șopti Genevieve. Am venit să-mi iau rămas-bun.

Taliesan se ridică brusc în fund, îndepărtând cuverturile. Apoi vru să se dea jos, dar Genevieve ridică o mână pentru a o opri.

- De ce ai nevoie? întrebă Genevieve.

- Vreau să aprind o lumânare ca să-ți văd chipul, zise Taliesan.

- Rămâi în pat. Voi aprinde eu o lumânare și o aduc la pat.

Genevieve se duse la vatră și mai puse bușteni ca flăcările să se aprindă din nou. Apoi ea aprinse o lumânare și o aduse la pat. Pe chipul lui Taliesan se vedea îngrijorarea.

- Ce se întâmplă, Genevieve? Spune-mi că nu pleci iar singură. Îmi fac așa de multe griji pentru tine!

Genevieve zâmbi, o luă de mână și o strânse ușor.

- Prietenia ta înseamnă așa de mult pentru mine, Talie. Este singurul lucru bun din anul în care am fost prizonieră aici. Dar nu mai sunt prizonieră. Bowen mă ia de aici. Plecăm la castelul Montgomery. Sunt liberă.

Taliesan se întinse și o strânse în brațe. Îmbrățișarea ei fu aprigă, iar Genevieve simți umezeala lacrimilor pe gât.

- Mă bucur așa de mult pentru tine, Genevieve! Meriți să fii fericită.

- Nu puteam să plec fără să-ți mulțumesc și fără să-mi iau rămas-bun. Îmi va fi dor de tine, Taliesan. Nu-mi va lipsi nimic din acest loc în afară de tine.

Taliesan se desprinse din îmbrățișare, cu ochii în lacrimi.

- Și tu îmi vei lipsi, dar mă bucur că vei pleca de aici.

- Mi-aș dori să nu te las, zise ea nefericită. Nu-i un loc în care să trăiești și nu se știe care va fi soarta clanului McHugh.

Taliesan ridică din umeri.

- Și-au făcut singuri soarta. Acum trebuie să înfrunte... să ne înfruntăm consecințele.

- Dumnezeu să fie cu tine, Taliesan! Sper ca într-o zi să ne întâlnim din nou.

Fata o îmbrățișă din nou.

- Dumnezeu să fie și cu tine, Genevieve. Dacă nu ne vom mai întâlni vreodată, voi purta cu mine prietenia noastră și o voi prețui.

Genevieve îi prinse mâinile și i le strânse.

- Trebuie să plec acum. Sunt multe de făcut înainte de răsărit, când vom pleca.

- Voi fi jos să te conduc, promise fata.

Genevieve se aplecă și o sărută pe Taliesan pe obraz și apoi se grăbi spre ușă înainte să fie copleșită de tristețe. Nu regreta că pleca, dar avea să îi fie dor de Taliesan. Fata fusese un chip amabil și binevoitor într-o mare de ură și animozitate. Genevieve nu avea să uite asta niciodată, cum nu putea uita bunătatea lui Taliesan față de ea.

Când intră înapoi în camera ei, Bowen era treaz și făcea focul. Ridică privirea și în ochi i se citi ușurarea.

- Nu știam unde te-ai dus, zise el serios. Mi-am făcut griji.

Se duse la el, îmbrățișându-l strâns. Păru surprins de gestul ei spontan și o îmbrățișă la rândul lui, ținând-o lângă el un moment îndelungat.

– Mi-am luat rămas-bun de la Taliesan, zise ea încet. Este singura de care îmi va fi dor. E singura persoană care a fost bună cu mine cât am stat aici.

– Este o fată bună și curajoasă, zise Bowen.

– Da, așa este.

– Mai avem puțin timp înainte să plecăm, o avertiză Bowen. Vrei să iei ceva cu tine?

– Doar cufărul de la picioarele patului, zise ea încet. Este tot ce a rămas în urma atacului asupra însoțitorilor mei. Conține arcul pe care mi l-a dat tatăl meu și rochia mea de nuntă pe care a cusut-o chiar mama. Ian a distrus restul lucrurilor. Le-aș lua dacă se poate. Este tot ce mi-a rămas de la părinții mei.

El îi atinse obrazul.

– Desigur, fetițo. Nu este o povară prea mare să-ți iei lucrurile. Voi avea grijă să fie puse într-o căruță și duse la castelul Montgomery. Împachetează orice altceva vrei să pui în cufăr și voi cere oamenilor mei să-l ducă jos.

– Mulțumesc, zise ea, atingându-i obrazul cu blândețe. Îți voi fi etern recunoscătoare, Bowen. Nimeni nu mi-a arătat atâta bunătate. Sunt copleșită.

El îi duse palma la buze și sărută carnea moale.

– Fericirea ta este importantă pentru mine, zise el simplu. Acum, hai să ne pregătim pentru călătoria noastră. Graeme e nerăbdător să se întoarcă la Eveline, iar eu trebuie să-mi iau rămas-bun de la Teague și Brodie.

Capitolul 38

Genevieve aștepta nervoasă lângă calul pe care Bowen îl alesese ca ea să-l călărească. La mică distanță, el vorbea cu frații săi și cu Brodie Armstrong. Ea știa că, după ce își lua rămas-bun de la Teague, trebuia să vină Graeme, pentru că Bowen îi spusese că dorea să-i fie prezentat.

Era suficient să simtă o transpirație rece.

Știa că Bowen îi povestise fratelui său totul despre situația ei și o tulbura faptul că știau și alții despre rușinea ei. Încercase să poarte pelerina și gluga, dar Bowen nu-i permisesese să se ascundă în spatele ei, declarând că nu avea nici un motiv să-i fie rușine.

Cu toate astea, o avea în sacul legat de șa, pentru că nu suporta gândul de a înfrunța întregul clan al lui Bowen fără protecția glugii ei.

Spre surprinderea ei, Teague și Brodie îi însoțiră pe Graeme și Bowen. Brodie fu primul care își luă rămas-bun. Îi ciufuli părul într-un gest care o uimi. De parcă era o soră mai mică îndrăgită, pe care el o tachina fără milă. Asta o încălzi și o făcu să simtă că avea un loc printre oamenii aceștia.

– Rămâi cu bine și să fii fericită, zise Brodie.

– Mulțumesc, zise ea plină de emoție.

Teague o îmbrățișă și o sărută pe frunte afectuos.

Se lipi de el, îmbrățișându-l și ea.

– Mulțumesc pentru ajutor, îi șopti.

– Mă bucur că ți l-am oferit, zise el sincer. Drum bun!

Apoi Teague și Brodie plecară, adânciți în conversație, iar ea rămase singură cu Bowen și fratele lui mai mare, Graeme, căpetenia.

Își linse buzele nervoasă și ridică privirea spre Graeme. Nu era așa de fioros cum și-l imaginase. Avea o expresie binevoitoare, grijulie, care îi dădu speranță. Se zvonea că era un om drept, deși era extrem de loial și protector cu cei pe care îi iubea.

Și se știa foarte bine că își adora soția.

– Mă bucur să te cunosc, Genevieve, zise Graeme pe un ton blând. Am auzit multe despre tine și încercările prin care ai trecut. Vreau

să te asigur că așa ceva nu se va întâmpla pe pământurile Montgomery. Vei primi protecție și respect cât vei sta cu clanul nostru.

Fu nevoită să-și muște buza ca să nu-i curgă lacrimile. Clipi iute și făcu o reverență adâncă în fața lui Graeme, muștrându-se să nu o apuce plânsul în fața lui.

– Îți sunt etern recunoscătoare, căpetenie, zise ea sinceră.

Graeme încuviință din cap, apoi se întoarse spre Bowen.

– Dacă ai terminat cu treburile aici, să plecăm. Vreau să-mi văd soția cât mai curând posibil. Nu-mi place să fiu departe de ea.

– Suntem gata, zise Bowen pe un ton care îi dădu de înțeles că era la fel de pregătit ca ea să rupă orice legătură cu castelul McHugh.

Întinse mâna să o ajute pe Genevieve să încalece. O ridică, iar ea se așeză în șa, copleșită de entuziasm și de emoție.

Chiar pleca din acest loc.

Era nerăbdătoare să plece în timp ce aștepta ca bărbații să încalece și să dea semnul de plecare.

O zi așa de frumoasă! Simbolică. Nu era nici un nor pe cer. Nu era ceață. Soarele dimineții strălucea pe cerul roz-trandafiriu. Dacă exista vreo zi perfectă în care să plece și să lase trecutul în urmă, aceasta era.

Bowen veni călare lângă ea și întinse mâna pentru a o prinde pe a ei. O strânse și îi oferă zâmbetul acela care o încălzea până în vârful degetelor.

În fața lor, Graeme dădu semnalul de plecare. Poarta curții se deschise, și războinicii Montgomery începură să iasă unul câte unul. Graeme intră în rând chiar în fața lor, iar Bowen îi făcu semn lui Genevieve să înainteze ca să fie între el și Graeme.

O văzu cu coada ochiului pe Taliesan, care încerca să se grăbească spre poartă, dar nu putu din pricina șchiopătării greoi. Genevieve strigă alarmată când Taliesan se împiedică, dar Brodie fu repede lângă ea să o țină. Apoi, spre surprinderea lui Genevieve, Brodie o luă pe sus și veni repede spre poartă ca Taliesan să fie acolo când Genevieve trecea călare.

Obrajii lui Taliesan se îmbujorară, dar ținu capul sus și flutură curajoasă din mână, în ciuda lacrimilor de suferință când Genevieve trecu pe lângă ea.

Genevieve îi trimise un sărut prin aer către singura ei prietenă adevărată – singura ei prietenă.

– Drum bun, strigă Taliesan. Să fii fericită, Genevieve. Să fii fericită!

– Rămâi cu bine, răspunse ea. Apoi strigă spre Brodie: Să ai grijă de ea, Brodie. Să ai grijă de ea!

Brodie o salută, apoi Genevieve trecu de poartă, înaintând pe linia formată de războinicii Montgomery care se întindea până pe dealul din apropiere.

Când ajunse în vârful dealului, tentația fu prea mare și se întoarse în șa, uitându-se la castel de la distanță.

Pentru un loc care pentru ea era plin de întuneric și de suferință, arăta ca orice alt castel. Părea inofensiv. Nu părea un loc pentru asemenea suferințe.

– Nu te uita în urmă, Genevieve, zise Bowen lângă ea. Nu există nimic pentru tine acolo.

– Așa este, fu ea de acord, privind ultimă dată spre locul unde fusese prizonieră. Nu-i nimic pentru mine acolo. Nu voi mai privi niciodată în urmă.

Se întoarse în vreme ce calul ei își vedea de drum și ridică bărbia, hotărâtă să nu se lase copleșită de tristețea care îi rodea sufletul.

Nu știa ce-i rezerva viitorul. Dar se eliberase de trecut. De acum înainte, viitorul ei era așa cum și-l făcea ea. Bowen îi oferise ceva ce îi fusese negat. O alegere. Și era hotărâtă să nu facă alegeri prostesti.

Privi spre Bowen, întrebându-se ce rol avea să joace în viitorul ei. Se purta ca și cum îi păsa de ea, dar nu știa dacă sentimentele lui porneau din milă sau dacă era ceva mai profund. Nu vorbise despre sentimentele lui – sau despre viitor –, ci doar îi zisese că voia să o ia de acolo.

Cândva, îi promisese un loc în clanul lui, ca o Montgomery. Dar ce însemna asta? Urma să fie amanta lui, cum se oferise cândva? Sau avea să fie tratată precum verișoara ori sora unui om al clanului, iar odată ajunși acasă, pasiunea dintre ei avea să se răcească și să devină o amintire?

Încercă să nu se gândească pentru că nu ar fi obținut nimic, decât să înnebunească.

Trebuia să se concentreze asupra faptului că i se oferea șansa de a avea un nou început. Era eliberată de îngrozitorul abuz la care fusese supusă de Ian timp de un an întreg. El era mort. Patrick era mort. Nimeni nu o mai putea răni. Bowen jurase că avea să o protejeze de orice amenințare. Era un bărbat onorabil, și ea îl credea pe cuvânt.

Cumva, avea să își găsească locul într-un clan nou. Și putea găsi o cale să se revanșeze față de Eveline, iubita soție a lui Graeme, pentru

oroarea prin care trecuse din cauza ei. Și se ruga ca Eveline să găsească putere în inima ei să o ierte.

– Cât de departe sunt pământurile voastre? îl întrebă Genevieve pe Bowen.

– O jumătate de zi dacă mergem repede. Cel mai probabil, vom ajunge după-amiază târziu. Nu vreau să obosești și nu trebuie să ajungem urgent, încă Graeme vrea să meargă la castelul Armstrong ca să-și ia soția.

– Cred că o iubește foarte mult, zise Genevieve încet.

Bowen zâmbi și ochii i se încălziră la menționarea cumnatei lui.

– Da, o iubește. Este nebun după ea și nu-l deranjează deloc. Eveline l-a vrăjit complet, dar, spre meritul ei, și ea îl iubește la fel de mult.

– Și nu aude?

Bowen clătină din cap.

– Nu, este surdă. Însă poate să citească pe buze, așa că ai grijă când vorbești în preajma ei. Nu a vorbit trei ani, dar acum vorbește tot mai bine pentru că exersează mult.

– Pare o fată incredibilă, zise Genevieve. Nu-i de mirare că Graeme o iubește așa de mult.

– Cred că voi două aveți multe în comun, zise Bowen încet. Amândouă ați supraviețuit în situații grele. Amândouă sunteți puternice în ciuda înfățișării voastre fragile.

Doar că Eveline Montgomery nu ajunsese o târfă. Nu fusese obligată să-și desfacă picioarele pentru Ian McHugh și orice alt bărbat pe care îl alegea el. Era un lucru pe care Genevieve nu-l putea uita niciodată.

Graeme rămase în urmă ca să-i aștepte pe Genevieve și pe Bowen și să călărească alături de ei.

– Mai încolo ne vom despărți. Plec cu jumătate din oamenii mei la castelul Armstrong ca să o iau pe Eveline. Vom sosi la castelul Montgomery mâine-dimineață.

Bowen încuviință din cap.

– Trebuie să-i trimit vorbă regelui pentru a-l informa despre ce s-a întâmplat și despre implicarea clanului McGrieve în atacul împotriva noastră. Încă n-am primit răspuns la scrisoarea referitoare la acțiunea prin care am pus stăpânire pe castelul McHugh și la faptul că am scăpat lumea de Ian și Patrick.

În timp ce vorbea, privirea lui Graeme căzu pe Genevieve.

– Bowen mi-a spus că ție trebuie să-ți mulțumesc că l-ai omorât pe Patrick. Că săgeata ta l-a doborât.

Genevieve se foi stânjenită pe cal și își plecă capul.

– Da, a fost săgeata ei, zise Bowen mândru. A doborât mai mult de un războinic în timpul luptei. S-a dovedit la fel de valoroasă ca orice soldat din armata noastră.

– Este impresionant și îți mulțumesc, zise Graeme. Nu doar pentru că l-ai doborât pe Patrick, ci și pentru că l-ai salvat pe fratele meu în timpul luptei. Este important pentru mine și n-aș fi vrut să fie omorât.

Genevieve zâmbi.

– Mi-a făcut plăcere. Nici eu nu voiam ca Bowen să moară.

– Îți va plăcea clanul nostru, Genevieve. Am sentimentul că sora noastră, Rorie, se va alia repede cu tine. Mă tem că nu vei avea de ales. Rorie are tendința de a face lucrurile cum vrea ea și nu acceptă un refuz. Te va bate la cap până ce îți va afla toată povestea.

O expresie ciudată trecu pe chipul lui Bowen. Pentru o clipă, în ochii lui se citi tristețea, dar înainte ca ea să apuce să-l întrebe, el i se alătură lui Graeme, vorbind despre Rorie și insistența ei.

În următoarele ore, călăriră într-o tăcere amiabilă, discutând din când în când despre lucruri banale. După o vreme, Graeme ceru să se oprească, opri jumătate din oameni cu el și își luă rămas-bun de la Bowen, promițând ca el și Eveline aveau să se întoarcă în dimineața următoare.

Bowen și Genevieve continuară spre nord cu un contingent de războinici Montgomery, în vreme ce Graeme o luă spre pământurile Armstrong.

Cu fiecare kilometru străbătut, pe măsură ce se apropiau de granița clanului Montgomery, Genevieve devenea tot mai nervoasă.

Se auzi un strigăt spre amiază, când traversară pe pământul Montgomery. O oră mai târziu, se zărea castelul, și Genevieve se aplecă în față în șa, admirând imaginea fortăreței din depărtare.

Era adăpostit de malurile unui râu, și dealurile erau bogate și verzi. O turmă de oi ce pășteau acoperea panta unui întreg deal, în vreme ce caii erau împrăștiați pe alta. De partea cealaltă a castelului erau cabane curate și solide și chiar mai multe în interiorul castelului, aliniate lângă zidul ce înconjura clădirea principală.

Cu siguranță, clanul Montgomery asigurase bunăstarea oamenilor. Castelul era fortificat. Copiii se jucau într-o parte a castelului, iar mamele îi supravegheau îndeaproape. Războinicii se antrenau

între pereții curții, iar alții își vedeau de treburile lor. Femeile spălau hainele la râu, unele se ocupau de culturile din fața castelului, ce se întindeau cât vedeai cu ochii.

Era un clan avut și puternic. Nu se temeau de nimeni și își protejau oamenii.

Avusese dreptate să-l manipuleze pe Ian conducându-l pe un drum ce avea să atragă mânia clanului Montgomery, indiferent cât de mult greșise că o implicase pe Eveline. Neamul Montgomery nu tolera nici un rău făcut unuia de-al lor și făcuse exact cum sperase ea, venind să se răzbune.

Slavă Domnului că era liberă! Slavă Domnului că plecase din locul acela îngrozitor! Se uita intens la castelul Montgomery, care pentru moment reprezenta viitorul ei. Avea să devină una dintre ei pentru că Genevieve McInnis murise cu un an în urmă.

Capitolul 39

Când Bowen și Genevieve intrară călare în curtea castelului Montgomery, privirea lui Genevieve fu atrasă de o fată tânără, care semăna foarte mult cu Bowen și care stătea pe treptele castelului împreună cu un preot tânăr.

Fata avea părul negru și lung și ochii de un albastru vioi. Exact ca ai lui Bowen. Era mică, cu o structură delicată și feminină. Dar fata nu părea să fi devenit femeie. Nu avea curbe sau rotunjimi. Era deșirată, ceea ce nu făcea decât să pară că era și mai delicată.

Până și chipul îi era mic, ochii părând prea mari pentru trăsături așa de diafane.

– Este sora mea, Rorie, zise Bowen, urmărindu-i privirea. Lângă ea e părintele Drummond, care are sarcina de a o învăța pe mica obrăznicătură să citească și să scrie. Este hotărâtă să facă asta.

Genevieve făcu ochii mari.

– Trebuie să fie o fată inteligentă.

Bowen chicoti.

– Nu știu dacă e inteligentă sau doar încăpățanată. Cel mai probabil, ambele.

Imediat ce Bowen trase de frâiele calului, Rorie traversă iute curtea, iar când el se dădu jos din șa, ea se aruncă în brațele lui.

Bowen o îmbrățișă strâns și o învărti în cerc.

– Mă bucur să te văd, fetiço, zise el, în ochii lui citindu-se o afecțiune sinceră.

– Mi-a fost dor de tine, Bowen! Ai fost plecat prea mult.

Bowen o puse pe Rorie jos și apoi se duse imediat să o ajute pe Genevieve să descalece. Continuă să o țină de mână și o trase spre Rorie, care o privea curioasă pe Genevieve.

Genevieve blestemă faptul că uitase să-și pună pelerina cu glugă. Se simțea goală și vulnerabilă, neavând cum să-și ascundă hidoasa cicatrice. Simțea privirea intensă a lui Rorie trecând peste chipul ei și voia ca pământul să se deschidă și să o înghită.

– Pe cine ai adus cu tine, Bowen? ciripi Rorie.

Fata nu părea afectată de cicatricea lui Genevieve, dar încă o privea intens.

Bowen întinse brațul către sora lui pentru a o trage aproape, ca să aibă ambele femei lângă el.

– Rorie, ea este Genevieve McInnis. Va sta cu noi. Genevieve, ea este sora mea, Rorie. E mezină, s-a născut la mult timp după Graeme, după mine și după Teague. Este o răsfățată, așa că te rog să-i ierți orice grosolanie îi iese pe gură.

Rorie pufni și își dădu ochii peste cap.

– Este o plăcere să te cunosc, Genevieve. Eveline se va bucura să aibă o altă față prietenoasă pe aici. Încă își caută locul în clanul nostru, deși lucrurile s-au mai așezat după ce a fost răpită și salvată. Frica are un mod de a remedia lucrurile într-un clan. Dar, de fapt, le era teamă tuturor că Graeme le va jupui pielea. Ridică din umeri. Oricum, subiectul este încheiat.

Genevieve se miră de felul direct al lui Rorie de a pune problema. Bowen chicoti și clătină din cap.

– Te-am avertizat, Genevieve.

Rorie se întinse și o luă pe Genevieve de mână.

– Hai să îți arăt cum este la etaj! E doar o cameră liberă, așa că nu-i un mister unde vei sta. Este camera de lângă dormitorul meu, așa că ne vom vedea des. Bowen se va asigura că lucrurile tale sunt aduse sus.

Genevieve privi repede spre Bowen, dar el zâmbi și îi făcu semn că poate pleca. Ezitând, îi permise lui Rorie să o tragă spre castel, unde părintele Drummond încă stătea în picioare.

– Părinte, vreau să-ți prezint pe cineva, strigă Rorie. Ea este Genevieve McInnis și va sta cu noi. Mă tem că va trebui să anulăm lecția din după-amiaza asta. O să-i arăt lui Genevieve camera ei.

Părintele Drummond zâmbi, iar pe Genevieve o încălzi căldura din ochii lui.

– Mă bucur să te cunosc, Genevieve, zise părintele Drummond, cu vocea moale și blândă. Sper că va fi pe placul tău camera și că te vei bucura de șederea aici. Eu n-am găsit un clan mai bun.

– Asta descopăr și eu, zise ea încet.

– Haide! Pierdem timpul, zise Rorie, trăgând-o către interiorul castelului.

Genevieve se lăsă trasă prin sala mare și în sus pe scări până la al treilea etaj, unde pe hol erau aliniată un rând de camere.

Rorie o duse către cea din mijloc, dar se opri în fața unei uși și puse mâna pe ea.

— Aceasta este camera mea. A lui Bowen e vizavi pe hol, iar a lui Graeme și Eveline este în capăt. Teague are camera lângă a ta. Dacă ai vreodată nevoie de ceva, bate la ușa mea. Nu mușc. Promit!

Genevieve zâmbi. Îi plăcea fata.

— Mulțumesc. Așa voi face.

Merseră la ușa următoare, iar Rorie o deschise și o împinse, făcând un gest larg.

— Asta-i camera ta. Este goală pentru moment, dar putem îndrepta asta. Nu a ocupat-o nimeni de ceva vreme. Este folosită pentru oaspeții de onoare, dar avem puțini. Te pot ajuta să o decorezi ca să nu mai fie așa de goală. Așa cum e acum nu e potrivită pentru o femeie. I-ar prinde bine niște flori și niște obiecte femeiești.

— Ești foarte amabilă, zise încet Genevieve.

Rorie se aruncă pe pat.

— Deci, care e povestea ta, Genevieve? Mor de curiozitate. N-am auzit nimic despre tine. Nu s-a trimis veste înainte, iar Bowen n-a mai adus niciodată o femeie acasă. N-are nevoie. Îl urmăresc oriunde se duce.

Genevieve făcu ochii mari.

— Așa de popular este cu fetele?

Rorie pufni.

— Tu te-ai uitat la el? Nu există un chip mai frumos în toată Scoția. Este mai frumos decât majoritatea femeilor. Ori îl vor, ori sunt geloase pe el. Nu poate să meargă nicăieri fără să se împiedice de o fată care flutură din gene spre el.

Genevieve ridică brusc mâna ca să-și acopere cicatricea de pe obraz. Atunci de ce îi acorda atenție? Era evident că putea avea orice fată dorea – și erau destule mai atrăgătoare decât ea. Și nu stricate și *pătate* ca ea.

Rorie păru mâhnită.

— Îmi pare rău, Genevieve. Se știe că pălăvrălesc despre lucruri despre care nu ar trebui. Îi disper pe frații mei, dar ei mă iubesc, așa că scap de criticile lor. De cele mai multe ori, adăugă ea în pripă.

Genevieve nu se putu abține să nu zâmbească. Fata era fermecătoare, iar ea o plăcea.

Se auzi un ciocănit în ușă, și Rorie se grăbi să o deschidă.

– Oh, este cufărul tău! exclamă Rorie.

Bowen apăru cu doi bărbați care îi aduceau cufărul. Îl băgară înăuntru, și Genevieve le indică să-l așeze la capătul patului.

Bowen arăta ca și cum voia să spună ceva, dar Rorie îl goni imediat din cameră.

– Nu acum, Bowen. Eu și Genevieve vorbeam. O aduc jos la masa de seară când terminăm.

Bowen își înăbuși un rânjet și se uită neajutorat la Genevieve.

– Vezi ce avem cu toții de pățimit.

Genevieve zâmbi, simțindu-se bine cu o familie în jur. Era exact cum fusese cu propriul clan. Deși ea nu avea frați, fuseseră nenumărați veri și oameni ai clanului care se ciorovăiau cu bune intenții. La fel ca Sybil, cea mai apropiată prietenă a ei din copilărie.

Preț de o clipă, Genevieve se întristă. Se înțeleseseră ca Sybil să vină la ea după ce se căsătorea, ca soțul ei să-i aranjeze o căsătorie în clanul lui, ca ele două să nu fie despărțite.

Trecuseră luni întregi de când Genevieve nu se gândise la Sybil. Și-o scosese pe prietena ei din minte pentru că era prea dureros să se gândească la ea.

Dar poznele din clanului Montgomery o făcuseră să-și amintească.

– Pari tristă, zise direct Rorie când închise ușa.

Genevieve alungă melancolia ce o copleșise și zâmbi forțat.

– Mă gândeam la clanul meu și la faptul că tu și Bowen îmi amintiți de ai mei și de prietena mea din copilărie Sybil. Mi-e dor de ei.

Rorie o trase pe Genevieve pe pat și se uită la ea cu o privire hotărâtă.

– Spune-mi, Genevieve, cum a ajuns o fată McInnis printre McHugh și de ce clanul tău te crede moartă?

Genevieve oftă. Se părea că lui Rorie îi fusese spusă povestea ei sau cel puțin în parte. Se aștepta la asta. Fata ar fi fost curioasă.

Genevieve nu avea nici un motiv să-i povestească. Dar ceva la Rorie o făcea să i se confeseze. Poate că fata era mai mică, dar mintea ei era ascuțită și avea inima bună. Și poate că mai mult o ademenea promisiunea de a avea o confidentă. Voia să-și găsească locul aici. Voia... să se împrietenească.

Așa că se apucă să-i spună lui Rorie toată povestea, chiar și rolul jucat în răpirea lui Eveline, pentru că nu voia ca Rorie să afle mai târziu și să se simtă trădată ori să se înfurie că Genevieve nu fusese onestă. Și oricum avea să se afle totul. Nu avea cum să evite asta.

Rorie rămase cu gura căscată și expresia ei fu aproape comică când reacționează la povestea lui Genevieve. Când ajunsese cu povestea în prezent, Rorie o prinse de mâini și i le ținu strâns.

– Este o poveste îngrozitoare, sfâșietoare! izbucni Rorie.

În ochii ei erau lacrimi, iar Genevieve fu șocată de reacția fetei.

– Mă bucur că i-ai omorât, zise aprigă Rorie. Nu meritau altceva. Meritau să sufere mai mult. Ar fi trebuit spintecați și lăsați vulturilor, să se hrănească cu cadavrele lor.

Genevieve râse, alungând tensiunea oribilă din piept. Râsul ei se sfârși cu un hohot jos, iar Rorie o trase în brațele ei, îmbrățișându-o până când Genevieve crezu că avea să se sufoce.

Se simțea așa de bine! Scăpase de povară și primea alinare de la fata mai mică. Genevieve simțea cum unele din barierele ei protectoare, pe care le ținuse ridicate așa de mult timp, încep să se dărâme în fața căldurii familiei Montgomery.

– Mă bucur că ești aici, zise Rorie desprinzându-se în cele din urmă de ea. Vei fi fericită cu noi, Genevieve.

Ea schiță un zâmbet.

– Sper doar că Eveline poate să fie la fel de înțelegătoare ca tine.

– Eveline are cea mai mare inimă din câte fete am cunoscut eu. O vei iubi, și ea te va iubi pe tine. Nu cred că știe să urască pe cineva și, dacă nu-mi urăște clanul după câte i-au făcut, nu o văd urându-te nici pe tine.

Genevieve oftă ușurată. Poate că lucrurile aveau să se aranjeze. Poate că în cele din urmă avea să fie... *acasă*. Într-un loc sigur, unde avea să uite suferința dintr-un an întreg.

– Hai să despachetăm cufărul tău ca să te aranjezi în camera ta și să-ți începi noua viață aici, zise Rorie veselă. Apoi putem coborî împreună pentru masa de seară.

Genevieve o lăsă pe Rorie să se ocupe de lucrurile din cufărul ei. Fata turui vioaie, iar lui Genevieve începu să i se învârtă capul.

În tot timpul petrecut la castelul McHugh, nu-și despachetase niciodată cufărul, așa de puține lucruri supraviețuiseră obsesiei lui Ian. Ar fi semănat prea mult cu acceptarea propriei ei înfrângerii. Lăsase

împachetate toate obiectele, sperând că într-o zi avea să plece din acel loc.

Deși nu avea să se întoarcă niciodată acasă, pe pământurile tatălui ei, se simțea deja ca acasă aici, în castelul Montgomery. Speranța îi invadează sufletul – era ceva ce nu crezuse că mai putea simți.

Era liberă, lângă oameni care nu aveau să o rănească. Nimic nu era mai dulce decât să cunoască *în sfârșit* pacea.

Capitolul 40

Genevieve își luă pelerina la masa de seară. Nu dorea să fie analizată imediat ce sosise. Știa că la un moment dat aveau să afle toți de cicatricea ei, dar până când se simțea mai confortabil cu ce o înconjură, prefera anonimatul.

Rorie o însoți jos. Înainte însă, cele două fete rămăseseră la etaj, desfăcând puținele lucruri ale lui Genevieve și aducând obiecte în camera ei pentru a o face mai îmbietoare.

Rezultatul o încântase pe Genevieve. Camera ei rivaliza cu propria cameră din castelul tatălui ei. Era confortabilă și somptuoasă, potrivită pentru un oaspete important.

Rorie schimbase lenjeria de pat și adăugase blănuri pe podea și în fața vetrei. Lumânări mari fuseseră puse în jurul camerei pentru a lumina interiorul. Fuseseră aduse scaune confortabile. Nu fusese uitat nici măcar un detaliu. Lui Genevieve abia îi venea să creadă. Se simțea ca o prințesă răsfățată după ce își petrecuse ultimul an precum cea mai singuratică târfă.

Iar când Rorie se uită la puținele rochii pe care Genevieve le avea, jurase că avea să pună imediat femeile din castel să-i coasă mai multe rochii.

Rorie o grăbi să coboare și să intre în sala mare, unde era deja mare agitație pentru că începuse să fie servită masa de seară. Se grăbi spre podiumul înălțat, unde stătea deja Bowen, și zâmbi către fratele ei, îndemnând-o pe Genevieve spre unul din locurile goale de lângă Bowen.

Rorie se așeză pe celălalt loc, cu ochii dansând de entuziasm în timp ce trăgea bancheta mai aproape de masă.

Bowen întinse mâna pe sub masă și cuprinse degetele lui Genevieve, strângând-o în tăcere. Gestul o alină și îl strânse și ea la rândul ei.

– Noua ta cameră se potrivește nevoilor tale? întrebă el. A reușit Rorie să te aranjeze?

– Este perfectă, zise Genevieve cu sinceritate. Rorie a făcut prea multe. Mă simt ca o prințesă răsfățată. Nu era nevoie să se agite atât.

Bowen se uită recunoscător la Rorie.

– Avea toate motivele. Vreau să te simți confortabil și fericită. Ai avut suficient ghinion. A sosit momentul să aibă grijă cineva de tine așa cum se cuvine.

Obrajii ei se încălziră când simți intimitatea din vocea lui. Se ruga ca Rorie să nu fi fost atentă la tot ce spusese Bowen.

– Este ciudat să nu-i avem pe Graeme, Teague și Eveline la masa de seară, zise fata. Sper ca toată lumea să se întoarcă în curând. În ultima vreme, a fost prea mult haos. Era mult mai bine când nu se întâmpla nimic și era liniște în jurul castelului.

Deși tonul ei era de tachinare, lui Genevieve nu-i scăpă nota melancolică din vocea ei. Era clar că fata își iubea familia și îi era dor de frații ei când nu erau aproape.

– Graeme și Eveline se vor întoarce acasă mâine, interveni Bowen. Nu știi când va veni Teague. A preluat îndatoririle mele la castelul McHugh.

Rorie se întristă și se uită în farfurie, jucându-se cu mâncarea.

– Nu va fi plecat pentru totdeauna, draga mea, zise Bowen cu blândețe. Se aplecă spre Genevieve și îi zise: Rorie este foarte apropiată de Teague. Nu-i place absența lui.

Genevieve încuviință din cap și apoi se opri, uitându-se la Bowen.

– Știi ce-mi place cel mai mult la castelul Montgomery până acum?

Bowen își înclină capul, iar buzele i se curbară într-un zâmbet încântat.

– Ce anume?

– Mâncarea, exclamă ea. Nu voi mai fi niciodată obligată să mănânc ceva pregătit de un McHugh.

Bowen râse – un sunet profund, bogat, așa de plăcut pentru urechile lui Genevieve.

– Aici sunt de acord cu tine, fetițo!

Rorie își încreți nasul.

– Așa de rea era?

– Da! răspunseră la unison Bowen și Genevieve.

Rorie râse.

– Atunci este un pic uimitor că nu te-ai repezit la mâncarea din fața ta.

– Încerc să mă controlez un pic, zise Genevieve zâbind.

Bowen și Rorie chicotiră.

Genevieve observă cel mai mult că membrii clanului Montgomery erau deschiși și prietenoși. Rorie povestise că nu fusese mereu așa

și că mai ales femeile din clan fuseseră rele cu Eveline când Graeme se căsătorise cu ea.

Genevieve simțise o simpatie imediată față de Eveline, pentru că știa prea bine cum era să simți ura îndreptată împotriva ta.

Dar până acum, femeile și bărbații fuseseră politicoși și calzi cu Genevieve. Nu știa dacă așa le era firea sau îi atenționase Bowen.

Bowen se aplecă din nou, ca să fie auzit doar de Genevieve.

– Când terminăm masa, să mergem la o plimbare. Îți voi arăta împrejurimile castelului.

În vocea lui mai era ceva – frustrarea că nu petrecuseră timp împreună de când sosiseră. Obrajii ei se îmbujorară de plăcere și îi zâmbi.

– Mi-ar plăcea.

De data asta, ea fu cea care îi găsi mâna sub masă și i-o strânse. El își petrecu degetele printre ale ei și le strânse puternic până când fură nevoiți să-și despartă mâinile pentru a mânca.

La finalul mesei, Rorie se uită nerăbdătoare spre Genevieve, dar Bowen interveni iute:

– O duc prin jurul castelului. O voi însoți eu în camera ei când terminăm. Nu-i nevoie să o aștepți.

Rorie își încreți buzele și se uită la Bowen și Genevieve cu un ochi atent, ceea ce-i spusese lui Genevieve că fata nu se lăsa deloc păcălită. Un rânjel îi curbă buzele și în ochi îi sclipi o lumină malițioasă.

– Cred că mă duc să-l caut pe părintele Drummond, din moment ce am pierdut lecția de azi-dimineață. Poate că reușim să găsim câteva minute în seara asta înainte să se retragă.

Bowen suspină.

– Dă-i pace omului, Rorie! O să-l înnebunești în scurt timp. Bietul om va fugi urlând de pe pământurile Montgomery și va jura să nu mai revină.

Rorie îl săgetă cu privirea pe Bowen, apoi se ridică de la masă, cu bărbia în sus. Se întoarse și plecă, lăsându-i singuri pe Bowen și pe Genevieve.

– Deci ce părere ai despre Rorie? întrebă Bowen.

– Este amuzantă, răspunse Genevieve. Și are o inimă mare. Îmi place tare mult de ea.

– Este o răzgâiată băgăcioasă, rosti amuzat Bowen. Dar adevărul este că o iubim mult, și viața nu ar fi la fel fără poznele ei.

Genevieve rânji.

– Nu așa fac surorile mai mici?

Bowen se ridică și îi întinse mâna.

– Ești pregătită pentru plimbarea noastră?

Ea își strecură degetele peste ale lui, savurând intimitatea atingerii.

– Mi-ar plăcea tare mult.

O ajută să coboare de pe podium și se întoarseră către intrarea din spate, trecând de baia publică.

– Ești bine-venită să folosești baia publică sau, dacă preferi, ți se poate aduce o cadă și apă în camera ta, dacă vrei intimitate. Mai este râul, Eveline îl folosește deseori, spre disperarea lui Graeme. Dar, dacă asta preferi, să-mi spui și voi aranja să ai intimitate.

Ei i se strânse inima, fluturând sălbatic. Era așa de atent! Așa de grijuliu!

Îi luă mâna și o cuprinse într-a lui, trecând de zidul de piatră ce împrejmuia castelul și îndreptându-se spre dealurile ce dădeau spre râu.

Râul era mai mare și mai adânc decât cel de la castelul McHugh. Existau zone unde putea fi folosit pentru scăldat sau înotat fără teama de a fi văzut.

Bowen o conduse spre o întindere verde și vălurită unde pășteau oi și cai. Râul nu era departe, iar în el se reflecta magnific soarele care apunea.

Ea oftă mulțumită. Era un loc așa de frumos și de liniștit! Era plină de speranță și, în sfârșit, de fericire.

– Cred că voi fi fericită aici, zise ea pe o voce joasă.

Bowen își feri privirea, neputând să se uite în ochii ei. Ea își înclină capul, nedumerită de comportamentul lui. Făcuse ceva greșit? Avea de gând să o trimită până la urmă la mănăstire?

– Îmi doresc din toată inima să fii fericită, zise el. Este tot ce-mi doresc pentru tine, Genevieve. Ai suferit destul. Aș face orice este necesar să mă asigur că ești mulțumită.

Ea îi strânse mâna.

– N-am crezut niciodată că voi întâlni un bărbat ca tine, Bowen Montgomery. Experiența m-a învățat să-mi fie teamă de bărbați și să nu am încredere în cuvintele frumoase și în minciunile lor. Tu ai fost doar onest și sincer cu mine.

Chipul lui păli și în ochii lui se văzu disperarea. Arăta ca și cum înghițise ceva teribil de neplăcut.

Îngrijorarea puse stăpânire pe ea, pentru că el se schimbase. Părea distant, ca și cum îl deranja ceva.

– Bowen, s-a întâmplat ceva?

O trase sub protecția brațului său și continuă drumul spre râu.

– Nu. Pentru mine contează doar să fii mulțumită.

– Eu îți sunt etern recunoscătoare, zise ea sinceră. Acum, după ce am plecat de lângă McHugh, nu-mi pot imagina că m-aș întoarce. Este ceva ce îmi bântuie somnul noaptea. Am visat așa de mult să scap de Ian și de clanul lui, încât acum, când sunt aici, mi-e greu să cred că nu-i decât o născocire a dorințelor mele cele mai arzătoare.

O sărută cu tandrețe, gura lui fiind dulce pe a ei.

– Nu te vei mai întoarce niciodată, Genevieve. Îți dau cuvântul meu.

Ea îi atinse chipul, zăbovind cu degetele pe pomeți.

– Ești un om bun, Bowen. Nu voi uita niciodată ce ai făcut pentru mine.

El închise ochii pentru un moment lung, iar când îi deschise erau mohorâți și triști. Nu știa ce îl preocupa, dar o îngrijora, pentru că nu se purta ca de obicei.

– Haide, zise el. Să mergem lângă râu și să privim apusul. Este un loc frumos de unde poți privi stelele. Va fi frig, dar te voi încălzi eu, fetișo.

Ea zâmbi și se cuibări în el. Nu se îndoia că el avea să facă asta. Iar o seară în brațele lui era modul perfect de a petrece noaptea.

Capitolul 41

Agitația din ultimele zile o copleși pe Genevieve și dormi buștean. Imediat ce puse capul pe pernă, adormi instantaneu și nu se mișcă atunci când primele raze ale răsăritului începură să-i lumineze camera. Nu se mișcă nici când Rorie îi ciocăni la ușă să o invite jos la micul dejun.

De fapt, încă dormea când Rorie și Eveline dădură buzna pe ușa ei la ora prânzului. Genevieve se trezi doar când patul i se mișcă și auzi pălăvrăgeală răsunându-i în ureche.

Deschise bine ochii și le văzu pe Rorie și pe Eveline Montgomery în camera ei. Alungă somnul și încercă să se ridice.

– Ce se întâmplă? întrebă Genevieve.

Faptul că Eveline era în camera ei o alarmă. Fusese așa de supărată încât intrase direct să-i ordone să plece? Sau poate că voia să-și exprime indignarea personal.

Dar Eveline zâmbea dulce, ochii urându-i bun venit. Și Rorie zâmbea ca o prostuță, țopăind de entuziasm.

– Am venit să te vedem și să aflăm dacă e ceva în neregulă. Este aproape prânzul și nu am văzut nici un semn de la tine. Am bătut la ușa ta când era ora micului dejun, dar nici nu te-ai mișcat, zise Rorie răbdătoare.

Genevieve se ridică în fund pe pat.

– Prânz? țipă ea. Am dormit până la prânz?

– Erai obosită, zise Eveline pe o voce blândă și dulce.

Felul ei de a vorbi era diferit. Sunetele cuvintelor erau diferite, dar Genevieve nu avu nici o problemă să o înțeleagă.

Genevieve privi precaută spre Eveline, studiindu-i reacția.

– Eu sunt Genevieve, zise ea. Și tu ești Eveline. Te-am văzut... Treșări pentru că trebuia să menționeze faptul că Eveline fusese prizoniera lui Ian McHugh, la fel ca ea. Te-am văzut la castelul McHugh când Ian te-a făcut prizonieră.

Eveline o dădu pe Rorie la o parte și se așeză pe marginea patului lângă Genevieve.

– Îți sunt datoare, zise solemn Eveline. Ai făcut multe să mă ajuți și îți mulțumesc pentru asta. Ian este... a fost un om rău. Nu sunt tristă că a murit.

Genevieve se simți copleșită de vinovăție. Nici măcar nu se putea uita în ochii celeilalte femei. Dar făcu un efort să-și țină gura fiindcă Eveline putea vedea cuvintele pe care le rostea.

– Nu-mi datorezi nimic, zise ea îndurerată. Este vina mea că ai fost capturată. E ceva ce nu voi putea uita niciodată și aș înțelege dacă nu m-ai ierta.

Eveline o strânse ușor de mână pe Genevieve.

– Îți cunosc situația, Genevieve. Graeme mi-a povestit totul. Mă doare inima pentru tine. Nu-mi pot imagina ce aș fi făcut eu în locul tău. Cu siguranță, nu te învinovățesc că ai făcut ce trebuia în efortul de a-ți cuceri libertatea. A fost un plan ingenios, iar adevărul este că ai luptat pentru mine. M-ai protejat cu un mare risc și cu rușine pentru tine. Cum te pot învinovăți când tu ai făcut așa de multe ca să mă cruți? I-ai arătat soțului meu unde eram ținută prizonieră. Este posibil ca el să nu mă fi găsit niciodată fără ajutorul tău.

În ochii lui Genevieve se adunară lacrimile. Nu și le putu reține. Bunătatea și înțelegerea din vocea lui Eveline o tulburară.

– Gata, nu plânge, zise Eveline blând. Mă bucur că ești aici. Nu vom permite să mai pățești așa ceva niciodată. Eu și Rorie suntem bucuroase să avem tovărășia altei fete, mai ales una așa de curajoasă și hotărâtă ca tine. Gândește-te la toate buclucurile în care vom intra!

– De asta am venit la tine în cameră, zise Rorie entuziasmată.

Aproape că o dăramă pe Genevieve, sărind pe pat la picioarele ei.

– Vrem să învățăm să folosim un arc și să ne înveți tu.

Genevieve se uită nedumerită la fată.

– Mi-ai povestit cum ai omorât patru războinici în luptă cu arcul și săgețile tale, iar Graeme i-a repetat povestea lui Eveline chiar în dimineața asta. Este o realizare uluitoare. Ești foarte pricepută! Eu și Eveline am vrea ca tu să ne instruiști în trasul cu arcul. Va fi foarte distractiv! Putem începe astăzi dacă vrei.

Genevieve alungă confuzia din minte și se concentrează la conversația din acea clipă. Era o întâmplare bizară. Rorie și Eveline se aflau în camera ei. Eveline se purta ca și cum Genevieve nu-i greșise cu nimic, și ambele fete voiau ca ea să le învețe să folosească un arc. Era mult de asimilat.

– Va fi foarte distractiv, o îndemnă Eveline cu voce ademenitoare.

Genevieve ridică, în sfârșit, din umeri.

– De ce nu? Este o abilitate utilă pentru o fată. Este bine să te poți apăra singură, dar și pe cei din jurul tău.

Rorie se îndreaptă de spate.

– Voi fi cea mai bună la asta și apoi îi voi provoca pe Graeme și pe Bowen la o întrecere. Vor fi umiliți că o biată fată ca mine îi poate înfrânge.

Genevieve izbucni în râs. Adevărul era că ea chiar o credea pe Rorie. Părea o fată hotărâtă, care excela în orice își punea în minte. Pe Genevieve nu ar fi surprins-o dacă și-ar fi întrecut toți frații la trasul cu arcul.

– Dați-mi voie să mă îmbrac și să-mi iau arcul și săgețile și apoi găsim un loc să exersați, zise Genevieve.

Rorie bătu din palme încântată.

– Te așteptăm la capătul scărilor. Să nu întârzii, Genevieve! Avem multe de făcut astăzi.

Genevieve zâmbi.

– Îmi trebuie doar câteva minute să mă pregătesc.

– Pentru numele lui Dumnezeu, ce fac? întrebă Graeme.

Bowen și Graeme plecaseră să le caute pe Genevieve, Rorie și Eveline când nimeni nu știa să le spună unde erau fetele, iar ele fuseseră suspect de absente întreaga după-amiază.

Când el și Graeme urcară dealul ce dădea spre râu, toate trei erau la distanță, trăgând cu arcul săgeți spre o țintă construită șubred.

– Vrem să știm? întrebă sec Bowen. Cred că Rorie este destul de obsedată de Genevieve. A fost foarte impresionată de faptul că a doborât patru războinici în timpul luptei. A povestit oricui a ascultat-o.

– Ultimul lucru de care Eveline are nevoie este să învețe să tragă cu arcul, zise Graeme. Crezi că vreau să-mi umple fundul de săgeți când o înfurii? Pe tine dau vina pentru asta, Bowen! Fata ta o corupe pe soția mea. Pentru Rorie oricum nu aveam speranță, deci este inutil să mă plâng pentru apucăturile ei neastâmpărate.

Bowen deveni serios.

– Nu-i fata mea. Nu pentru mult timp.

Graeme tăcu.

– Iartă-mă. Nu am vrut să deschid un subiect dureros. Știu că te temi de ziua în care vor sosi cei din clanul McInnis.

– Nu voi iubi niciodată altă femeie cum o iubesc pe Genevieve, zise simplu Bowen. Și, pentru că o iubesc, trebuie să fiu dispus să fac

ce este mai bine pentru ea. Nu este întru totul fericită, deși e foarte mulțumită că se află departe de McHugh. Îi este dor de familia ei și nu va fi niciodată fericită dacă nu rezolvă lucrurile cu clanul ei. S-ar putea să mă urască pentru ce am făcut, dar știu că așa e mai bine. Pot trăi cu ura ei dacă știu că ea va găsi fericirea.

Graeme îl prinse pe Bowen de umăr.

– Hai să vedem ce pun fetele la cale!

Cei doi bărbați coborâră dealul spre femei. Bowen își dădu ochii peste cap, pentru că prima regulă a luptei era să fii tot timpul atent la împrejurimi. El și Graeme s-ar fi putut strecura ca să le ia armele fiindcă nu erau atente.

Erau așa de concentrate, încât nici nu-i văzură, nici nu-i auziră apropiindu-se. Eveline avea un motiv întemeiat, desigur, dar Rorie și Genevieve ar fi trebuit să fie mai alerte.

Când fură la câțiva pași distanță, Graeme tuși.

Genevieve și Rorie se întoarseră imediat, în vreme ce Eveline continuă să se concentreze aprig la ținta ei. Dădu drumul săgeții, și aceasta nimeri aproape de punctul marcat de Genevieve.

Se întoarse, cu entuziasmul înflorindu-i pe chip, și sări în sus de bucurie, arcul căzându-i la pământ.

– Am reușit! Am reușit!

Graeme zâmbi indulgent la bucuria lui Eveline, dar apoi ea îi observă și închise gura, uitându-se vinovată spre Graeme.

Genevieve se duse să-și ridice arcul și îl șterse.

– Văd că sunteți foarte ocupate astăzi, zise târăgănat Graeme. Îmi spuneți, vă rog, ce dușman omorâți?

Eveline se grăbi să-și întâmpine soțul, ridicându-se pe vârfuri cât putea ca să-l sărute, apoi îl bătu ușor peste obraz, lăsându-l descumpănit și fără replică.

Bowen își reprimă râsul. Eveline știa prea bine cum să-și trateze soțul. Un sărut, câteva atingeri, și era sclavul ei.

Ochii lui Genevieve erau plini de îngrijorare când se uită nervoasă la Bowen, de parcă se temea de represalii pentru că le instruisese pe Eveline și pe Rorie cum să folosească un arc.

El întinse mâna, nepăsându-i dacă ceilalți vedeau. Avea doar câteva zile să fie cu ea. La naiba cu ce credea fiecare! Avea să ia aceste zile și să le savureze. Să le țină aproape de inima lui și să și le amintească atunci când avea să fie bătrân și cărunț.

O lăsase să se odihnească în noaptea anterioară, știind că era oboșită după călătorie și după agitația intrării într-un clan nou, unde

nu știa sigur cum avea să fie primită. Dar voia să petreacă următoarea noapte în camera lui, în brațele lui, la fel ca în fiecare noapte până când aveau să sosească cei din clanul McInnis ca să o ducă acasă.

Avea să prețuiască fiecare moment pe care îl mai avea cu ea, și acele amintiri îl puteau ține în viață, pentru că știa că nu avea să mai iubească altă femeie cum o iubea pe Genevieve.

Ea își strecură timid mâna într-a lui, privind nervoasă la ceilalți pentru a le vedea reacțiile. Lui nu-i păsa. O trase în brațele lui și o sărută, inima umplându-i-se de emoție. Dumnezeu, nu voia să-i dea drumul!

Egoist ar fi fost să o țină acolo, cu el. Să nu-i anunțe niciodată familia că ea era în viață. Să o țină aproape de el și lângă el și să nu o împartă niciodată cu nimeni.

Își dorea așa de multe! Iubire. Copii. Să se trezească în fiecare dimineață cu ea cuibărită la pieptul lui. Nu-și putea imagina viața fără ea, dar, mai presus de orice, voia ca ea să fie fericită. Îi fuseseră negate atâtea și îndurase așa de multă suferință și umilință!

Trebuia să-i dea drumul ca să se poată vindeca și să fie femeia care era menită să fie. Chiar dacă asta îl omora. Și chiar se putea întâmpla acest lucru.

Genevieve roși când el o trase lângă el și privi ezitant la ceilalți pentru a le vedea reacțiile, dar Rorie rânjea ca o prostuță, și Eveline zâmbea, privind tandrețea dintre Bowen și Genevieve.

- Genevieve ne învață să tragem cu arcul! zise Rorie.

- Da, asta măcar este evident, zise Graeme amuzat. Cum vă descurcați?

Eveline îl prinse pe Graeme de mână.

- Pot să nimeresc la țintă. Este uimitor!

- Și eu! interveni Rorie. Sunt chiar pricepută, se laudă ea. Am de gând să vă provoc pe tine și pe Bowen la o întrecere. Vă voi bate pe amândoi.

Bowen chicoti.

- Nu m-ar surprinde, draga mea. Ești cel puțin hotărâtă și încăpățânată.

- Nu-i o abilitate rea, zise Graeme pe un ton mai serios. Ai recunoștința mea că le instruiești, Genevieve. Aș vrea ca Eveline să se poată apăra singură dacă eu nu sunt lângă ea. Ea este totul pentru mine. Dacă învață să mânuiască un arc care să-i salveze viața, îți voi fi îndatorat pentru totdeauna. Voi cere să se facă arcuri pentru Eveline și Rorie.

Rorie țipă entuziasmată, și Eveline aplaudă de încântare.

Genevieve strălucea de fericire și de mândrie. Bowen își puse brațul în jurul umerilor ei și o trase aproape. Mândria lui nu cunoștea limite. Genevieve era o fată extraordinară. Era o supraviețuitoare. Chiar dacă urma să stea cu el o perioadă scurtă, știa că Rorie și Eveline aveau să profite de timpul petrecut cu ea.

Nu se putu abține și o sărută din nou. Nu putea să fie lângă ea fără să o atingă și să o țină aproape.

Eveline și Rorie schimbară zâmbete încrezute, dar Bowen nu le băgă în seamă.

Apoi își dădu seama că Genevieve nu purta pelerina și nici nu încerca să-și ascundă cicatricea. O strânse lângă el și o sărută pe cicatrice.

Poate că se simțea bine în preajma lui Eveline și a lui Rorie, cum era și în preajma lui. Scăpase chiar de teama și de nervozitatea care o trădau de fiecare dată când era în prezența lui Graeme.

Câștigase încredere, chiar dacă era doar în preajma câtorva persoane, dar el se simțea triumfător că ea își putea ține capul sus, fără rușine. În ochii lui, ea nu avea de ce să se rușineze.

– Fetelor, de ce nu arătați ce ați învățat? sugeră Graeme.

– Oh, da, haide! exclamă Rorie. Cred că ar trebui să existe un premiu pentru cea care nimereste cel mai bine.

– Genevieve nu poate participa, interveni Eveline. Nu ar fi corect. Tu și eu ne încercăm mâna.

Ochii lui Rorie sclipiră cu bucurie.

– Și premiul?

Eveline se gândi un moment, apoi i se luminează chipul.

– Dacă voi câștiga eu, tu trebuie să citești ceva după masa de seară. Una dintre poveștile pe care te-a învățat să le citești părintele Drummond. Ar fi un final de zi minunat.

– Și dacă voi câștiga eu? o provocă Rorie.

– Dacă vei câștiga tu, voi trimite o scrisoare tatălui meu, în care îi voi cere unul dintre manuscrisele din biblioteca lui personală.

Rorie făcu ochii mari și își împreună mâinile cu entuziasm.

– Oh, atunci trebuie să câștig!

– Exista vreo îndoială? zise sec Graeme. N-am cunoscut niciodată o fată mai competitivă. Eu tot cred că te-ai născut băiat și noi n-am descoperit încă.

Rorie scoase limba la Graeme și se întoarse spre Genevieve.

– Stabilește tu ținta, Genevieve! Tu vei decide.

Bowen observă sclipirea din ochii lui Genevieve. Umbrele dispăruseră și nu mai avea expresia aceea bântuită pe care se obișnuise să o asocieze cu imaginea ei. Părea fericită, ca și cum o mare greutate îi fusese luată de pe umeri.

Nu-și dorea decât să o ducă înapoi la castel și să facă dragoste cu ea, până când nici unul din ei nu ar mai fi avut forță.

Bărbații rămaseră răbdători și priviră cum cele două fete traseră la țintă pe rând. Ținând cont de scurta perioadă în care exersaseră, amândouă demonstrau o pricepere impresionantă.

Dar Rorie fu cea care câștigă – nu că Bowen și Graeme ar fi fost surprinși. O întrecu pe Eveline cu foarte puțini centimetri la ultima lovitură, moment în care ridică brațele în aer și scoase un strigăt de victorie ce rivaliza cu al unui războinic pe câmpul de luptă.

– Trimite veste tatălui tău, Eveline! strigă Rorie.

Eveline zâmbi.

– Măine voi trimite un mesager. Biblioteca tatălui meu este plină de manuscrise. Sunt sigură că va găsi ceva ce te va interesa.

Rorie își împreună mâinile.

– Orice va trimite va fi minunat! Apoi își aruncă brațele în jurul lui Genevieve și o îmbrățișă puternic. Mulțumesc. Nu m-am mai distrat așa de mult!

Genevieve râse și o îmbrățișă la rândul ei.

– Cu plăcere. Dacă vei continua să exersezi, chiar vei fi un bun arcaș. Poate că frații tăi vor căuta să te ia la luptă.

Graeme se încruntă.

– Sub nici o formă. Micuța găsește destule bebele și între zidurile castelului.

Femeile râseră, iar Eveline își petrecu brațele printre ale lui Genevieve și Rorie și porniră înapoi spre castel. Se întoarse și zâmbi dulce către Bowen și Graeme.

– Fii drăguț și ia tu arcul și săgețile lui Genevieve pentru noi. Am descoperit că sunt lihnită după așa de multe exerciții. Ne ducem la bucătărie să vedem ce putem găsi de mâncat.

Graeme oftă în timp ce femeile porniră înapoi spre castel, umplând aerul cu flecăreala lor. Clătină din cap și se aplecă să ridice arcul și tolba în care se aflau săgețile.

– Cred că viața mea va fi oricum numai plictisitoare nu atât timp cât ele sunt împreună, zise resemnat Graeme.

Dar Bowen se uita după femei, cu inima îndurerată pentru ce putea să fie. Rorie și Eveline o primiseră pe Genevieve cu brațele

deschise. Acesta putea să fie viitorul lui. Înconjurat de clanul său, de femeia pe care o iubea și de familia care îi era așa de dragă. Aceasta putea fi viața lui.

Dar Genevieve merita să fie cu neamul ei. Nu și-o putea imagina pe Rorie moartă sau pierdută. Dacă ar fi fost în viață, ar fi vrut-o înapoi și ar fi mutat munții din loc să facă asta. Familia lui Genevieve nu ar fi făcut altfel.

Capitolul 42

Bowen o ținea pe Genevieve aproape de el, cuibărită în curbura brațului. O sărută pe frunte și își plimbă mâna în sus și în jos pe pielea mătăsoasă a brațului ei, gândindu-se la ultimele zile.

Fuseseră idilice. Zile numărate. Genevieve părea așa de fericită aici! Ochii ei erau plini de o bucurie și o lumină pe care nu le văzuse cât fuseseră la castelul McHugh.

Știa că decizia de a o lua de acolo și de a o reuni cu familia ei fusese corectă. Avea nevoie să fie cât mai departe de locul care îi adusese așa de multă suferință și durere.

Dar cu fiecare zi care trecea și cu fiecare noapte petrecută unul în brațele celuilalt, se apropia tot mai mult de momentul când aveau să se despartă, iar o parte din el murea cu fiecare oră.

Ea se foi lângă el, șoptind un oftat dulce de mulțumire și apoi adormi la loc.

Dorința cu care o poseda în fiecare noapte crescuse cu fiecare noapte furată. Ea abia adormise înainte să se ivească zorile, iar el rămăsese treaz, privind-o, absorbind fiecare detaliu al corpului ei, gravându-l în memorie, astfel încât acele imagini să-i rămână alături în anii ce urmau.

Știa că nu avea să însoare niciodată. Nu avea vreo datorie de îndeplinit și nici să zămislească moștenitori. Nu exista altă femeie pentru el în afară de Genevieve. Nici o femeie nu putea umple golul din inima lui lăsat de această fată curajoasă și neînfricată, care îl captivase.

La ușa lui se auzi un ciocănit ușor, iar pulsul i se înteeți. Se desprinse de Genevieve și se dădu cu grijă jos din pat ca să nu o deranjeze. Când deschise ușa, Graeme se afla de partea cealaltă, cu o expresie serioasă și plină de regrete.

- Am primit veste de la patrula noastră. Clanul McInnis se apropie cu stindardele ridicate. Vine în mare viteză, vor sosi într-o oră.

Inima lui Bowen se prăbuși. Știa că era posibil ca McInnis să nu piardă timpul după ce primea vestea că Genevieve era în viață, dar sperase la câteva zile în plus. Încă o noapte să o țină în brațele lui.

– Îi voi spune lui Genevieve și îi voi da timp să se pregătească, zise Bowen încet.

Pe chipul lui Graeme apăru o grimasă de compasiune.

– Îmi pare rău, Bowen. Știi că nu-i ușor pentru tine.

– Nu, dar este mai bine.

Se întoarse, lăsându-și fratele și închizând ușa.

Genevieve era trează, sprijinindu-se într-un cot. Avea părul ciuflit și îi aruncă o privire somnoroasă, privindu-l cum se apropia.

– S-a întâmplat ceva? întrebă ea.

Nici măcar nu putea să formuleze cuvintele. I se blocau în gât, amenințând să-l înec.

Se lăsă pe pat, așezându-se pe margine, și îi luă mâinile într-ale lui.

– Trebuie să-ți spun ceva.

În ochii ei se văzu îngrijorarea. Se ridică și încercă să-și retragă mâinile dintr-ale lui, dar el refuză să le dea drumul.

Inspiră adânc, expirând apoi lent.

– Când am plecat de la castelul McHugh, am trimis vorbă familiei tale că ești în viață și că te duc la castelul Montgomery.

Ea rămase complet nemișcată, cu o privire atât de rănită încât aproape că îl ucise.

– *De ce?* șopti ea pe o voce spartă. De ce ai face așa ceva? Știi că nu voiam ca ei să afle de rușinea mea. Ai idee ce efect va avea asta asupra lor?

El înghiți în sec și îi trase mâinile strâns la pieptul lui.

– Da, știu, Genevieve. Dar văd tristețea din ochii tăi când vorbești despre ei. Știi ce efect ar avea asupra mea să-mi cred sora moartă. Știi că nu vei fi niciodată complet fericită sau liberă până ce nu înfrunți asta, până când nu-i înfrunți pe ei.

– Și ai luat decizia în locul meu, zise ea cu glas sugrumat. Când toate deciziile mi-au fost luate, tu ai făcut la fel.

– Am făcut asta pentru că te iubesc, zise Bowen, rostind în sfârșit cuvintele pe care le ținuse închise în el. Și te doresc, dar, mai mult decât asta, vreau să fii fericită. Vreau să fii din nou întregă, și sentimentul meu este că nu te vei vindeca niciodată până ce nu te reunești cu familia ta, cu oamenii care te iubesc. Aproape la fel de mult cum te iubesc eu.

Ochii ei se umplură de lacrimi, care îi alunecară pe obraji. Apoi se aruncă în brațele lui și îl cuprinse cât putu de strâns.

– Îmi este așa de frică, Bowen, zise ea, cu vocea înăbușită în umărul lui. Dacă mă resping? Dacă se uită cu rușine la mine? N-aș putea

suporta. Aș prefera ca ei să nu fi știut niciodată că sunt vie decât să sufere în prezența mea, știind că sunt rușinați de existența mea.

- Nu vor face așa ceva, zise Bowen, cu inima frântă de teama din vocea ei. Nu voi permite. Nu te voi trimite într-o asemenea situație, Genevieve, jur!

Ea se îndepărtă lent de el, cu ochii umbriți. Nimic nu-și dorea mai mult decât să închidă ușa lumii întregi și să o țină încuiată lângă el pentru restul zilelor lor. Dar știa că ea de asta avea nevoie. Să se vindece. Avea nevoie de iubirea și sprijinul familiei. Nu avea să fie niciodată întreagă, iar el ar fi avut doar o parte din ea. Voia ca ea să fie fericită. Chiar dacă plecarea ei îi smulgea inima din piept.

- Când sosesc? întrebă ea pe o voce joasă.

- Într-o oră. Graeme a primit de știre de la un mesager că sunt la o oră distanță și călăresc repede. Cred că au plecat în clipa în care au primit scrisoarea mea.

Își șterse repede chipul de lacrimi.

- Trebuie să mă grăbesc. Am nevoie să mă îmbrac. Iar părul meu e un dezastru!

Bowen se aplecă și o sărută ușor și dulce.

- Le trimit pe Rorie și pe Eveline să te ajute.

Se ridică și porni spre ușă.

- Bowen?

El se întoarse, iar ea se aruncă din nou în brațele lui, lipindu-și gura de a lui. Îl sărută cu foame și cu o disperare mută. Un rămas-bun.

El o ținu aproape, strivind-o în brațele lui, ținând-o ca și cum nu i-ar mai fi dat drumul niciodată.

Dacă nu o lăsa acum, nu avea să o mai lase niciodată. Așa că se desprinsese cu blândețe din îmbrățișarea ei și plecă.

Capitolul 43

Eveline și Rorie se agitară și se îngrijorară în privința înfățișării lui Genevieve, Rorie fiind furioasă pe Bowen pentru că nu avea nici un drept să intervină și să-i anunțe familia.

- A făcut-o pentru că vrea ce-i mai bine pentru ea, zise cu blândețe Eveline. Și tu ar trebui să vrei același lucru.

Rorie rămase fără cuvinte când Eveline termină de aranjat părul lui Genevieve.

- Dar îmi va fi dor de ea! Era ca și cum aveam încă o soră, iar o fată nu poate avea *niciodată* prea multe surori.

Genevieve o îmbrățișă pe tânără și o strânse puternic.

- Mereu vom fi surori. De suflet, dacă nu altfel. Nu te voi uita, Rorie Montgomery. Nici bunătatea ta.

Rorie îi zâmbi în lacrimi în timp ce se îndepărta. Apoi Genevieve o îmbrățișă pe Eveline, ținând-o strâns. Așteptă până când ea se retrase, apoi îi spuse:

- Ai o inimă mare, Eveline. Mi-era tare teamă să dau ochii cu tine după tot ce am făcut. Nu te-aș fi învinovățit dacă ai fi insistat să plec din castelul tău. Dar m-ai primit și ai fost bună cu mine. Ai fost o prietenă adevărată chiar dacă ne cunoaștem de puțin timp. Îți mulțumesc pentru asta! Nici pe tine nu te voi uita.

- Trebuie să te oprești, zise Eveline cu glas sugrumat. Toate trei vom fi niște plângăcioase când îți vom întâmpina familia. Ești o femeie specială, Genevieve McInnis. Să nu uiți *niciodată* asta. Ce ai îndurat tu ar distruge o femeie mai slabă, dar tu ai devenit *mai puternică*.

- Promite-mi că ne vei vizita, zise înverșunată Rorie. Îmi voi face griji dacă nu te voi ști fericită. Și dacă vreodată ai nevoie de ceva, trebuie doar să trimiți vorbă.

Genevieve le îmbrățișă din nou, apoi făcu un pas în spate pentru a-și netezi rochia pe care o scosese din cufărul ei. Era cea pe care mama ei o cususe cu dragoste ca parte din zestrea ei și unul dintre puținele lucruri care îi rămăseseră din trusou.

- Arăt bine? întrebă ea nervoasă.

Era cuprinsă de teamă și de îngrijorare la gândul iminentei reuniuni cu familia ei. Nu ar fi suportat să vadă dezamăgire în ochii lor. Ar fi omorât-o dacă le-ar fi făcut numele de rușine.

— Ești frumoasă, zise încet Eveline.

Rorie se aplecă peste fereastră și apoi reveni, cu ochii mari, șoptindu-i cu venerație:

— A sosit momentul, Genevieve. Clanul tău se apropie. Se întind cât vezi cu ochii. Jur că au adus forța întregii lor armate!

Genevieve se grăbi la fereastră și văzu, pentru prima dată după un an, stindardul tatălui ei, desfășurat și fluturând în vânt.

Era o priveliște impresionantă. I se puse un nod în gât.

Veniseră după ea.

Bowen și Graeme călăreau cu un mic contingent de războinici Montgomery pentru a întâmpina căpetenia McInnis chiar în afara zidurilor curții. Căpetenia McInnis strigă oamenilor săi să se oprească și îi privi pe frații Montgomery.

Lângă el se opri o lectică trasă de doi cai, în care Bowen văzu o femeie. În clipa în care cail se opriră, ea se ridică, neliniștită și nerăbdătoare.

— Unde-i fata mea? întrebă căpetenia.

Avea expresia unui războinic. Era evident că nu știa dacă venise să se lupte, dar la fel de limpede era că venise pregătit pentru orice.

— Căpetenie, zise Graeme respectuos. Eu sunt Graeme Montgomery, căpetenia clanului Montgomery.

— Știu prea bine cine ești, zise nerăbdător McInnis. Eu vreau să știu unde este fiica mea și dacă e bine.

— Fiica ta este bine, vorbi Bowen.

Privirea căpeteniei căzu pe Bowen și se încruntă.

— Tu ești Bowen Montgomery?

— Da, eu sunt.

— Tu ești cel care a trimis scrisoarea.

Bowen încuviință din cap.

— Scrisoarea ta a fost destul de detaliată, dar sunt multe lucruri pe care vreau să le aflu. Povestea este prea fantastică pentru a fi adevărată.

— Te asigur că tot ce era în mesajul pe care ți l-am trimis este adevărat, zise serios Bowen. Ian McHugh a atacat escorta lui Genevieve pe drumul spre logodnicul ei și a măcelărit pe toată lumea, cu excepția lui Genevieve. Era obsedat de ea și a ținut-o prizonieră

la castelul lui până când Montgomery și Armstrong l-au atacat și l-au ucis.

Femeia de lângă căpetenia McInnis exclamă uimită și duse mâna la gură îngrozită.

— Și tu? întrebă căpetenia, privind tăios spre Bowen. Ce rol ai jucat în toate astea?

— Eu am văzut o femeie abuzată, zise Bowen încet. Am dus-o la castelul Montgomery, unde puteam fi sigur că va fi în siguranță și îngrijită și v-am dat de veste ca să știți că trăiește.

— Lachlan, destul cu vorba! zise tăios femeia. Vreau să-mi văd fata de îndată. A trecut un an de când n-am îmbrățișat-o și mi-am petrecut ultimul an în iad crezând-o moartă. Sigur poți discuta cu Montgomery după ce vedem chiar noi care e starea fetei noastre.

Lachlan oftă.

— Ai dreptate. Și eu sunt nerăbdător să o văd. Ridică ochii spre Graeme. Cu permisiunea ta, căpetenie, aș intra în castelul tău ca să mă văd cu fiica mea. Am călătorit mult în ultimele zile. Am plecat în clipa în care am primit vestea că este în viață.

Graeme înclină din cap.

— Desigur. Vă invit pe tine și pe soția ta să vă odihniți și să beți ceva.

Lady McInnis coborî din lectică, și Lachlan îi întinse brațul. Unul dintre oamenii lui o ajută să urce în șa, lângă căpetenie.

Graeme și Bowen se întoarseră și îi conduseră în curte. McInnis și soția lui veneau în urma lor. Descălecară, apoi Bowen o ajută pe Lady McInnis să coboare de pe cal. Picioarele căpeteniei McInnis loviră pământul, iar aerul practic vibra de nerăbdare.

Bowen tocmai voia să-i trimită vorbă lui Genevieve că sosiseră părinții ei, când ridică privirea și o văzu stând în ușa castelului.

Chipul îi era teribil de palid și avea ochii mari. Cicatricea era și mai pronunțată și o făcea să pară mai fragilă.

— Mamă? Tată? șopti ea.

Lady McInnis și căpetenia se întoarseră când îi auziră vocea. Lady McInnis păli, la fel Genevieve, iar spre surprinderea lui Bowen, căpetenia avea ochii în lacrimi.

— Genevieve! exclamă Lady McInnis.

Și apoi alergară amândouă. Se întâlniră la baza scărilor, și Lady McInnis o cuprinse pe Genevieve în brațe, ținând-o ca și cum nu i-ar mai fi dat drumul niciodată.

Căpetenia li se alătură, îmbrățișându-le pe amândouă cu brațele lui solide. Le țină așa de strâns, încât Bowen se minună că mai puteau respira. Era o bucurie așa de mare, încât plutea în aerul din jur. Oricine îi privea era mișcat de regăsirea emoționantă.

- Ai făcut un lucru bun, Bowen, murmură Graeme.

Bowen inspiră și apoi întoarce privirea spre fratele lui.

- Dacă am făcut un lucru așa de bun, de ce mă simt de parcă mi-ar fi fost smulsă inima din piept?

Graeme făcu o grimasă și îi puse mâna pe umăr, strângându-l cu o compasiune mută.

Genevieve stătea între mama și tatăl ei, cu inima aproape explodându-i de bucurie în timp ce o îmbrățișau și o sărutau. Mama ei plângea, iar masiva căpetenie, tatăl ei, părea că se luptă cu propriile lacrimi.

Ea se lipi de mama ei, simțind căldura pe care doar îmbrățișarea unei mame o putea da. Cât suferise după mama ei! Crezuse că nu avea să-i mai vadă niciodată zâmbetul. Sau că nu avea să se mai bucure de iubirea și afecțiunea din clanul ei.

- Oh, Genevieve! șopti mama ei. Inima mea este iarăși întreagă.

- Vino aici și îmbrățișează-l pe tatăl tău! zise bărbatul cu o voce aspră și plină de emoție.

Ea fu cuprinsă în îmbrățișarea tatălui ei, iar el o ridică așa cum făcea când era copil și o roti.

- Mi-am recăpătat fiica! strigă el.

În afara zidurilor, se auzi strigătul armatei adunate, care răsună peste dealuri. Se tot auzi în timp ce Genevieve râdea, în timp ce tatăl ei o învârtea.

- Copilul meu, zise mama ei, îmbrățișând-o din nou când tatăl ei o puse jos.

Tatăl ei se întoarce spre Bowen și Graeme, în vreme ce mama ei o ținea strâns, de parcă îi era teamă că Genevieve putea dispărea dacă îi dădea drumul.

- Îți sunt recunoscător, zise el sumbru. Nu pot spera să te pot răsplăti vreodată.

- Fă-o fericită! zise simplu Bowen. Este singura datorie pe care o ai de plătit către mine.

- Haideți, zise Graeme. Ați făcut cale lungă și trebuie să fiți obosiți și infomețați. În seara asta, vom pregăti un ospăț ca să sărbătorim reîntoarcerea lui Genevieve în clanul vostru.

Mama fetei îi mângâie părul și o atinse tandru pe obrazul cu cicatrice.

– Este cel mai fericit moment din viața mea după ziua în care te-ai născut. Voi păstra mult timp această zi în amintirea mea. Ziua în care singurul meu copil mi-a fost înapoiat.

Genevieve o îmbrățișă, îngropându-și chipul în gâtul mamei, așa cum făcuse de multe ori de-a lungul anilor. Mirosul ei era același, liniștitor și amintindu-i de casă.

– Te iubesc, mamă.

– Și eu te iubesc, draga mea. Așa de mult!

Capitolul 44

Genevieve se grăbi să iasă din castel în timp ce pământul era scăldat în lumina soarelui. Nu dormise în noaptea aceea. Avusese prea multe emoții. Mama ei dormise cu ea, nedorind să se despartă nici o clipă de ea. Iar în acea zi aveau să plece înapoi spre pământurile McInnis.

Sărbătoriseră în noaptea precedentă, iar Genevieve nu avusese un moment în care să vorbească singură cu Bowen. Nu putea pleca fără să-l mai vadă o dată.

Îl căutase în camera lui, dar o găsisse goală. Nici în castel nu era.

Îl găsi stând pe deal, uitându-se la întinderea vastă a pământurilor Montgomery. Încetini pașii în timp ce se apropie de el, dintr-odată ezitând.

El o auzi apropiindu-se și se întoarse. Ochii îi străluciră când o văzu. Ea zbură fără cuvinte în brațele lui, ținându-l strâns.

– Nu voiam să plec fără să-mi iau rămas-bun de la tine, zise ea.

– Voi fi acolo când vei pleca, o asigură Bowen.

Ea încă ezita.

– Ți-am spus lucruri teribile, Bowen. Eram furioasă și îmi era teamă. Mai mult teamă. Îmi era așa de frică să-mi văd familia după tot ce s-a întâmplat! A fost o prostie din partea mea să cred că îmi vor întoarce spatele. Vreau să-ți mulțumesc că i-ai dat de veste tatălui meu. Este ceva ce eu nu aș fi avut curajul să fac, și mi-e rușine pentru asta.

El puse un deget pe buzele ei.

– Șt, fetițo! Nu ai motiv să-ți pară rău. Ce ai îndurat tu este de neconceput. Este de înțeles că ai avut temeri.

– Nu te voi uita niciodată, Bowen Montgomery, zise ea pe o voce aproape frântă în timp ce încerca să spună tot ce avea pe suflet. Nu credeam că există un bărbat ca tine.

El zâmbi și își coborî gura peste a ei.

– Este adevărat că nici eu nu visam că există o fată ca tine. Nu vreau să te lași să pleci, dar asta vine din dorințe egoiste. Familia ta

a fost despărțită de tine în cel mai oribil mod. Nu-mi pot imagina suferința pe care au îndurat-o în tot acest timp.

Ea îl sărută la rându-l ei – un sărut cu inima frântă și cu disperare. Era prinsă între dorința de a se reuni cu familia pe care o iubea mai presus de orice și a fi cu bărbatul care o salvase din ghearele disperării. Un bărbat care văzuse dincolo de cicatricile de pe chipul și din sufletul ei, văzuse direct în inima ei.

– Să fii fericită, Genevieve! șopti el pe buzele ei. Este tot ce îți cer. Eu pot trăi și muri mulțumit atât timp cât te știu fericită și bine îngrijită.

Ea se agăță strâns de el, iar brațele lui o cuprinseseră în timp ce soarele se ridica tot mai sus pe cer. Nu era nimic de spus. Inimile lor erau grele, știind ce nu putea să fie și ce era.

Bowen se desprinsese, în cele din urmă, de ea și îi atinse chipul.

– A sosit momentul să pleci. Tatăl și mama ta te vor căuta.

Ochii ei se umplură de lacrimi.

– Te iubesc, Bowen. Nu voi pleca fără să-ți spun asta. Nu voi iubi niciodată pe altcineva. Mereu vei avea un loc în inima mea și mă voi gândi deseori la tine, în visele mele și când mă voi trezi.

El îi cuprinsese chipul în palme și o sărută pătimaș, buzele lui mișcându-se cu o disperare fierbinte peste ale ei.

– Și eu te iubesc, Genevieve. Te voi iubi doar pe tine câte zile voi avea.

Nemaiputând să se uite în ochii lui, ea se întoarse și fugi înapoi la castel, lăsându-l pe deal – o siluetă singură conturată de soarele ce răsărea.

Bowen privi cum Rorie și Eveline își iau zgomotos rămas-bun de la Genevieve. Plângeau și se agățau de ea de parcă se știau dintotdeauna.

Graeme stătea lângă Bowen, cu o expresie îngrijorată și sumbră. Era evident că voia să-i ofere compasiunea lui, dar habar n-avea ce să-i spună fratelui său.

Era mai bine, pentru că Bowen nu dorea să deschidă rana mai mult. Își luă rămas-bun de la Lady McInnis și o ajută să urce în lectica în care ea și Genevieve aveau să se întoarcă la castelul McInnis.

Când sosi clipa ca Genevieve să-și ia rămas-bun, el rămase nemișcat într-o parte, în timp ce ea se despărți de Graeme. Apoi îi oferi mâna să o ajute să urce în lectică.

Ea își strecură degetele în mâna lui și ridică privirea. Se uita-
ră unul la celălalt un moment îndelungat, cu inimile reflectate în
ochi. Apoi ea îi mulțumi șoptit și își luă rămas-bun, apoi urcă lângă
mama ei.

- Rămâi cu bine, zise Bowen.

- Și tu, murmură blând Genevieve.

El făcu un pas în spate. Și apoi altul. Trebuia să pună distanță
între ei, altfel ar fi tras-o din lectică și nu i-ar mai fi dat nicio-
dată drumul.

Căpetenia McInnis făcu semn, și caii plecară de la castelul
Montgomery.

Bowen rămase privind până când ultimii cai se pierdură în depăr-
tare. Inima îi era grea. O parte din el muri când Genevieve McInnis
plecă din viața lui și se întoarse la a ei.

- Să fii fericită, iubirea mea, șopti el. Să fii fericită!

Capitolul 45

– Mă bucur să te avem acasă, Genevieve! exclamă Sybil sărind pe patul lui Genevieve.

Ea zâmbi.

– Este tot ce ai spus în ultimele săptămâni.

– Nu poate fi spus niciodată de ajuns. Mi-a fost așa de dor de tine!

Pe chipul prietenei ei se citi o expresie de tristețe, iar Genevieve îi strânse mâna.

Se schimbaseră așa de multe în perioada în care fusese plecată! Sybil se căsătorise și rămăsese pe pământurile McInnis cu noul ei soț, care era mâna dreaptă a căpeteniei McInnis.

Supărarea îi schimbase pe mama și tatăl ei. Amândoi arătau mai în vârstă decât și-i amintea. Pe iubitul chip al tatălui ei erau linii noi, iar în jurul ochilor mamei văzuse riduri.

Nu trecuse o zi în care părinții ei să nu o răsfețe. Își făceau griji legate de confortul ei, de fericirea ei, se întrebau dacă visase urât sau dacă reveneau amintirile legate de Ian McHugh.

Genevieve nu discuta prea mult despre asta, și părinții ei îi respectau dorința, fără a insista când ea nu le dădea singură detalii.

Nu avea sens ca ei să știe la ce o supusese Ian. Doar le-ar fi sporit supărarea, și acum nu se mai putea face nimic. Era totul în trecut, iar ea era hotărâtă să le lase acolo. Era o parte din viața ei pe care era mai bine să o uite.

Singurul lucru bun care ieșise din tot fusese... Bowen.

Noaptea, stătea întinsă în pat, suspinând după el. La fel, ziua. Era obosită și letargică și făcea tot ce putea să se arate entuziasmată, pentru că nu voia să-și îngrijoreze părinții.

– Îți place să fii căsătorită? întrebă Genevieve, știind că astfel conversația avea să se îndrepte spre soțul lui Sybil.

După cum se așteptase, fata se luminează la față. Genevieve simți gelozie și dor.

– Îl iubesc așa de mult! zise Sybil visătoare. Este puternic și onorabil. Războinicul perfect. Și mă răsfață cu nerușinare.

Genevieve râse.

– Acesta e un lucru bun.

Sybil rânji.

– Da, este.

Se auzi un ciocănit la ușa camerei lui Genevieve, iar Sybil sări pentru a deschide. Tatăl lui Genevieve băgă capul înăuntru, căutând-o cu privirea pe fiica lui.

– M-am gândit că poate vrei să ieși la vânătoare cu mine. Mamei tale îi place tocana de iepure, și noi doi facem echipă bună. Să vedem dacă abilitatea ta de a trage cu arcul încă este la înălțime.

Genevieve zâmbi, bucuroasă că o căutase ca să petreacă timp cu ea. De când se întorsese, atât mama, cât și tatăl ei o ținuseră aproape. Nu putea să meargă nicăieri fără să dea de unul din ei.

– Da, mi-ar plăcea asta. Dă-mi răgaz să mă schimb în ceva potrivit pentru vânătoare.

În ochii tatălui ei se aprinse încântarea. Bărbatul îi zâmbi.

– Te aștept în curte. Ți pregătesc calul în vreme ce te îmbraci.

– Te-au jelit așa de mult, zise Sybil încet când ușa fu închisă. Tatăl tău a fost neconsolat luni la rând și nu a trecut o zi fără ca mama ta să nu fi plâns pentru pierderea suferită. Am crezut că nu îi voi mai vedea zâmbind niciodată. Când au primit scrisoarea în care scria că trăiești, a fost ca și cum primiseră o viață nouă. Le era așa de teamă să nu fie o veste falsă și să fi făcut cineva o glumă crudă! Au plecat în miezul nopții ca să ajungă mai repede să te ia.

– Și eu am plâns după ei, murmură Genevieve. Am crezut că nu îi voi mai revedea niciodată.

Sybil o bătu ușor peste obraz.

– Ești singurul lor copil, iubită peste măsură. Întregul clan s-a bucurat când a auzit vestea, pentru că pe toți i-a durut să vadă cât au suferit după dispariția ta.

Genevieve își trecu picioarele pe partea cealaltă a patului și se duse la dulap pentru a-și lua pantalonii și tunică pe care tatăl ei i le dăduse pentru partidele lor la vânătoare. Spunea că nici o fată nu putea vâna cum trebuie într-o rochie, așa că o îmbrăcase în haine de bărbat.

Își trecu degetele peste hainele uzate. Nimic nu fusese schimbat în camera ei cât timp fusese plecată. Totul era la fel. Deși luase cu ea mare parte din haine, le lăsase pe cele de vânătoare, din moment ce nu știa dacă noul ei soț avea să fie de acord să le poarte.

De când se întorsese, mama ei îi umpluse dulapul. Avea o armată de femei care îi coseau încontinuu rochii și lenjerie.

Genevieve se dezbracă de rochie și trase pe ea pantalonii și tunica, observând că erau mai largi decât înainte. Era mai slabă decât în urmă cu un an.

Nu era o surpriză. Fusese tratată un pic mai bine decât un câine, îi fuseseră aruncate resturi, iar din când în când primise câte o masă pe durata prizonieratului. Dar, văzând hainele de pe ea, își dădu seama cât de mult se schimbase.

Duse mâna la față și își alunecă degetele peste carnea încrețită de pe cicatrice. Mama ei fusese îngrozită și plânsese când aflase cum și de ce fusese desfigurată astfel. Deși Bowen îi spusese tatălui ei ce se întâmplase, chipul lui se înroșise de furie când ea îi povestise din nou.

În acel moment, Genevieve hotărâse să nu le împărtășească alte detalii despre captivitatea ei. Detesta să-i vadă atât de afectați.

Își luă arcul și tolba de săgeți și apoi îi făcu semn lui Sybil să coboare cu ea pe scări. Își întâlni tatăl în curte, unde stătea lângă doi cai, ținându-i de frâu.

Zâmbi când o văzu și apoi o ajută să urce în șa. După ce încălecă, o luă spre o pădure deasă de pe pământurile lor.

Genevieve inspiră adânc, savurând sentimentul de a fi acasă. Își petrecuse întreaga copilărie alergând liberă pe aceste dealuri. Participase la vânătorile tatălui ei de când fusese mică. El o învățase să tragă cu arcul și știa să mânuiască bine cuțitul.

Merseră pe un drum bătătorit, din zona împădurită în care vânașeră ani la rând.

Primul iepure o luă prin surprindere și țâșni de-a curmezișul drumului înainte ca ea să apuce să reacționeze și să-și scoată arcul. Concentrându-se, scoase arcul și potrive săgeata. Privirea ei ageră cercetă mișcarea în tufiș.

O clipă mai târziu, unul dintre cai sperie un iepure care o luă la goană. Genevieve ținti și îl străpunse cu o săgeată, ținându-l la pământ.

Tatăl ei sări de pe cal și luă animalul, rânjind la ea.

— Bravo, fetiço! Văd că nu ți-ai pierdut deloc măiestria.

Ea îi zâmbi și apoi mai potrive o săgeată.

Când soarele începu să coboare de pe cer, aveau o duzină de iepuri legați de șaua tatălui ei și se întorceau la castel.

Intrară călare în curte, unde caii le fură luați de oamenii McInnis. Îl urmă pe tatăl ei în locul în care jupuiau prada de vânătoare.

Pentru Genevieve nu era ceva neobișnuit să participe la curățarea și pregătirea animalelor, dar i se revoltă stomacul, iar fruntea i se acoperi de transpirație la prima tăietură în piele.

Când greața îi involbură stomacul, înghiți în sec, încercând cu disperare să-și controleze reacția.

Când tatăl ei jupui pielea unui iepure, Genevieve pierdu lupta și se aplecă, vomitând violent pe pământ. O deranja mirosul. Vederea sângelui îi întoarse stomacul pe dos, iar ochii i se umeziră de la forța cu care vărsase.

Tatăl ei o luă de braț și strigă către unul dintre oameni să se ocupe de iepuri. Apoi o conduse în castel, la mama ei.

- Elizabeth, fă ceva! zise tatăl ei disperat. Fata e bolnavă.

- Taci, Lachlan! Mă ocup eu de ea. Tu du-te și termină cu iepurii. Aici e treabă de femeie.

- Este fata mea, mormăi el. Nu-i nimic femeiesc în îngrijorarea mea.

Cu toate astea, Lady McInnis își expedie soțul și o ajută pe Genevieve să urce scările până în camera ei.

- Gata, întinde-te un pic ca să-ți revii, zise mama ei imediat ce o băgă în pat.

- Sunt obosită, zise Genevieve cu glas stins.

Criza o extenuase și tot ce voia era să doarmă.

Mama ei îi atinse fruntea cu mâna ei rece.

- Știu. Odihnește-te, acum. Vin mai târziu să văd cum te simți.

- Te iubesc, mamă, zise Genevieve somnoroasă.

Mama ei zâmbi și o sărută cu blândețe pe frunte.

- Și eu te iubesc, draga mea. Dormi acum.

Capitolul 46

- Cum se simte fata? întrebă Lachlan când intră Elizabeth în cameră.

Era neliniștit și îngrijorat. Elizabeth își dorea să-i spună ceva care să-l liniștească. Dar nu putea decât să spună adevărul.

- Este însărcinată. Sunt sigură, zise ea direct.

Lachlan păli. Chipul i se albi în timp ce rămase cu gura căscată la soția lui. Degetele lui mari se strânsă în pumni și părea că vrea să lovească în perete.

- Nenorocitul! spumegă Lachlan. Niciodată nu mi-am dorit ca un om să fie în viață ca să-l pot omorî eu. Fie ca Ian McHugh să putrezească în iad pentru ce i-a făcut fetei noastre!

- Ce vom face, Lachlan? întrebă Elizabeth îngrijorată.

Lachlan se uită nedumerit la ea.

- Ce să facem? Nu-i nimic de făcut, Elizabeth. Doar ce am făcut mereu. Să o iubim și să-i oferim sprijinul nostru, orice ar fi. Nu-i vina fetei că este însărcinată și, chiar dacă ar fi, nu i-aș întoarce niciodată spatele.

- Oh, nu! strigă Elizabeth. Nu la asta mă refeream! Voiam doar să spun că sufăr pentru ea. Când credeam că o poate lua de la capăt pentru a lăsa trecutul în urmă, aflăm că este însărcinată și va trăi tot restul vieții cu amintirea a tot ce Ian McHugh a făcut-o să îndure.

- Vorbește cu fata, zise ursuz Lachlan. Este o chestiune pe care mama o discută cu fiica ei. Un tată nu are loc într-o asemenea conversație. Dar să-i spui că eu o iubesc și că mereu va avea un loc lângă noi. La fel copilul ei. Să nu creadă că ne este rușine cu ea. Sunt chiar mai mândru de ea decât aș putea să fiu vreodată de un fiu.

Elizabeth puse mâna pe brațul lui Lachlan.

- Spui un lucru minunat! Sunt cea mai norocoasă femeie că te-am ales drept soț. Niciodată n-aș putea să cer un protector mai bun pentru singurul meu copil și niciodată nu mi-ai reproșat că nu ți-am putut da un fiu.

Lachlan o trase aproape, privind-o cu tandrețe în ochi.

- Mi-e greu să mă plâng când mi-ai dat o fată care nu are rival în Scoția. Ce altă fată ar fi putut supraviețui după tot ce s-a întâmplat și apoi să se răzbune pe cel care i-a greșit? Este adevărat că nu aş putea fi mai mândru de fata mea. Îmi doresc doar să fi fost prezent și s-o văd cum îl doboară pe Patrick McHugh în luptă. Sigur a fost o adevărată privesște.

Elizabeth zâmbi și își frecă obrazul de pieptul lui mare.

- Și apoi, zise el ursuz, eu sunt cel norocos, pentru că tu ai fi putut alege orice soț. Mulți s-au luptat pentru mâna ta, dar tu m-ai ales pe mine, un sălbatic fără maniere. M-ai ajutat să ridic unul dintre cele mai puternice clanuri din toată Scoția. Bărbații încă rămân cu gura căscată la frumusețea ta după toți acești ani, și mulți și-ar da viața pentru șansa de a împărți patul cu tine.

Ea rânji malițios.

- Chiar ar fi ciudat. Abia încap în pat cu tine, darămite cu încă un bărbat solid.

- Fătucă obraznică, zise el calm. Te iubesc și știi prea bine că l-aș omorî pe bărbatul care ar îndrăzni să-ți atingă tivul rochiei.

Ea îi dăruie un sărut și apoi se retrase oftând.

- Trebuie să-i spun lui Genevieve. Nu știe.

Expresia lui Lachlan deveni serioasă.

- Să nu o lași să creadă că asta schimbă ce simțim pentru ea. N-am cuvinte să descriu bucuria din inima mea că fata mea s-a întors unde îi este locul. Nimic din faptele ei nu m-ar face să regret asta.

- Ești un om bun, Lachlan McInnis, șopti Elizabeth, sărutându-l din nou. O să-i spun de dimineață. Acum vreau să mă duci în pat.

Ochii lui Lachlan sclipiră, și strânsoarea lui deveni posesivă.

- Femeie autoritară! Știi că nu îți pot refuza nimic.

Când Genevieve se trezi a doua zi dimineață, primul lucru pe care îl făcu fu să fugă la oala de noapte și să verse ce avea în stomac. Stătu aplecată minute îndelungate, tremurând toată în timp ce încerca să-și revină.

Mâini reci îi frecară spatele și apoi îi traseră părul de pe față, ținându-l la ceafă cât ea se cutremura de ultimul acces de rău.

- Mi-era teamă că îți va fi rău în dimineața asta, zise mama ei când Genevieve ridică în sfârșit capul și se târî spre pat.

Mama ei o băgă în pat și trase cuverturile peste ea, în tot acest timp frecând-o pe spate cu o mișcare liniștitoare.

- Trebuie să fie din cauza mâncării, zise Genevieve.

Mama ei zâmbi blând și îi atinse fruntea în timp ce îi dădea părul la o parte de pe chip.

– Nu, fetițo, nu-i din cauza mâncării.

Genevieve se încruntă.

– Atunci ce-i în neregulă cu mine?

– Ești însărcinată, zise mama ei cu blândețe.

Genevieve rămase cu gura căscată. Mâna îi acoperi burta plată în timp ce se uita la mama ei, nevenindu-i să creadă. Dar femeia încuviință din cap.

Bucuria explodă în sufletul lui Genevieve. Voia să plângă. Voia să râdă și să-și urle fericirea lumii întregi, dar mama ei ar fi crezut că înnebunise. Așa că stătu întinsă, savurând faptul că era însărcinată cu copilul lui Bowen. O mică parte din el pe care o putea avea mereu.

Mama ei îi prinse mâna și o ținu strâns.

– Eu și tatăl tău vrem să știi că vă vom sprijini întru totul pe tine și pe copilul tău. Mereu vei avea un loc unde să locuiești. Te iubim din toată inima. Știm că este dificil pentru tine. Să porți copilul unui bărbat care te-a abuzat este de neimaginat, dar te vom ajuta cum putem și nu te vom abandona niciodată, Genevieve!

Se uită stupefiată la mama ei, dându-și seama ce spunea.

Se aplecă și întinse mâna pentru a opri vorbele mamei.

– Mamă, nu-i copilul lui Ian, zise ea blând.

Privirea mamei era confuză.

– Doar nu vrei să zici că... Genevieve, spune-mi că nu a fost cineva pe care el...

Se opri, prea supărată ca să continue, dar Genevieve nu-i putea permite să creadă ce era mai rău.

– Este copilul lui Bowen, mamă. Este al lui, nu al lui Ian!

Lady McInnis făcu ochii mari și deschise și apoi închise gura. Buzele i se subțiară și o privi tăios pe Genevieve.

– Știam eu că e ceva între voi doi. Am simțit când am fost la castelul Montgomery. Părea distrus când ai plecat.

– Mă iubește, zise Genevieve încet. El m-a salvat. Mi-a dat drumul pentru că a crezut că asta mă va face fericită.

Mama ei se uită lung la ea și apoi își ridică picioarele pe pat ca să stea mai confortabil lângă Genevieve.

– Aud multe despre ce simte *el* și ce a făcut *el*. Dar spune-mi, Genevieve, *tu* îl iubești?

– Din toată inima, zise ea cu dor.

Mama ei oftă.

- N-ai fost fericită aici, nu-i așa?

Genevieve clătină din cap.

- Nu. Nu-i așa! Nu aș fi dat pentru nimic în lume timpul petrecut cu tine și cu tata. Bowen avea dreptate. A riscat ca eu să mă supăr pe el și v-a căutat. A făcut-o pentru mine, chiar dacă asta însemna să-mi dea drumul. Și a avut dreptate. Aveam nevoie de voi - *de amândoi* - ca să fiu din nou completă.

Mama ei se încruntă, confuză.

- A riscat ca tu să te superi pe el? Nu înțeleg.

Genevieve închise ochii în timp ce fu cuprinsă de rușine.

- Nu am vrut ca voi să știți că sunt în viață.

Mama ei exclamă uimită, cu ochii arzând de suferință.

- Genevieve? De ce? Știi ce iad am îndurat crezându-te moartă în tot acest timp?

- A fost un gest egoist din partea mea, zise Genevieve încet. Eram așa de obsedată de rușinea mea și îmi era teamă de dizgrația pe care aș fi adus-o numelui vostru. Nu am vrut niciodată să știți ce am îndurat. V-aș fi cruțat de asta cu orice preț.

- Oh, draga mea! zise mama ei cu vocea sugrumată de lacrimi. Tu nu știi că nimic din ce ai fi făcut nu ne-ar fi făcut să ne fie rușine cu tine? Te iubim. Ești lumina vieților noastre - mai ales a tatălui tău. Soarele răsare și apune la picioarele tale. Când te-ai născut, mi-a fost teamă că va fi supărat pentru că nu i-am dat un fiu. Dar a fost așa de înnebunit după tine, încât era evident pentru oricine avea ochi că nu-i păsa că erai fată. Și apoi, când mi-am dat seama că nu mai puteam avea alți copii, mi-am făcut griji că va fi supărat. Și știi ce mi-a spus?

Genevieve clătină încet din cap.

Mama ei zâmbi printre lacrimi.

- Mi-a zis că i-am dat cea mai curajoasă, cea mai frumoasă fată din toată Scoția și la ce i-ar trebui un fiu dacă are o fată așa de inteligentă ca tine?

Genevieve izbucni în lacrimi și își luă mama în brațe.

- Îmi pare rău, mamă. Îmi era așa de frică și de rușine! Nici nu mă mai simțeam ca un om când Ian m-a ținut prizonieră. Abia când Bowen m-a salvat și mi-a arătat cum putea să fie legătura dintre un bărbat și o femeie am început să trăiesc din nou. V-a căutat pentru că știa că nu voi fi niciodată fericită sau completă fără voi. Și a renunțat la mine, spunând că preferă să fiu fericită cu oamenii pe care îi iubesc decât să rămân cu el și să nu fiu cu adevărat vindecată.

- Se pare că îi datorez acestui tânăr foarte multe, zise mama ei. Mă bucur că unul dintre voi are bun-simț!

- Mamă!

- Este adevărat. Mă îngrozește gândul că nu ai fi venit niciodată acasă.

- Aș fi venit! strigă Genevieve. Mi-ar fi luat timp, dar aș fi venit acasă, mamă. Mi-a fost așa de dor de tine și de tata! Nu aș fi putut trăi mult fără voi.

Mama ei o îmbrățișă din nou și îi mângâie părul.

- Ce vrei să faci, Genevieve? Bowen merită să știe despre copil. Nu-i putem ascunde asta.

Genevieve se retrase, cu o expresie fermă.

- Nu, n-aș încerca niciodată să fac asta. Eu... îl iubesc, mamă. Îl iubesc așa de *mult*, iar în fiecare zi mi-e dor de el. A trebuit să vin acasă. A trebuit să fac asta ca să pot fi fericită. Dar nu voi fi niciodată întreagă fără el. Mereu va avea o parte din inima mea.

Mama ei îi oferi zâmbetul blând care mereu reușea să-i aline suferințele lui Genevieve.

- Se pare că avem alt drum de făcut. Doar că de data asta întreaga noastră armată te va însoți pe drumul spre logodnicul tău. Nu vom risca să fii iarăși răpită.

- Dacă nu vrea să se însoare cu mine? întrebă ezitant Genevieve.

Mama ei își dădu ochii peste cap.

- Fetițo, după cum se uita flăcăul la tine când am plecat, este o minune că nu te-a scos din trăsură și nu te-a dus în castel, cărându-te pe umăr. Aș paria că era foarte tentat! Dacă te iubește cum zici tu și dacă a făcut toate astea pentru tine, chiar știind că te va pierde, atunci este un bărbat peste mulți alții. Te va accepta înainte să apuce preotul să deschidă gura. Acum, partea grea va fi să-l convingem pe tatăl tău să-și lase copilul să plece după ce te-a avut aici doar o lună.

Genevieve păli.

- Nu vreau să vă pierd.

Mama ei zâmbi și o sărută pe creștetul capului.

- Te vom vizita des și voi veni la nașterea copilului. La fel tatăl tău, sunt sigură. Nu va accepta să nu fie prezent când i se naște nepotul. Neamul Montgomery trebuie doar să se obișnuiască cu prezența clanului McInnis.

Speranța se trezi în inima lui Genevieve. O cale prin care să aibă ce doreau inima și familia ei. Era un vis devenit realitate.

- Îmi este teamă să sper, recunosc eu ea cu teamă în glas.

- Nu-ți face griji, o muștră mama ei. Eu n-am dat greș niciodată când mi-am pus ceva în minte. Dacă aș fi în locul tău, mi-aș împacheta lucrurile pentru întoarcerea la castelul Montgomery. Fac pariu că-l voi convinge pe tatăl tău în mai puțin de o zi.

Capitolul 47

- Bowen, clanul McInnis se apropie!

Bowen se opri la jumătatea loviturii și aproape că își pierdu brațul când războinicul cu care se antrena nu se opri. Bărbatul se albi și se retrase iute, îngrozit de ceea ce fusese cât pe ce să facă. Dar Bowen nu era deloc atent la el.

Se întoarse și o văzu pe Rorie la câțiva pași distanță, cu ochii dansându-i de bucurie. Fata aproape că își ieșea din piele de bucurie.

- Nu glumi cu mine, o avertiză el.

- Nu-i o glumă! Graeme tocmai a primit vestea. Vine să-ți spună chiar el, dar eu am auzit și am fugit să-ți zic.

El își înăbuși entuziasmul. Putea fi doar tatăl lui Genevieve venind în vizită. Dar de ce? Nu îndrăznea să creadă că avea să o vadă pe Genevieve, pentru că dezamăgirea ar fi fost zdrobitoare.

Cât timp ea fusese plecată de la castelul Montgomery, el doar existase. Săptămânile păruseră ani și se aruncase în antrenamente. Oamenii lui îl evitau. Nimeni nu se oferea să se antreneze cu el, iar familia îl dispera.

Era ca un animal rănit, care căuta să fie lăsat în pace, să-și vadă de rănille sale. Observase privirile lui Graeme, chiar și pe cele ale lui Rorie. Privirea lui Eveline era plină de compasiune, dar până și ea se ferea din calea lui.

Știa că era dificil de trăit cu el și că nu era o companie bună pentru nimeni, dar nu se putea preface că era fericit.

Își băgă sabia în teacă și-l concedie pe războinic, care părea mai mult decât fericit să plece. Apoi se întoarse spre Rorie.

- Spune-mi tot!

Rorie chicoti entuziasmată, cu un zâmbet mare pe chip.

- Un mesager a sosit acum câteva minute, aducând vestea că McInnis vor sosi într-o oră. Vin, Bowen!

- Este posibil ca Genevieve să nu-i fi însoțit, zise Bowen încet.

Rorie pufni.

- Ce scop ar avea să vină aici dacă Genevieve nu e cu ei?

Bowen rămase tăcut, refuzând să-și exprime speranțele. Plecă spre turnul de pază fără să spună un cuvânt și urcă până în vârf, ca să aibă o vedere mai amplă a apropierii lor.

O clipă mai târziu, apăru Graeme lângă el.

– Văd că Rorie te-a găsit prima, zise el sec.

– Mi-a zis că McInnis se apropie. Ai altă informație?

Graeme clătină din cap.

– Scrisoarea era scurtă. Ne-au spus despre sosirea lor și ne-au cerut ospitalitate.

Bowen oftă frustrat. Dacă ea nu era cu ei? Și de ce veneau la castelul Montgomery?

Întrebările îl ardeau, iar el stătea acolo, tăcut și încruntat, de parcă aștepta primul semn al apropierii lor.

Rămase acolo o oră, cu privirea spre orizont. Și apoi apăru primul călăreț purtând stindardul McInnis. Pulsul i se înteti și începu să respire precipitat. Se aplecă peste turn, încercând să vadă fiecare călăreț în timp ce apăreau.

Măinile i se curbară pe balustrada de piatră și maxilarul îi era încordat. Era așa de tensionat, încât mușchii protestau, dar întreaga lui ființă era în alertă, așteptând primul semn că Genevieve era cu ei.

– Nu-i nici o lectică, observă Graeme, în vreme ce mai mulți călăreți McInnis treceau de deal.

Inima lui Bowen se prăbuși. Se încovoie, corpul își pierdu elanul, în timp ce tristețea îi umplu inima din nou. Făcu un pas înapoi, pregătindu-se să coboare din turn și să se retragă în castel. Graeme putea să se ocupe de oaspeți și să afle scopul vizitei.

Când se întorcea, un călăreț se desprinsese din grup. Calul galopa cu un pas mai iute decât al celorlalți, iar atunci văzu părul lung fluturând în urma ei ca un far.

I se tăie respirația, se clătină și se prinse de balustradă pentru a se echilibra. Picioarele îi slăbiseră așa de mult încât nu era sigur că-l mai țineau.

„Genevieve.“

Lângă el, Graeme rânji și îi dădu una peste spate.

– Ce mai aștepti? Du-te și întâmpină-ți fata!

Bowen țâșni din turn, aproape împiedicându-se în graba de a coborî scările. Ajunse în curte alergând și țâșnind pe terenul vălurit în vreme ce Genevieve se apropia de el călare.

Ea opri calul la mică distanță și se dădu jos din șaua cu o grabă care lui Bowen aproape că îi făcu inima să i se oprească. Picioarele

ei atinseră pământul și apoi fugi la fel de repede ca el. Fugea spre el, cu un zâmbet așa de mare, că întrecea soarele.

El întinse brațele, iar ea îl lovi cu forță direct în piept. O ridică, îmbrățișând-o așa de strâns încât era sigur că o strivise. O întoarse și își îngropă fața în părul ei, savurând sentimentul de a o avea din nou în brațele lui.

- Ah, fetițo, ce dor mi-a fost de tine! zise el.

- Și mie mi-a fost de tine, Bowen. Foarte mult.

O trase în spate ca să se uite la chipul ei. În vreme ce ea aluneca în jos pe corpul lui și ajungea cu picioarele pe pământ, el îi cuprinse chipul și îi mângâie pielea. Nu se putea sătura de ea.

- Dacă acesta e un vis, nu vreau să mă mai trezesc niciodată, zise el răgușit.

Ea zâmbi.

- Nu-i un vis. Sunt aici.

Nemaiputându-se abține și nepăsându-i că tatăl ei și sute de războinici McInnis îi înconjurau, el își lipi buzele de ale ei.

Aproape că îi devoră gura - îi era așa de foame de ea, că îl durea. Gustul, mirosul ei, senzația de a o avea moale și dornică în brațele lui. Era mai mult decât putea el să înțeleagă.

- Ei bine, bănuiesc că asta răspunde la o întrebare, zise sec Lachlan McInnis.

Bowen se desprinsese reticent de Genevieve și ridică ochii la căpetenia McInnis, care se contura peste ei, încă pe calul său.

Obrajii lui Genevieve erau roz, dar ochii îi sclipeau de fericire. Bowen nici nu îndrăznea să se gândească la motivul pentru care ea era aici.

- Trebuie să vorbesc cu tine, Bowen, șopti Genevieve, înlănțuindu-și mâna de a lui. Singuri.

El îi strânse mâna și apoi își concentră atenția asupra tatălui ei.

- Vă urez bine ați venit la castelul Montgomery, zise el formal. Dacă intrați în curte, caii vor fi luați în grijă și vă vom oferi de băut în sala mare.

În ochii bătrânului se văzu amuzamentul. Clătină din cap, apoi se uită la fata lui.

- Să nu stai mult, fetițo! Am multe de discutat cu flăcăul.

- Nu voi sta, tată, zise ea, plecându-și timidă capul.

Bowen așteptă până când alaiul de războinici McInnis ajunse la castel și apoi se întoarse la Genevieve, strivind-o în îmbrățișarea lui doar ca să știe că era reală, stând în fața lui.

O ridică în brațe și o duse spre castel.

- Nu trebuie să mă cari, Bowen, îl tachinează ea.

- Fetițo, este puțin probabil să-ți dau drumul prea curând, așa că nu are sens să ne certăm.

Ea zâmbi și se relaxă în strânsoarea lui, lăsându-și capul pe umărul lui.

El o duse în brațe pe lângă castel și spre râu, unde cândva își luaseră rămas-bun. Când fu la distanță de castel, se lăsă pe pământ, încă ținând-o bine în brațe.

- Nu-mi vine să cred că ești aici, zise el uimit. *De ce ești aici?*

Era întrebarea pe care se temea să o pună, pentru că nu era sigur că voia să știe răspunsul. Dar spera. Pe Dumnezeu din ceruri, spera din toată inima că știa răspunsul!

Ea îl privi solemn, cu o privire serioasă.

- Am ceva să-ți spun, Bowen. Este foarte important.

- Vorbește, fetițo! Orice ar fi nu va schimba sentimentele mele pentru tine.

Ochii ei sclipiră.

- Eu sper să nu fie adevărat!

El își înclină capul într-o parte, curios. Părea... diferită. Bucuroasă și totuși timidă. Avea o strălucire care radia spre toată lumea din jurul ei. Părea fericită. Și nu voia asta pentru ea înainte de orice?

Îi atinse chipul, iar el nu se putu abține. Își puse mâna peste a ei, ca să zăbovească acolo.

- Sunt însărcinată cu copilul tău, zise ea moale.

La început, crezu că nu auzise bine. Apoi își făcu griji că nu erau vești bune. O studie cu atenție, dar văzu doar o mulțumire profundă și o pace în ochii ei pe care nu le mai văzuse niciodată.

- Un copil? șopti el.

Mâinile i se duseră automat la talia ei, dar nu văzu vreo urmă de sarcină. Talia ei era încă îngustă și plată.

Îi puse mâna pe pântec și se uită la ea pentru confirmare.

Ea zâmbi și încuviință din cap.

- Da. Sunt însărcinată cu copilul tău.

Pur și simplu nu-și putea imagina. Bucuria îi inundă sufletul, până ameți. Încercă să găsească cuvinte pentru a-și exprima fericirea, dar nimic nu era potrivit să-i descrie euforia.

Îi cuprinse chipul, iar degetele îi tremurau pe obraji ei.

- Trebuie să știi că nu voi dori niciodată să-ți dau drumul.

Ochii ei sclipiră.

- Da, știu.

El se dezmetică.

- Vreau să fii fericită, Genevieve. Nu te voi forța să faci nimic din ce nu vrei. Dacă ești mulțumită cu familia ta, nu te voi lua de lângă ei, mai ales că v-ați reunit de o lună. Nu te voi obliga să faci nimic din ce nu vrei după ce alegerile ți-au fost negate atâta vreme.

În ochii ei sclipiră lacrimile. Își puse palmele pe chipul lui.

- Te iubesc așa de mult, Bowen! De ce crezi că am venit cu tatăl meu și întreaga noastră armată: Nu am de gând să stau puțin. Dacă mă vrei. Mama are planuri mari, să ne viziteze deseori și să vină când va fi momentul să nasc. Zice că neamul Montgomery trebuie să se obișnuiască să aibă vizitatori din clanul McInnis.

- Dacă te vreau? Întrebă Bowen răgușit. Fetițo, nu există nimeni pe lume cu care să-mi doresc să-mi petrec viața în afară de tine. Să te vreau? Aș accepta vizitele diavolului dacă asta înseamnă că vei fi lângă mine tot restul zilelor mele.

- Tatăl meu dorește să vorbească cu tine, zise ea pe un ton mai serios.

- Da, sunt convins. Va dori să se asigure că singura lui fiică va fi bine îngrijită și nu pot să-l învinovățesc. Poți să fii sigură că și eu voi fi la fel cu fiicele pe care mi le vei da tu.

Zâmbetul ei luminează dealul.

- Ești așa de sigur că-ți voi dărui fete?

El îi acoperi gura cu a lui, savurând bucuria de a o avea înapoi în brațele lui.

- Chiar insist în privința asta.

Capitolul 48

Era greu să o părăsească pe Genevieve în grija lui Rorie și a lui Eveline chiar și pentru un moment, dar o lăsă cu surorile lui și se duse să-l caute pe tatăl ei.

Îl găsi în sala mare, savurând o halbă de bere cu Graeme.

Lachlan ridică ochii amuzat când Bowen intră în încăpere.

- Chiar era timpul să te desparți de fata mea.

Bowen înclină respectuos din cap.

- Genevieve spune că ai multe de discutat cu mine.

- Da, așa este.

Făcu semn către scaunul din fața lui. Graeme stătea în capul mesei.

- Stai jos, flăcăule! Trebuie să purtăm o discuție serioasă.

Bowen se așeză, pregătit să ducă lupta vieții lui. Nu exista nimic ce ar fi dovedit că nu era demn de Genevieve. Ar fi mutat cerul și pământul ca să o aibă drept soție.

- Fiica mea este însărcinată cu copilul tău, zise Lachlan direct.

Graeme aproape că se îneacă cu berea, tușind violent în vreme ce se uita uimit la Bowen.

Bowen încuviință din cap.

- Genevieve mi-a zis.

- Și? Ce ai de zis despre asta?

- Este o veste minunată. Nu aș putea fi mai fericit că este însărcinată cu copilul meu.

Căpetenia McInnis se uită cu viclenie la Bowen.

- Zice că o iubești.

- Din toată inima.

Răspunsul lui Bowen păru să-l satisfacă pentru că postura i se relaxă în timp ce continua să se uite la Bowen.

- Și înțeleg că ești dispus să te însori cu fata?

- Dacă asta este ce dorește ea, eu m-aș căsători într-o oră. Dar nu o voi forța să facă nimic din ce nu alege ea. I s-a negat prea mult dreptul la alegere.

În ochii căpeteniei McInnis sclipi respectul.

– Îmi plăci, flăcăule. Cred că vei fi un soț bun pentru fata mea – și să nu crezi că accept orice bărbat pentru ea. Este singurul meu copil și e iubită de tot clanul ei.

– Aș iubi-o și aș avea grijă de ea toate zilele mele, zise Bowen încet. Nu există alt bărbat care o va iubi mai mult.

– Te cred, zise căpetenia cu sinceritate. Este limpede că și fata te iubește. Acum, sunt alte chestiuni importante despre care trebuie să vorbim înainte să stabilim lucrurile între noi.

Bowen încuviință din cap.

– Ascult.

– Genevieve este singurul meu copil și moștenitor. Când va deveni căpetenie, va avea nevoie să-i fie alături un soț puternic. Te poți mulțumi cu asta?

Bowen se îndreptă pe scaun, mijind privirea.

– Dacă mă întrebi dacă voi încerca să-i subminez poziția ori să o pun după mine ca să preiau conducerea clanului tău, răspunsul este nu. Tot ce îmi doresc este Genevieve. Ea îmi este de ajuns. *Mereu* îmi va fi de ajuns.

Căpetenia încuviință din nou din cap.

– Mai am să-ți cer ceva, flăcăule. Ai fi dispus să petreci primăvara și vara în clanul meu, instruind bărații și antrenându-te cu ei, pentru ca, atunci când Genevieve va moșteni conducerea, să fii un supraveghetor capabil, care să o ajute în îndatoririle ei?

Bowen expiră. Nu se gândise la asta. Da, se dusese la clanul McHugh în numele fratelui său și preluase conducerea, chiar dacă pentru scurt timp. Dar nu presupusese niciodată că avea să fie ceva permanent.

Ceea ce îi propunea căpetenia McInnis nu era un lucru mărunț și însemna să-și părăsească propriul clan. Pe fratele său, căruia îi datoră loialitatea.

Dar voia să o aibă pe Genevieve. Să-i fie soție. Să trăiască, să iubească și să-și crească copiii împreună. Da, ar fi făcut orice.

Privi spre Graeme pentru a-i vedea reacția, dar pe chipul lui nu era vreun dezacord.

– Dacă mă întrebi ce cred, aș zice că este alegerea ta. Eu te voi susține indiferent ce alegi, zise Graeme. Ți se va duce foarte mult dorul, dar este o mare oportunitate pentru tine. În plus, vei avea ce îți dorește inima. Dacă aș fi eu în situația ta și asta ar fi calea prin care să o am pe Eveline, n-aș ezita nici măcar o clipă.

– Ar rămâne aici până la nașterea copilului. Pe timpul iernii, continuă căpetenia McInnis. Dar la primăvară, când ea și copilul vor putea face călătoria, aș vrea ca voi doi să veniți acasă.

– Ai vorbit cu Genevieve despre asta? întrebă Bowen. Ea este de acord?

Căpetenia McInnis chicoti.

– Chiar vrei ce e mai bine pentru fata mea și să fie fericită! Un bărbat nu poate cere mai mult când alege soțul pentru singura lui copilă. Da, am vorbit cu Genevieve despre asta. Gândește la fel ca tine. Este fericită și mulțumită atât timp cât sunteți împreună.

Umerii lui Bowen se lăsară ușurați. Era prea mult ca să mai gândească. Când își luase rămas-bun de la Genevieve, chiar crezuse că nu avea să o mai vadă vreodată. Se întâmplaseră prea multe – ea era aici, el avea oportunitatea de a o lua de soție, aveau să aibă un copil împreună. Era copleșit și nu își putea aduna gândurile pentru a răspunde.

– Se pare că avem de planificat o nuntă, anunță căpetenia McInnis. Voi trimite de veste soției mele, care nu a fost fericită că nu i-am permis să ne însoțească în călătoria noastră. S-a trezit bolnavă în dimineața plecării și mi-a fost teamă că drumul s-ar dovedi prea greu pentru ea. Dar nu va lipsi de la nunta fiicei mele – altfel, nu voi mai fi primit în propriul castel. Dacă ești de acord, aș rămâne până când ea va putea călători și apoi tu și Genevieve vă veți căsători în fața ambelor clanuri. Nu vreau o nuntă grăbită, de parcă mi-ar fi rușine că fata mea este însărcinată. Va fi o sărbătoare de neegalat. Vreau să-i ofer o nuntă demnă de o fată care nu are egal în ochii mei.

Graeme încuviință din cap.

– Sunt de acord. Eveline va fi încântată să planifice un eveniment așa de grandios. Chiar va fi o ocazie fericită. Fratele meu părea pe jumătate mort câtă vreme Genevieve s-a aflat departe. Vreau să fie fericit și să-și sărbătorească norocul.

Căpetenia McInnis chicoti.

– Cu fata suferind din cauza sarcinii și a dorului de Bowen, a fost un întreg bocet și în castelul meu.

– Bolnavă? întrebă Bowen tăios. Genevieve a fost bolnavă?

Căpetenia flutură indiferent din mână.

– Nu-i decât ce au femeile în starea ei. Îmi amintesc că, atunci când soția mea era însărcinată cu Genevieve, aveam câte o oală de noapte în fiecare cameră. Nu știam niciodată când îi va fi rău. Nu-ți

face griji! Genevieve este sănătoasă, iar acum, când s-a întors la tine, se va simți și mai bine.

Bowen inspiră și îl privi pe bărbatul care urma să-i devină socru.

– Știu că nu-ți este ușor să o lași să plece pe Genevieve așa de curând după ce v-ați revăzut. Îți promit că voi face tot ce pot ca să fie fericită și să nu tânjească niciodată după ceva ce eu îi pot oferi.

Căpetenia zâmbi cu tristețe.

– Îți amintești de ce ai lăsat-o să plece?

Bowen se încruntă.

– Am vrut ce era mai bine pentru ea. Voiam să fie fericită.

Căpetenia încuviință din cap.

– Tot asta vrem eu și mama ei. Ea m-a asigurat că va fi fericită cu tine, așa că o las să plece mulțumit. De data asta, știu că va fi îngrijită, nu va fi abuzată. Pot să fiu liniștit în ce privește bunăstarea ei. Agonia vine când nu știi.

– Nu va exista altă femeie mai prețuită, jură Bowen.

Căpetenia păru satisfăcută de răspunsul lui Bowen. Apoi ridică pocalul în aer și închină.

– Te-am ținut destul departe de Genevieve a mea. Știu că te grăbești să te întorci la ea. Avem suficient timp să discutăm detaliile în zilele următoare. Trebuie să-i trimit vorbă soției mele că avem de planificat o nuntă.

Capitolul 49

Genevieve încercă să se concentreze asupra conversației dintre Eveline și Rorie, dar tot aștepta să se întoarcă Bowen. După ce nu-l văzuse așa de mult timp, voia doar să se afunde în brațele lui și să rămână acolo în următoarele două săptămâni.

Eveline și Rorie o duseseră afară, la ținta provizorie, ca să-i arate cât de mult progresaseră la trasul cu arcul. Genevieve fu impresionată și o emoționă entuziasmul lor pentru că era din nou împreună cu ele.

Totul mergea perfect, dar ei îi era teamă să nu se trezească și să descopere că era iarăși la castelul McHugh, sub cheia lui Ian, și toate astea erau doar un vis frumos.

– Uite, Genevieve, se apropie Bowen! zise Rorie privind peste umărul ei.

Genevieve se întoarse și, fără nici un cuvânt, porni cu pas iute. Uitând de orice maniere, o luă la fugă și se aruncă în brațele lui Bowen așa cum făcuse când o întâmpinaseră prima dată când sosise ea.

El o prinse și o sărută apăsător, până când ea rămase fără aer. Apoi o puse jos și o privi muștrător.

– Trebuie să încetezi să te mai arunci așa, fetițo! Ai un copil la care să te gândești.

Ea zâmbi, dorindu-și să-l strângă în brațe de încântare.

– Ai vorbit cu tatăl meu? întrebă ea.

– Da.

Ea așteptă, dar când văzu că el nu zice nimic, îl lovi peste braț.

– Păi, spune-mi! Nu poți să mă mai ții în suspans.

Bowen chicoti și o luă în brațe, sărutându-i nasul, ochii, fruntea și fiecare obraz, apoi își lipi din nou buzele de ale ei.

– Te iubesc, fetițo! Mi-e teamă că nu mă voi plictisi niciodată să zic asta.

Inima ei se înmuie, apoi îl sărută și ea, savurând linia dură a buzelor lui.

– Eu nu mă voi plictisi niciodată să te aud spunând-o. Acum spune-mi ce a zis tatăl meu!

El se întoarce, luând-o de mână și îndepărtându-se de locul unde Rorie și Eveline exersau trasul la țintă.

- Mi-a spus despre dorința lui ca noi să locuim o jumătate de an la castelul McInnis.

Ea ridică neliniștită privirea spre el.

- Te deranjează?

El se opri și se întoarce cu fața spre ea, luându-i mâinile într-ale lui.

- Genevieve, aș fi de acord cu șase luni în iad dacă asta ar însemna să fiu cu tine.

Obrajii i se încălziră, iar bucuria se împrăștie ca focul prin sufletul ei.

- Sper că nu crezi că șase luni la castelul McInnis sunt asemănătoare iadului, îl tachină ea.

- Dacă sunt cu tine, oriunde este rai.

- Oh, Bowen! Nu poți să tot spui lucrurile astea. Mă vei face să plâng și deja sunt prea emotivă din pricina copilului. Mama spune că e normal, dar în unele zile mă simt ca și cum mă destram!

El chicoti și o sărută din nou pe nas.

- Nunta va avea loc aici imediat ce mama ta va fi în stare să vină. Vom petrece iarna la castelul Montgomery, iar după ce vei naște, la primăvară, când vei putea călători, vom pleca la castelul McInnis.

Ea își mușcă buza și se uită ezitantă la el.

- Te deranjează că tatăl meu vrea ca eu să fiu căpetenia clanului nostru, iar tu să mă ajuți?

- Mă întrebi dacă mă simt amenințat de perspectivă?

Ea încuviință din cap.

- Unii bărbați nu ar primi propunerea prea bine.

Bowen dădu capul pe spate și râse.

- Fetițo, nu mi-ar păsa nici dacă ai fi regina Angliei! Atât timp cât îmi ești soție, nu-mi pasă dacă ești săracă sau căpetenie. Ești curajoasă și puternică. Nu mă pot gândi la o căpetenie mai bună pentru oamenii tăi când tatăl tău va trebui să predea conducerea. Dacă tu crezi că voi da înapoi și mă voi supăra pentru că mi-e amenințată bărbăția, te înșeli. Te voi lăsa să mă duci în camera noastră din când în când, ca să-mi arăți că încă îți sunt oarecum util.

Genevieve izbucni în râs și îl îmbrățișă strâns, pentru că altfel ar fi plâns. Nu pentru că era nefericită, ci pentru că bucuria o copleșea. Era pe cale să explodeze de bucurie.

- Te iubesc, Bowen Montgomery. Te iubesc așa de mult, iar asta nu se va schimba niciodată, nici când vom fi cărunți și bătrâni.

Îi mulțumesc lui Dumnezeu în fiecare zi pentru tine și pentru că ai venit și m-ai scos din ghearele disperării. Mi-ai arătat cum poate să fie un bărbat care mă iubește și ai făcut să strălucească lumina pe cele mai întunecate umbre ale amintirilor mele.

El îi mângâie părul, dându-i după ureche șuvițele rebele.

- Vom face amintiri noi, fetiço. În fiecare zi din restul vieților noastre. Iar când vom fi bătrâni, vom spune povestea unei fete care a înfruntat greutatea și a devenit una dintre cele mai de temut căpetenii din toată Scoția.

SERIA „PASIUNI SCOȚIENE”

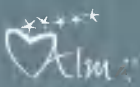
Genevieve McInnis este închisă în spatele zidurilor fortificate ale castelului McHugh de un bărbat nemilos, care o ține captivă doar pentru a-și satisface propriile plăceri. Când Bowen Montgomery ia cu asalt peretele castelului pentru a se răzbuna pe clanul rival, Genevieve își dă seama că spiritul i-a fost supus, dar nu înfrânt. Totuși, calea spre libertate rămâne nesigură: pe de-o parte, nu suportă rușinea de a se întoarce la propria familie, care o crede moartă, pe de altă, dorește să rămână ca să-i apere pe oamenii clanului în fața noului stăpân. Însă Genevieve descoperă că senzualitatea lui Bowen, împunătorul bărbat care a pus stăpânire pe castel, stârnește în ea sentimente pe care nu credea că le va trăi vreodată, iar atingerile lui sunt deopotrivă blânde și ispititoare.

Bowen își duce la capăt planul de a-și îngeamănca dușmanul, dar nu se așteaptă ca o femeie tristă și singuratică să-i fure inima. Arras de hotărârea și de frumusețea ei neobișnuită, vrea să o cucerească, însă își dă seama că nu este de ajuns faamecul lui de seducător. Deși Genevieve i-a arătat adevăratul sens al iubirii, Bowen trebuie să-i redea libertatea care i-a fost furată – chiar dacă asta înseamnă să o piardă pentru totdeauna.

„Personajele provocatoare și povestea emoționantă din al doilea roman al seriei vor câștiga inimile cititoarelor de *historical romance*.”

Kirkus Reviews

Maya Banks și-a câștigat celebritatea pe plan internațional cu cele peste 60 de romane scrise până acum. Vândute în milioane de exemplare în întreaga lume, cărțile ei au intrat în topurile de bestselleruri ale *New York Times* și *USA Today*.

Tradiție din 1989

www.litera.ro

ISBN 978-606-33-4836-5

9 786063 348365